

Nu-ți vorbi de rău amicii. Cu atât mai puțin dușmanii. Mai curind ori mai târziu vor afla-o și, dintr-un amic ori un indiferent, îți vei face un adversar ireductibil. Ți-e adversar de mai înainte? Laudă-l. Nu este exclus să câștigi un prieten.

CONSTANTIN BANU, Director fondator al Revistei Flacăra

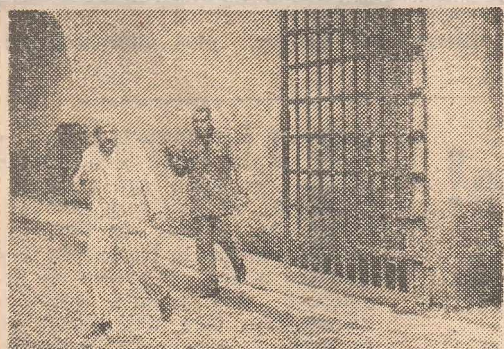
ANUL LXXXI
NR. 7

20-26 FEBRUARIE
1991-BUCUREȘTI

Flacăra

SALA
DE
LECTURĂ

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

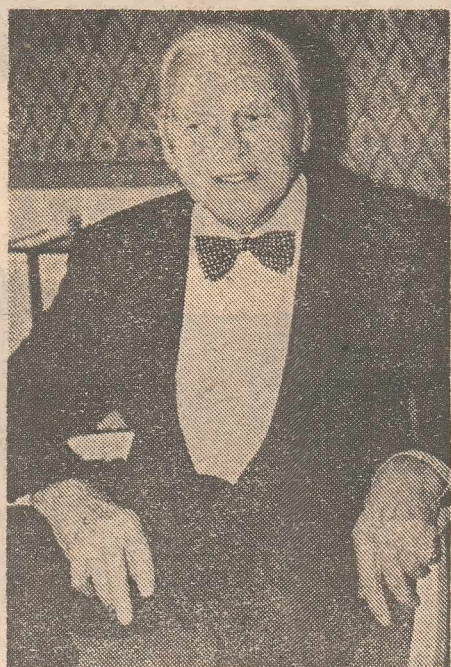

**La Ilava, hoții
păzeau hoți**

Pagina 8

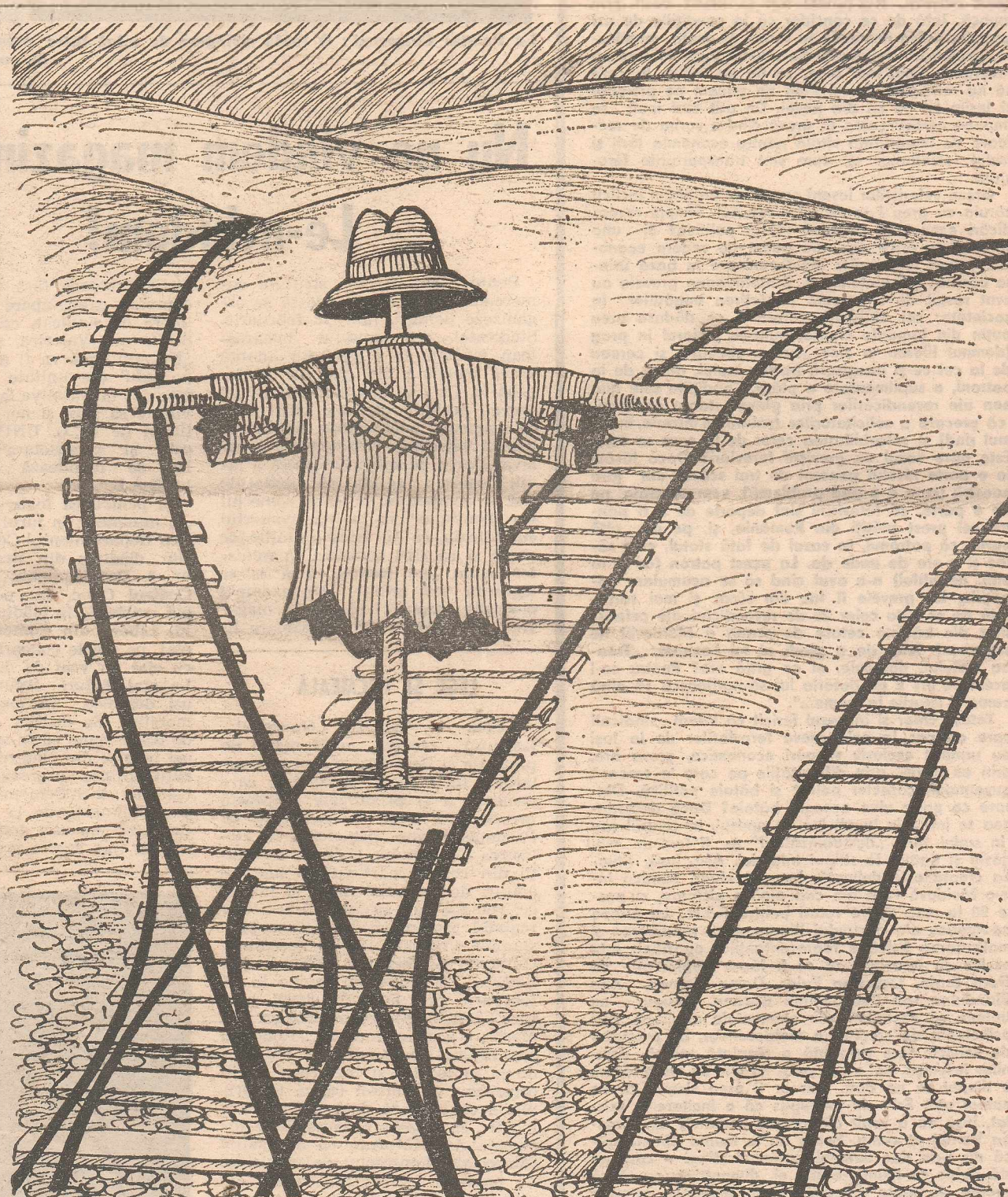
**Minunea
de la
Hanul
Doctorului**

Pagina 11

**Interviu
cu Ion Rațiu**

Pagina 7

C.F.R., C.F.R., scapă-mă de P.C.R.!

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU

**Politia
trage**

Pagina 4

**Cacialmau
lui
Saddam**

Pagina 14

Gravitatea grevelor

Fără îndoială că posibilitatea de a face grevă trebuie să existe. În condițiile legii, desigur, așa cum îi stă bine unui stat de drept. Acum avem și noi, românii, o lege cu privire la greve. Dar eu aș vrea să mă refer la greve dincolo de orice text de lege. Am arătat în mai multe rânduri că în momentul de față singura noastră salvare este să muncim pe brânci, pe rupe, zi și noapte. Nu vom putea să avem ceea ce au occidentali până nu vom munci la fel de mult, de intens și de serios ca și ei. Aici politica nu are ce căuta, indiferent ce partid sau ce partide s-ar afla la putere, necesitatea este absolut aceeași. Nu putem ieși la liman decît prin muncă. Iată de ce consider că în condițiile de azi grevele, adică nemunca în forma ei acută, manifestată, declarată, trebuie să fie ultimul lucru la care să recurgem. Sau, mai bine, să fie un mijloc la care să nu recurgem deloc. Pînă ne punem pe picioare și ieșim cit de cit din nevoi. Cu atît mai mult se impune nerecurgerea la grevă cînd e vorba de sec-toare de importanță vitală pentru economia țării și traiul locuitorilor ei, cum sînt transporturile fero-viare.

Greva ceferiștilor ieșeni constituie un ghem incilcit căruia cu greu i se va găsi capătul. Simple revendicări economico-sociale? Intrigi politice? Și una și alta? În orice caz, din punct de vedere economic, greva feroviarilor moldoveni are la bază uriașe confuzii și neînțelegeri. Dintodeauna grevele au avut rostul de a corecta împărțirea bogățiilor în societate: cei obișnuiți, cărora li se dăduse prea puțin din bunurile create, puneau piciorul în prag (domnul Iliescu ar zice „sula-n coastă”) și cereau de la cei ce-și însușiseră partea leului, adică de la patroni, o suplimentare a plății. Condițiile sine qua non ale revendicărilor prin greve: starea economică precară a solicitanților (salarii de mizerie, în primul rînd) și solvabilitatea celor de la care se cere. Este oare cazul cu greviștii feroviarilor? Dacă lăsăm la o parte nivelul general de trai scăzut din țara noastră (care e o altă problemă), vom constata, pe de o parte, că feroviarilor sînt departe de a fi printre cei prost plătiți din România, și, pe de altă parte, că patronul, în cazul de față statul, este sărac și n-are de unde da. La acest patron (ca și la alții, de altfel) n-a avut cînd să se acumuleze bogățiile, iar grevele îl fac din sărac și mai sărac. Iată de ce lista celor 20 de revendicări ale ceferiștilor din bătrîna cetate de scaun a Moldovei ne sugerează felul de a gîndi al lui Leonida: „Trebuie statului, domnule, el ce grijă are? Pentru ce-l avem pe el? E de datoria lui să-ngrijească să aibă oamenii lefurile la vreme...”

Totuși, chiar și în cazul fericit că liderii sindicali care au pus la cale greva feroviarilor de la Iași au urmărit exclusiv scopuri economice, greva are, prin ea însăși, prin dificultățile pe care le creează guvernului, caracter politic și bătaie politică. Din-spre ce parte vine această bătaie? Dacă defecțiunea se întîmpla în alt loc, în apusul, în centrul sau în sudul țării, „destabilizatorii” ar fi fost de mult găsiți și țintuiți la stîlpul infamiei. Așa, însă, situația creată este delicată, jenantă chiar. Fiindcă într-o Moldovă roză din cap pînă-n picioare, cu peste 90 la sută dintre voturi pentru F.S.N., cu turnee apoteotice ale domnului Iliescu și cu repudierea și maltratarea fizică a reprezentanților opoziției, este exclus ca feroviarilor să se fi lăsat manipulați de Doru Braia, Octavian Paler, Doina Cornea, Ana Blandiana sau Petre Mihai Băcanu. Desigur, nu trebuie să excludem din elementele analizei nici psihologia de creditor a moldovenilor, de prestator de servicii care așteaptă o răsplată, adică, domnilor fesenisti, noi v-am votat cu mic cu mare, acum e timpul să ne dați. Dar ar fi prea simplu să fie numai atît. Este de presupus că o incitare a existat, însă ea a venit din partea cealaltă, din direcția Verdeț et comp. Poate nu la modul direct, adică nu s-au dus oamenii extremei stîngi — care nu stă deloc cu miinile-n sin, ei, dimpotrivă, caută să profite de toate dificultățile, să provoace greutăți ori să le amplifice pe cele existente, pentru a reveni la suprafață, cu bătaia către putere, în strînsă concordanță cu forțe din afara țării — la un lider sindical sau altul ca să-i spună, iată, fă așa, și pe dincolo, ci au obținut acest lucru prin mijloace mai subtile, prin manevre de culise și persuasiune. Oricum, apropierea care s-a făcut de către unii între greva de acum și „luptele ceferiștilor din februarie 1933” este simpatetică. Adică, la distanță de 58 de ani, alte măști, aceeași piesă (și același trăgători de sfori). Nu se poate ca guvernul, cu mijloacele de care dispune, să nu știe nimic; știe, însă, probabil, ține pentru el. În ceea ce privește solidarizarea Timișoarei, cred că ea a avut loc în virtutea concepției (greșite) că tot ce dezavantajează guvernul este bun.

Va înțelege oare toată lumea că în momentul de față jocul de-a greva este deosebit de grav, că grevele sînt un lux pe care deocamdată nu ni-l putem permite?

ION D. GOIA

La Palatul Cotroceni: O caldă stringere de mină între președinții Iliescu și Snegur, plus pitoreasca gardă de onoare

Nu ne vindem magazinele! Le-nchidem!

Pentru închirierea spațiilor comerciale, Guvernul decide să se organizeze licitații, luni, 18 februarie. Sindicatele din comerț bucureștean (afiliate la C.N.S.L.R.) anunță grevă începînd din data de 15 februarie. Cu o zi înainte de declanșarea grevei, periplul obositor prin zeci de magazine bucureștene, pînă la celeași întrebări vinzătorilor, a relevat starea de spirit balcanică a lumii noastre: se știa că licitațiile sînt o competiție în care comerțul tip „boutique” va învinge comerțul cu ridicata, că nu toate unitățile fac grevă și că sînt tratative. În minister, acum, „azi, trebuie ca să fie” se așteaptă noi ordine. Un exemplu elocvent: orele 11—11.15, la magazinul TINERETULUI, vinzătoare li-

niștite, raioane fără aglomerații, se cumpără calm, apare într-un tîrziu lidera de sindicat, care se numește Ștefănescu Valerica, și ne declară: „Nu știu dacă va fi grevă. Îl aștept pe șefu” (de unitate — n.n.), care este dus la tratative la minister, cînd vine o să știm și noi ce facem; noi ținem de I.C.L. UNIVERSAL, care este și proprietara magazinului. Nu se lichidează decît spațiile I.C.R.A.L.”

Și pentru că toate drumurile duc „la minister”, în jurul orei 14 căutăm Departamentul Comerțului Interior, clădirea din strada Doamnei nr. 6. Departamentul s-a mutat în Centrul Civic, dar portarul confirmă existența în clădire a Sindicatului Liber din Comerț. Urcăm la etaj, pe trepte coboară patru soldați cu cite un vraf de dosare în brațe. La etaj, holuri întunecoase, multe uși deschise, încăperi pustii, fără mobilier. Se disting citeva frînturi de fraze, semn că în spatele singurei uși închise din clădire se poartă discuții aprinse. „...greva este de avertisment... închidem magazinele două ore, dimineața de la 7.30 la 9.30!” Replică: „nu vezi dom’le că esti comunist, noi facem grevă ca să vîi

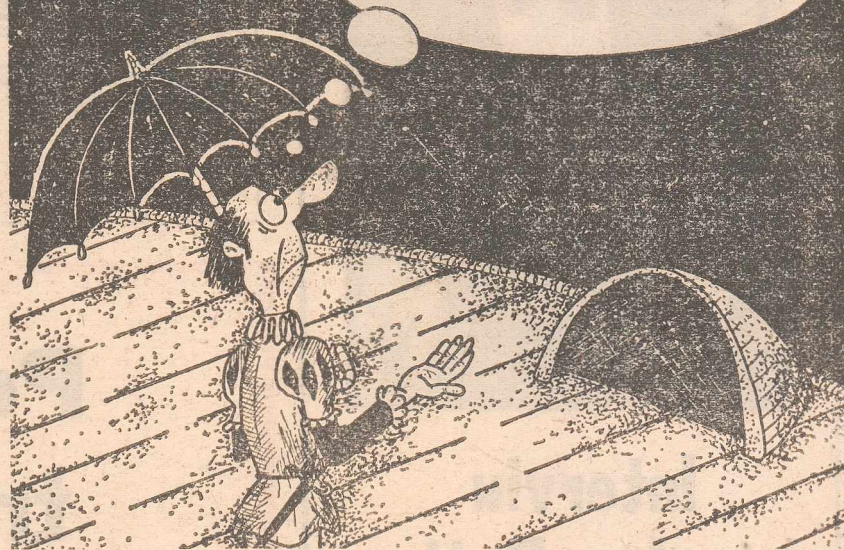
dumneata mai tîrziu la slujbă, cum veneai și altă dată”. Și o altă voce: „Atenție, cu noua lege a grevei ne arestează, ne arestează dom’le pe toți...”. Am descins în încăperea și am fost martori la tratativele de declanșare a grevei; 50—60 de lideri sindicali din unități comerciale bucureștene, care, deși aveau scaune, stăteau în picioare. Discuții fur-tunoase. Pentru a doua zi se dorea o grevă de avertisment de două ore. Carnetul de reporter a mai consemnat citeva replici: „eu am primit zahăr, mîine îl pun în vinzare știe tot cartierul, mîine îl pun în vinzare și ca să închid două ore trebuie să dau coada afară din magazin...!”. „Lucrăm cu o treime din personal, unde sînt trei vinzătoare, una vinde, două stau... așa e legea (conflictelor colective de muncă — n.n.)”. S-a hotărît grevă de avertisment, două ore, vineri, iar dacă guvernul nu cedează, luni, 18 februarie, începe greva generală. Liderul sindical de la magazinul universal „Unirea”, Ion Viciu, vinzător la ra-ionul confecții, ne-a relatat despre fraudele directorului în prezent destituit și anchetat de poliția financiară. Concluzia: și magazinele care nu au spații închiriate de la I.C.R.A.L. fac grevă dacă au șefi escroci. În final, am stat de vorbă cu președintele sindicatului, dl. Vasile Sebe. Domnia sa ne-a pus la dispoziție legi și hotărîri guvernamentale care se bat cap în cap.

OVIDIU RUSU

LEGE ȘI TOCMEALĂ

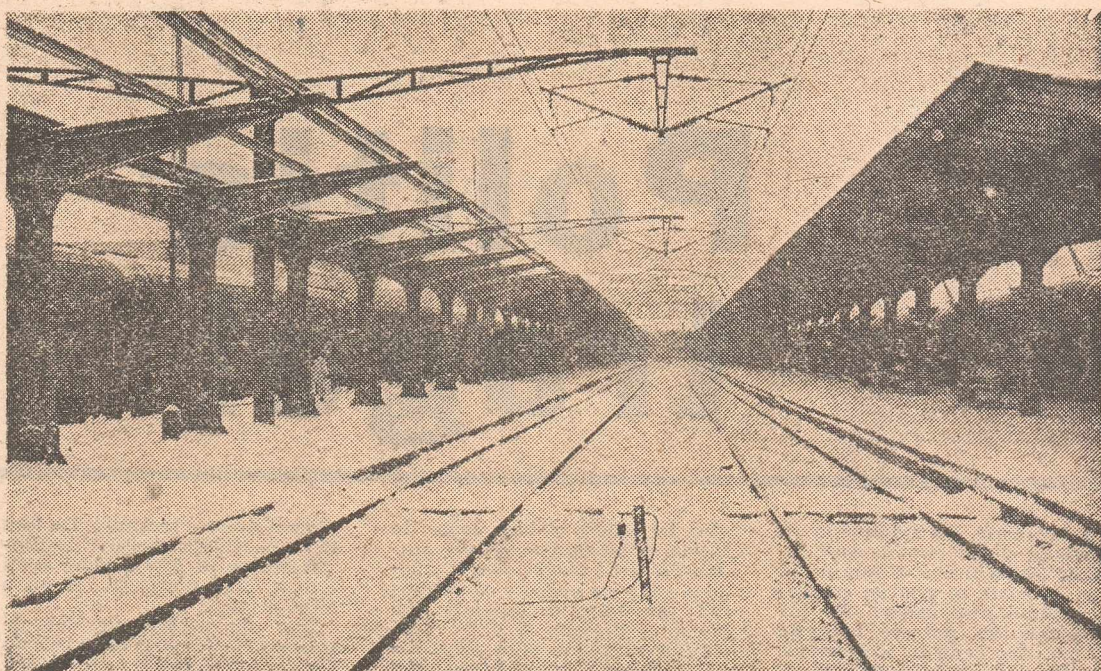
Legea 15, art. 23: „Guvernul... (asigură)... crearea unui regim de protecție și de preferință pentru salariații societăților comerciale care urmează a fi privatizate”. Această prevedere a Legii 15 (act emis de Parlament) este inexistentă în Hotărîrea Guvernului 1228/90. Salariații din comerț participă la licitație alături de persoane fizice și juridice, române sau străine. Unde este regimul preferențial? În urma presiunilor sindicatului, în decembrie Guvernul promite că revine asupra hotărîrii. Și Guvernul revine în 4 februarie, prin hotărîrea 84/91, prin care licitațiile se organizează de primărie; acestea încalcă autonomia societăților comerciale, implicîndu-se în locație și închiriere prin organizare și control (adică tot primăria controlează dacă e bine ce a făcut); se încalcă și contractele încheiate de I.C.R.A.L. cu societățile comerciale. Contractul de închiriere nu poate fi reziliat unilateral (de către I.C.R.A.L.). Articolul 5 din aceeași hotărîre prevede dreptul primăriilor de a dispune de zece procente din sumele licitate. Cointer-sîndu-le, Guvernul mută belezua în circa primăriilor. Se rezolvă în mod aparent regimul preferențial prin crearea unui sistem de punctaj, un fel de avans în vederea participării la licitație. Dar licitațiile ajung la sume de milioane. Guvernul nu are bani. De ce oare nu se trece și la licitarea terenurilor agricole? De ce nu se face privatizare și în agricultură? Tăraniștii noștri nu au dolari, și atunci pot, în viziunea guvernului, să muncească și la C.A.P. Pentru că atunci cînd statul român „simte” dolarii, și sub comuniști și sub neo-comuniști, nu mai ține cont de nimic.

PICĂ SAU
NU PICĂ, IATĂ
ÎNTREBAREA

Desen de MIHAI ZGUBEA

C.F.R., C.F.R. — cînd scăpăm de P.C.R.?

● Bulibășeala începe de la Palat. ● Delegația guvernamentală în așteptarea bunăvoinței liderilor sindicali. ● „Să vină domnul Roman!” ● A 13-a leafă, cea cu ghinion, în valută! ● Reglare de conturi la nivel de regionale? Azi sînt mulți, mâine-s puțini. ● Cronica unei greve anunțate. ● Cine nu respectă armistițiul? ● Îți poți băga cu succes degetele în ochi. ● Brașovul stă la pîndă. ● Și dacă și la tribunal va fi grevă?

O șleahță de incompetenți

Chiar și pentru ochiul profan al unui ignorant (ca al meu), Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor pare un remake rousit după Turnul Babel. La poarta G., cele trei ghișee de informații merg aproape în gol, întrecîndu-se care mai de care să dea informații incoerente și inutile. Portarul — și el încadrat cu voioșie în bulibășeala colectivă — e un fel de sac de box pentru toți care trec pe acolo. Sunînd de la un telefon primitiv în minister, aflu cu stupefacție că „la biroul sindical nu e nimeni, toți (chiar toți?, n.a.) liderii sindicali sînt plecați la Iași”. Cu cine poți vorbi? Cu nimeni, toți își declină răspunderea, așa cum face și d-nul Constantinescu, inginer-șef la Serviciul Mișcare: „Nu sînt autorizat să declar nimic. Sînt un simplu cadru tehnic, lo sînt inginer și atît”. Șeful Serviciului Mișcare, d-nul Jean Irecabă, nici el n-are treabă pe-acolo, nefiînd de găsit. La interioarele 2055, 5477 — și multe altele, nimeni nu știe nimic. Despre existența biroului de presă al ministerului nu au cunoștințe decît puține persoane. Parcă-ri fi secret. Funcționează de curînd, ce-i drept, în fostul local al arhivei — și telefonul e de curînd instalat. Ca să ajung acolo, mi-au trebuit două zile de eforturi disperate.

Cine așteaptă bunăvoința cui?

Purtătoarea de cuvînt a ministerului, d-na Maria Ghelase este, din toate punctele de vedere, o profesionistă. Atacăm frontul și o întrebăm ce se mai întîmplă la Iași cu greva ceferiștilor, care-s ultimile vești. „Am vrea și noi să știm, ne răspunde dînsa. S-a dat la televizor, de către d-nul Stoica, ministrul Protecției Sociale, comunicatul (care, fie vorba-ntr-un nou, aducea ultimatum, n.a.) pe care-l știți. Deși termenul impus de d-nul Stoica a expirat de mult, delegația guvernamentală așteaptă încă bunăvoința liderilor sindicali. Ieri (12.02.'91, n.a.), aceștia n-au fost dispuși deloc să discute. S-a aminat dialogul din oră în oră, de la 9 la 11, de la 11 la 1 după-amiază. Și astăzi s-a luat amînaarea de la capăt. În aceste condiții e greu de stabilit la ce concluzie s-ar putea ajunge. Practic, oînză la această oră, nu s-a ajuns la nici un dialog. Greviștii cer, cu obstinație, ca acolo să ajungă primul-ministru, Petre Roman”.

Cu jalba în proțap

Lista revendicărilor, pe care am parcurs-o doar în parte, conține doleanțe atît de ordin material cit și de principiu. Greviștii au cerut, plata salariilor pe '86, '87, '88, '89. Calculată la nivelul național al căilor ferate, cu o medie de fiecare salariat de 4000 lei anual, pentru cel aproximativ 170 000 de salariați pe

care îi avea C.F.R.-ul în acești ultimi ani dinaintea Revoluției, suma se ridică la aproape 2 700 000 lei. Greviștii mai cer și al 13-lea salariu pe anul 1990, cînd, de vreme ce salariile au crescut (e drept, nu comparabil cu prețurile...) — și un acar are, poate, cinci-mii de lei, iar un mecanic de locomotivă ajunge chiar la 17 — 18.000 lei lunar, media de salarizare ar fi cam de 3.000 lei pe lună. Dintre revendicările cu bătaie lungă se remarcă cea prin care se cere ca salariul minim al unui lucrător C.F.R. să fie de 3 ori mai mare ca leafa minimă pe economia națională. El dorește, de asemenea, ca plata chiriei angajaților domiciliați în locuințele de stat să fie suportată de către stat, iar al 13-lea salariu să fie primit, de acum înainte, în valută, asta deoarece și el contribuie la realizările schimbărilor import-export. Printre

plica și răfuiei mai vechi la nivelul „protipendadei” ministeriale.

Logica lui Bulă

La C.F.R., în ultimii ani, nu prea s-au dat concedii personalului de care era stringență nevoie pentru simplul motiv că nu erau oameni care să-i înlocuiască. Mulți ceferiști n-au avut nici măcar „liberele” între-ture, de care beneficiază tot muritorul. Ca să li se dea aceste drepturi, au fost angajați alți oameni tineri, calificați recent, sau au fost reprimiți cei dați afară în „sinistra” perioadă. Printre cei care nu-și luaseră binemeritata perioadă de odihnă, se numărau și unii care, cu tot cu „libere” și cu concedii, aveau dreptul la aproape un an de odihnă plătită! Personalul muncitor a crescut, deci cu 30 000 de suflete într-un singur

nut concilierea temporară (amînarea grevei cu 2 săptămîni). Iașiul era deja în grevă și nu a mai putut ține cont de „armistițiul” încheiat. Cit privește lozincile care au apărut la Iași, de genul „NU NOI AM VRUT SĂ SCUMPIM BILETELE!”, după informația pe care o avem, acestea au apărut după ce călătorii nemulțumiți din pricina scumpirii biletelor în timp ce condițiile de confort rămîn sub limita mizeriei și trenurile merg cum merg, au dat buzna peste ceferiști, au spart geamurile și i-au mai și bătut. Au fost serioase conflicte între călători și lucrătorii de la linia ferată. De reținut că discuțiile care au fost premergătoare grevei se poartă cam de la începutul anului, mai precis de la 7 ianuarie a.c. Autoritățile ministeriale și guvernamentale au avut deci timp, o lună să mediteze la această grea stare de asediu impusă celor

zece mii de acumulate ne-cesare (contractate doar 5 000!) s-au primit numai 2 400! Așa se explică și faptul că trenurile noastre sînt niște frigider pe roți. Din becurile și lămpile fluorescente, doar jumătate au fost livrate C.F.R.-ului.

24 de conductori injunghiați!

Cei încă aflați în grevă sînt nemulțumiți și de Poliția T. F. Aceasta pare depășită de situație, nemaifiînd în stare să asigure, în gări și pe trenuri, nici siguranța călătorilor, nici a bunurilor — și nici măcar a che-restealei care formează podeaua vagoanelor. „Nașul” ar trebui să ceară biletele cu patrulea lingă el. Numai anul trecut, 1990, an imediat postrevoluționar, au fost 24 de cazuri de conductori injunghiați sau aruncați din tren fiindcă... cereau biletele la control.

La Iași a plecat și d-nul Gălea Mihai, secretar de stat în Ministerul Transporturilor. Deocamdată sorții rezolvării problemelor ceferiștilor plutesc în ambiguitate. O veste cu totul năucitoare: pe Regionala Iași e decuplat întreg sistemul telefonic de comunicație pentru personalul C.F.R. Se poate întîmpla oricînd o catastrofă. Ceea ce ne-a adus într-o completă stare de stupefacție a fost următoarea informație: trenurile circulă pînă la linia de frontieră între regionale (care nu coincide cu linia de demarcație între județe!) și acolo se opresc pur și simplu! Adică cum, ne întrebăm, se opresc și te lasă drept în cîmp, pe vreme de iarnă, într-o hală în care nu s-a citit nici măcar „Cinci săptămîni în balon”?!

În loc de un prim bilanț

După intrarea în grevă și a Regionalei Timișoara, Brașovul stă și el la pîndă. La ora cînd închei aceste rînduri (14.02.'91), în urma negocierilor și convorbirilor purtate, s-a convenit să se treacă la lucru cu 1/3 din capacitatea de transport, în condiții de soluționare parțială a grevei. Un amănunt terifiant: Convenția Sindicatelor Libere din Timișoara a fost chemată în justiție, printr-o circulară depusă ieri, pentru data de 23 februarie. Tot ieri — într-o simultaneitate deplină cu „mutarea” de dinainte — Guvernul a decis, prin hotărîrea din 13.02.'91, ea să dispună „plata recompensei pentru munca prestată în '90 de personalul din Departamentul C.F. și unitățile subordonate acestuia”. Guvernul a hotărît ca „fondul necesar acestor plăți să se constituie prin aplicarea unui procent de 7 la sută asupra fondului de salarizare realizat. Semnat: Petre Roman. „Să se mulțumească ceferiștii numai cu atît?”

Mihail GALĂȚANU ■

Greva ca o pradă

cele 20 de revendicări formulate se remarcă primirea de uniforme gratuite (cite două pe an, pentru vară și iarnă, cu bocanci, subă, etc.) pentru toți cei aproape 200 000 de salariați actuali ai căilor ferate.

Capete care trebuie să cadă?

Greviștii au o listă conținînd 27 de persoane nominalizate care, potrivit cererii lor inflexibile, ar trebui nu numai înlăturate din posturile în care sînt în minister, dar chiar dați afară definitiv de la locurile de muncă din C.F.R. Unii se pare că sînt — atenție! — foști nominalizați cu funcții mari și reprezentanți ai puterii din fostul regim, care au tras îndelung storiile în minister. După Revoluție, unii dintre ei au fost eliberați temporar din funcție și măturați prin funcționare și cota-lane mai ferite dar, după un timp, s-au repecit din nou la os, urmînd mișcarea circulară a tur-bionului care scoate, din nou gunoaiele la suprafață. Care dintre aceste sinistre personaje sînt pe lista pomenită? Nu se știe încă precis. Doar din auzite. Lista nu a văzut-o nimeni în întregime. Pînă acum au fost nominalizați doar cinci: Bîra, Tudose, Șerbănescu și alții. Cazul lui Șerbănescu Gheorghe, director — după cite am înțeles al Regionalei C.F.R. Constanța, o regională mare, cu multe suflete în subordine, ar putea im-

an (1990). C.F. au intrat, în perioada postrevoluționară, cu un deficit urias: aproape patru milioane lei. Acum s-a ajuns la ideea că sînt prea mulți oameni. Adică, azi îi angajezi, că-s puțini, mâine-i dai afară, că-s prea mulți! Halal, logica lui Bulă! Greviștii au menționat printre revendicări și aceasta: să fie toți menținuți și nimeni să nu fie concediat.

Careu de miniștri

Sînt însă și revendicări care au fost, în ultimă instanță, rezolvate. La negocierile care s-au purtat au venit, din partea Guvernului, d-nul Stoica (ministrul Protecției Sociale), d-nul Zamfir (de la Ministerul Muncii), T. Stoiljan (ministrul de finanțe) și d-nul Pană (lot ministru, cu brio.) După cite am aflat, în fiecare zi s-a stat pînă tîrziu, la ore mici, discuțiile prelungindu-se pînă la 2, 3, 4 dimineața. Un amănunt: vîineri, cînd a izbucnit greva la Iași, convorbirile s-au terminat la 6 dimineața. Joi, 7 februarie, nici o stație de pe cuprinsul Regionalei Iași nu a vîndut bilete pentru călători. Greva fusese, totuși, anunțată, cu posibilități de începere pe 8 februarie. Însă ieșenii păreau, cum se vede, hotărîți dinainte.

„Noi nu am vrut să scumpim biletele!”

La ora 6 a.m., cînd s-a obți-

șapte județe din Moldova: Botoșani, Suceava, Vaslui, Iași, Neamț, Bacău, Vrancea. Dar nu prea au făcut-o. De ce?

De ce s-au scumpit biletele?

Am întrebă-o pe d-na Ghelase de ce s-au scumpit biletele. Iată ce ne-a răspuns: „Pentru că s-au scumpit toate: de-tergenți de spălat geamurile, geamurile însele, pielea și stofa pentru banchete, chereșteaua, hîrtia, totul s-a scumpit mult. S-a făcut o medie în prețul biletului, în care aceste cheltuieli dețin ponderea cea mai mare”. În plus, C.F.R.-ul nu a beneficiat de onorarea comenzilor lansate la furnizorii săi. De exemplu, fabrica de vagoane Arad nu a livrat din vagoanele contractate decît 82. Mai mult, nu a livrat nici chiar piesele de schimb în valoare de cîteva milioane (la prețul vechi, de dinaintea „liberalizării”). Elec-troputere Craiova nu a livrat locomotivele și piesele contrac-tate (care se ridicau la valoarea de 199 milioane lei preț vechi). Alte materiale la care furnizorii au fost defecitari: a-proape 20 000 de tone de fontă, nelivrate de la Călan, 11 tone de aliaje de aluminiu de la Slatina, 1 800 de tone de bandă pentru roți de la Reșița. În vagoane e o beznă de-ți poți băga cu succes degetele-n ochi. De ce? Din cauză că, din cele

Politia trage!

Păduraru Valentin

E întineric, un autoturism cu luminile stinse virează spre șoseaua Mihai Bravu. Cîteva metri mai în spate se află un echipaj al poliției care începe să-l urmărească. Se apropie, pornește sirena, dar celălalt accelerează. Polițistul îi face semn să oprească. Dar tinărul de la volan accelerează. Polițistul trage un foc de avertisment. Mașinile gonesc, sint una lingă alta. Polițistul trage cinci cartușe asupra mașinii, lovește roțile din dreapta. Pe strada Vlad Tepeș mașina urmărită se oprește. Polițistul sare afară, dar tinărul reușește să demareze cu viteză mică. La un viraj la stînga, lovește mașina poliției și intră într-un stîlp. Tinărul iese din mașină și fuge cam 30 de metri. Polițistul trage în picior, vede că cel din față se împiedică dar continuă să fugă. Intră în curtea unei biserici dar în timp ce încearcă să escaladeze gardul e prins. Se luptă, încercînd să scape. Pînă la urmă i se pun cîtușele. Are piciorul umflat, cartusul i-a intrat prin talpă și s-a oprit în gleznă. E dus la spital, apoi începe anchetarea. Se numește Voica Oreste, are 18 ani, furase pînă atunci 11 mașini.

În București se fură zilnic două, trei mașini. Hoții le preferă pe cele vechi pentru că yala de la portieră se desface mai ușor. Nici una din mașinile furate nu a avut sistem antifurt. Dar iată povestea unui hoț de mașini care are 50 de ani, e elegant îmbrăcat și pare manierat. Constantin Ursu a ieșit din penitenciar în ianuarie '90. Și-a reluat imediat vechile deprinderi. El falsifică certificatul de înmatriculare și buletinul de identitate și vinde mașinile în zona Bucur-Obor. Cumpărătorul și-l alegea folosind anunțurile din ziare. Primul autoturism l-a furat din Galați și l-a dat cu 100.000. Al doilea l-a furat din Brăila. A găsit cumpărătorul tot prin anunțul din ziar. A urmat o discuție de tatonare care a stîrnit unele suspiciuni. Cel care dorea să cumpere mașina s-a

dus la poliție și le-a spus în cîteva fraze despre ce este vorba. Polițiștii au recunoscut imediat stilul de operare al vechiului pensionar al pușcării. Au făcut verificările și li s-a confirmat că actele erau false. La întîlnirea din fața magazinului Bucur-Obor a ajuns cumpărătorul dar și un echipaj al poliției, întîmplător chiar cei care îl arestaseră cu ani în urmă. Acum dosarul lui Constantin Ursu se judecă la Galați.

Dar nu pentru toți hoții, au-

nimeni nu le-a reclamat. De fapt el se consideră aproape nevinovat pentru că deși a făcut acest circuit prin București, el nu a lovit mașina.

Una din vorbele de duh de prin pușcării spune că există un Dumnezeu al hoților care apără viețile. Se pare însă că, din cînd în cînd, vîzînd că numărul hoților s-a dublat, mai încearcă și el cîte o manevră divină, ca să-i stîrpească. Nu de mult, tot pe străzile Bucureștiului, într-o mașină furată, mer-

ani. „Stăteam în casă pînă pe la trei după-amiază, apoi mă întîlneam cu prietenii, mai mergeam la o pizza, la cofetărie. Îmi plac mașinile. Prima oară am încercat să fur o Dacie, într-o parcare din Timișoara. Ne-au prins oamenii, ne-au bătut și ne-au dus la poliție”. Atunci a fost eliberat. A revenit în București și și-a format un grup de băieți din cartier: Emanoil Turtică, 18 ani, Victor Nicolae, 16 ani, Vasilică Pop, 16 ani. De ce furau? „Ne plăcea să conducem mașina. Și

Cum s-a întîmplat. Într-o seară un om privește pe goam și vede cîteva indivizi care tocmai îi furau mașina. Coboară repede și ia un taxi-parti. În zona Electromontaj, la o trecere de pietoni, se oprește motorul mașinii furate. Omul coboară din taxi, se duce să ridice capota ca să scoată o fișă de la buji. Dar cel de la volan reușește să pornească iarăși mașina, îl duce pe proprietar cîteva metri pe capotă. Urmărirea continuă. La Foișorul de Foc circulația era blocată. Hoții sar din mașină și fug. Nu apucă să iașă nevasta și copilul lui Oprea Ion. Ele veniseră să „țină de șase”.

În grup mai este un personaj, Kulinyan Carol, are 43 de ani dar pare de 60. Dacă nu ai ști că a fost arestat de șase ori și că a făcut 13 ani de închisoare ai zice că este doar un bătrîn caraghios și alcoolic. Dormea prin cimitirul Mărcuța, iar cînd era mai frig prin lifuri sau în scara blocurilor. Bea zilnic două kilograme de votcă. Cum a intrat în grupul acestor puști? „Întîmplător, fără să vreau. E vîzîndu-mă tot timpul beat m-au luat cu ei la o mașină să-i ajut să deblocheze volanul. E mine m-au luat tot timpul beat, fără să știu. Dar acum s-a făcut frig, așa încît e bine și la pușcărie. Pentru că nu mai am pe nimeni! Dar cînd am să ies, mă duc să lupt în Golf, să trăiesc și eu pe dolari.” Și uite așa m-am trezit, într-o după-amiază geroasă, confidenta unui bătrîn pușcăriș. „Fiind beat pe la trei noaptea am dat cu un pietrol în geamul unei bombonerii. Am luat un sac cu cafea și cine sticle cu lichior de portocale. Le-am dus acasă. Dar cînd m-am trezit a doua zi nu mai aveam nici cafeaua, nici sticlele. Mi le furaseră puștii ăștia”. Îngăduitor el nu a depus nici o plîngere la poliție.

AURELIA BORIGA

Fotografis de
CRISTIAN CALUGAR

● Glonte a trecut prin talpă și s-a oprit în gleznă. ● Hoțul de mașini are 50 de ani, e manierat și elegant. ● Un taxi marca „Ikarus”. ● Cînd e ger, hoții șomează. ● O femeie și o fetiță de doi ani sint luate să țină de „șase”. ● „Dar acum s-a făcut frig, așa încît e bine și la pușcărie!”

toturismul este suficient de încăpător. George Florian Nicolae din comuna Voluntari a furat în 2 februarie la ora 23, din gara-jul Floreasca, un autobuz. Nu avea permis de conducere, dar a străbătut Bucureștiul în lung și-n lat. Autobuzul avea motorul pornit și ușa nu era încuiată. A forțat contactul, a aprins luminile și a pornit pe strada Barbu Văcărescu, PECO Floreasca, linia de centură Brănești — Pantelimon, bulevardul Biruinței, bulevardul Carol, șoseaua Colentina. Aici, într-o intersecție, a văzut un echipaj de poliție. S-a speriat, a oprit mașina în intersecție și a fugit. S-a cățarat pe un gard dar, ghinion, gardul avea sîrmă ghimpată. A rămas suspendat. După ce l-au desprins din sîrmă, polițiștii l-au condus la sediu. George Florian Nicolae a mărturisit că a mai furat și altă dată autobuze și

geau cu 100 km/h patru hoți de autoturisme. Butucul de la contact nu era complet scos și, datorită vitezei și hîrtoapelor, — caci cei de la drumuri și poduri nu se gîndesc nici ei la viața „bieților” hoți — butucul a căzut. Volanul s-a blocat și mașina s-a înfipt într-un copac. Doi au murit pe loc. Fiecare meserie cu riscurile ei.

La poliție am stat de vorbă cu un grup de infractori prinși de curînd. Furaseră 19 mașini. A-fără era zăpadă mare, se anunța o zi fără evenimente pentru că Daciile și Olteiturile nu pot fi furate cînd e ger. Nu pornesc. Dar să revin la cei arestați: patru minori și doi adulți. Șeful grupului era un tînăr de 16 ani, Valentin Păduraru, cunoscut în cartier cu porecla Vali Blondu. Are un chip plăcut care nu se potrivește deloc unui infractor. Locuia împreună cu părinții (în noaptea în care nu lipsea de acasă), avea asigurată mîncarea, hainele, banii de buzunar. La școală nu mai mergea de doi

mai procuram bani pentru băutură și țigări”. Lucrurile furate erau cumpărate de Ion Oprea, 27 ani, muncitor la CFR. Pe o roată de rezervă le dădea un kilogram de țuică. „Știam că sint furate, dar de ce să nu le iau, că și mie mi-au furat unii, acum cîteva ani, roata de rezervă!” Acest protector al hoților de mașini își exersa istetimea și în zona bisnizei cu bere. O cumpăra în București, de la un camionagiu de la Grivita, și o vindea în satul părinților săi cu profituri fabuloase. Pretențiile lui de bancher al hoților creșteau în ultimul timp. Le dădea să bea înainte de a pleca în operațiunile nocturne, dar pretindea să aducă mașini noi pentru că îi trebuiau piese de rezervă. A participat la un singur furt cînd au tamponat mașina furată de un troleibuz, dar în schimb mergeau soția lui și fetița de doi ani! Prinderea celor două a dus la arestarea întregului grup.

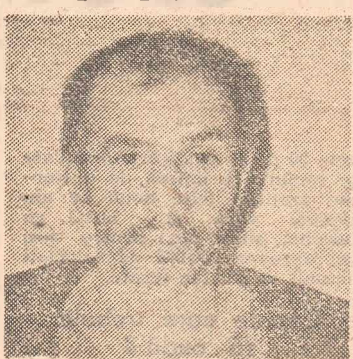
Turică Emanoil

Nicolae Victor

Oprea Ion

Kuluyrak Carol

Pop Vasilică

O PATIMĂ CÎT SECOLUL DE MARE — AUTOMOBILUL

— rubrică de informații și evenimente —

Poate vă interesează

CE SE ÎNTIMPLĂ CU NOUL
COD RUTIER?

Se lucrează la el, ni se spune de la Direcția Circulație. După ce fusese redactat într-o primă formă înainte de Revoluție, noul Cod rutier a cunoscut alte variante de proiect în cursul anului 1990. În prezent, participă la redactarea și finalizarea sa specialiști din Direcția Circulație, reprezentanți ai sindicatelor din transporturi, ingineri și transporturi. Obiectivul acestei „întreprinderi” legislative: alinierea legislației rutiere românești la legislația internațională. Pentru acest lucru, unii dintre membrii colectivului de redactare au făcut călătorii de documentare în

Occident. Finalizarea noului Cod rutier este socotită ca o urgență de către Departamentul Poliției.

CARE ESTE SITUAȚIA ȘCOLILOR
DE ȘOFERI AMATORI?

Școlile de șoferi amatori organizate de stat funcționează, în continuare după tipicul știut, fiind tot în subordinea primăriilor sau A.C.R. Au apărut și școlile particulare care deja au prezentat la examenul poliției rutiere primii absolvenți. Aceste școli funcționează în conformitate cu Decretul nr. 54/1990. Totuși, școlile de șoferi amatori particulare nu au încă un

regulament de funcționare. În consecință, ne spune dl. maior Nicolae Mușat din Direcția Circulație, poliția a elaborat un regulament de funcționare a acestor școli pe care l-a înaintat Comisiei Naționale pentru privatizare. La rîndu-i, această comisie a făcut o serie de observații. Deci și regulamentul școlilor particulare de șoferi amatori, se află în fază de definiție, urmînd a intra în vigoare în curînd. „Pe noi ne interesează, spune dl. maior Mușat, ca și absolvenții acestor școli să fie foarte bine pregătiți”.

MODIFICĂRI ÎN PROCEDURA
DE OBTINERE A PERMISULUI
DE CONDUCERE

O veste bună pentru cei care trăiesc emoțiile examenului de conducere auto. A fost simplificat complexul de probe din poligon, prin eliminarea a două probe: întoarcerea din trei mișcări și garantarea cu spatele pe partea stîngă, timpul de execuție rămînd același. De ce au fost

eliminate aceste probe? S-a mers pe ideea că sint mișcări de parcare și, deci, s-a ajuns la concluzia că nu sint periculoase pentru trafic asemenea manevre.

CIȚIVA VINOVAȚI FĂRĂ... VINĂ

Anul trecut au avut loc pe șoselele românești aproape 10 mii de accidente grave, media zilnică fiind de 10 morți și 22 răniți. Un adevărat carnagiu, datorat excesului de viteză, neadaptării la condițiile de drum și trafic, neatenției în conducere și alcoolului. De fapt, datorat celor iresponsabili!

MULȚI STRĂINI AU ACCIDENTE
RUTIERE ÎN ȚARA NOASTRĂ. DE CE?

Instanța națională a circulației rutiere, Direcția Circulație din Departamentul Poliției, identifică drept cauză principală a accidentelor făcute de turiștii străini, aflați în trecere prin țara noastră, obosala. Se moare, deci, și de drum lung...

Anatomia tragediei — asasinat pe 13 iunie 1990!

Și în democrație se împușcă, nu-i așa?

Nedozmeticii bine din coșmarul înășierat al Revoluției, românii li s-a reimprospătat memoria cu gloante trase la întâmplare în după-amiaza zilei de 13 iunie, de sub pulpana unei legi a celui executat ca trădător de patrie. Organele de ordine s-au apărut eroic, aruncând în mormânt 4 oameni, iar după ce s-au sîrile lor i-au înghițit pentru totdeauna, ni s-a explicat pe îndelete că un obiectiv militar nu poate fi lăsat la voia agresiilor și că Decretul 367/1971 reglementează folosirea armelor de foc în asemenea situații. Astfel, cel din urmă cetățean era dăruit de acoperământ legal au avut ochitorii din Ministerul de Interne. Însă simplul cetățean n-a aflat nici că până la descărcarea armei este obligatoriu somația (întii verbală, apoi sub forma focului de avertisment în plan vertical), nici că articolul 39 din decret prevede că focul să conducă la IMOBILIZAREA celui asupra căruia se trage, nu la UCIDERE! Lui, arma țintindu-l de la mijloc în jos. Dacă ar fi prins de veste, simplul cetățean ar fi putut să se mire și să întrebe de ce din 4 împușcați morali, 3 au fost ochiți în cap. Pe de altă parte, ferit de amănunte și dezvăluiri cumplite, românul de rând habar nu are că unul din morții zilei de 13 iunie, Lepădatu Mitriță, a fost ASASINAT. Habar nu are că ucigașul acestuia a tras de la o distanță de câțiva centimetri...

ADEVĂRUL BINE TEMPERAT

Raportul Comisiei parlamentare de anchetă a ororii a cuprins într-o enumerare candidă victimele din 13; numele lor au fost însoțite de referiri prietenoase la virstă, profesia, cauza și ora morții, spitalul unde au fost transportate. Informații

sobre, fără detalii păgubitoare. Sîclicii și discreții, majoritarii comisiei au adăugat în finalul tragicului poemetic că „unui dintre decedați i s-a aplicat țeava armei în regiunea supra-scapulară dreaptă” și că din raportul de expertiză medico-legală „rezultă factori suplimentari ai împușcării”. Deși s-au ferit să o destăinuie, aleșișii poporului cunosc prea bine identitatea celui din care n-a mai rămas decât numele: LEPĂDATU MITRIȚĂ. La fel de bine ar fi trebuit să știe ori să se intereseze și ce înseamnă concluziile doctorului, formulate firesc într-un limbaj de strictă specialitate, concluzii pe care erau obligați să le deslușească, să le prezinte limpede, pe înțelesul lui...

Gloantele cu care a fost împușcat Lepădatu Mitriță a pătruns prin dreapta și a ieșit prin stînga gîtului; țeava armei s-a aflat la o distanță foarte mică, posibil chiar în ceață: punctele negre de pulbere arădă înregistrate în jurul orificiului de intrare a gloantei sînt inconfundabile și demonstrează tocmai ceea ce bietul cetățean nu trebuie să știe dacă vrea să doarmă și să voteze liniștit. Mitriță a fost ucis cu singe rece de la câțiva centimetri.

Raportul medico-legal A 3/1248/1990 este întocmit și semnat de dr. Stănescu Florin, care și-a susținut doctoratul în împușcături, fiind o somitate în materie. Deși comisia parlamentară îi prezentase într-o emisiune televizată concluziile în urma autopsiei, domnia-sa a refuzat, cu o eleganță prudentă, să ofere informații, conducînd discuția spre subiecte nevinovate (molestarea ziariștilor, procedura de examinare medico-legală, de întocmire a actelor de deces) și insistînd în ideea că anchetarea unei morți are o fază secretă, necesară stabilirii adevărului. Mai mult, a afir-

mat că, din amintirile sale, nici unul dintre împușcații zilei de 13 iunie nu a fost executat după metodele lagărelor de concentrare. E lesne de înțeles că domnul doctor Stănescu nu are o memorie care îi joacă feste, ci are indicații prețioase pentru a nu dezvălui ceea ce trebuie să rămînă necunoscut. Mai ales familiei.

MOARTE PE CREDIT

Văduva lui Mitriță locuiește într-un cartier de infern. Tigănie, mizerie, blocuri ruinate în

monosită de suferință povestite cum și-a căutat sotul prin spitale; de abia pe 18 iunie Procuratura Municipiului București a anunțat la serviciu că bărbatul ei este mort. Mort pentru totdeauna. Dintre toate obiectele pe care le avea asupra lui (legitimăția de paznic al Direcției Transporturilor Poștale, autorizația de vânzare a ziarului „Papagal”, bani, ceasul, bonuri), Gabriela n-a primit decât un buletin plin de singe. Stătea cu el în mînă și nu-i venea să creadă. A doua zi, cînd l-au ridicat de la Morgă, Mitriță era negru, nu i

fratele altă într-o fotografie publicată în raportul Grupului de Dialog Social, cit și într-o filmare video? Mitriță apare transportat de 4 oameni, nemîșcat, cu fața scaldată în singe, lingă Ministerul de Interne. La 20,26 (comisia parlamentară a susținut că decesul s-a produs la jur de 19,40). Doamna Lăpusneanu recunoaște nu chipul desfigurat de singe, ci haina fratelui său: blugi, tricou galben-vernil imprimat pe piept cu litere negre, geacă bleu de fiș. Haine pe care familia n-a avut curajul să le ridice de la spitalul

Mitriță și Gabriela Lepădatu în ziua căsătoriei

Gabriela și cei doi orfani

construcție. Acum o săptămînă i s-a spart conducta de apă, inundîndu-i vecinii pe care trebuie să-i despăgubească. Micuță și indolentă, spune cu deznaștere că tot ce i-a mai rămas după bărbatul ei este un certificat pe care scrie cu litere de tipar ÎMPUȘCAT. Își amintea, chinată, cum au stat în gazdă lingă Belu; plăteau 500 ca să doarmă gîbolanii pe ei și să gătească la o lampă cu gaz. S-au zbatut să primească anul trecut casa, s-au împrumutat... Astăzi, Gabriela achită singură 1000 lei rata la mobilă și C.A.R.-ul, plătește singură 650 lei creșă copiilor, singură chiria și întreținerea. Pensia de urmaș pentru cei doi băieți este 700 de lei, iar salariul 2346. În fiecare lună îi rămîne 1000 cu care nu știe ce să facă mai înții. Are 23 de ani și o cruce grea de purtat. Cu fața schi-

se mai deosebeau nici ochii, nici nasul. Era de nerecunoscut și plin de viermi.

Domnul procuror Vasiliu s-a înfuriat puțin și a fost gata să le dea afară pe rude atunci cînd l-au întrebat îngrozite de ce i-au trebuit 5 zile ca să le găsească, din moment ce l-au identificat datorită buletinului încă din 13 iunie! De mirare rămîne și faptul că, inițial, rana despre care li s-a vorbit era o tăietură din partea stîngă a gîtului, de abia la Morgă aflînd că Mitriță a murit de glonte. Nimeni nu le-a spus că Mitriță a fost împușcat ca un cîine. Și nimeni nu le-a mai căutat, deși dosarul lui a fost transferat pe 8 octombrie 1990 Procuraturii Militare. Ce îi pasă acestuia de Lăpusneanu Dumitra (str. Constructorilor nr. 6, Bl. C 1, ap. 7, Galați), care afirmă că și-a identificat

Municipal, unde a fost dus Mitriță. Procuratura Militară o fi avut curiozitatea să le vadă? O să aibă măcar acum inspirația să o cheme pe doamna Lăpusneanu pentru a verifica autenticitatea impresiei sale?

Innebunite de tăcerea stranie a autorităților, rudele se zbat să descopere adevărul, caută și așteaptă ca acela care l-au văzut pe Lepădatu Mitriță să le scrie, să le povestească. Primii datornici sînt totuși anchetatorii care cercetează asasinatul. În egală măsură, statul este obligat moral să repare ceea ce mai poate fi reparat: memoria acestui om — care n-a fost împușcat ca agresor, ci ca un prizonier de război fascist — și viața mutilată a celor 2 orfani. Să se achite de această grea datorie pentru a nu deveni complice la crimă.

OLTEA MUTULESCU ■

Dumnezeu să-i ierte!

Un accident rutier este, în 99,99 la sută din cazuri, o poveste violentă și tristă.

Citeodată, însă, simburile de insolit al unui asemenea fapt divers (căci asta este un accident rutier) îndeamnă la un plus de luare-aminte:

Întâia două cazuri în care șoferii au fost cetățeni străini, iar victimele români. ● În județul Timiș, pe șoseaua ce trece prin Recea, bulgarul Hristo Nikolai Pandelov tamponează, cu „Lada” sa, „Volks-wagenul Golf” condus de iugoslavul Sabani Acim. Cel doi străini, cărora le-a fost dat să și ciocnească autoturismele în România, scapă vîl și nevătămați. În schimb, este rănită grav Elena Mogos,

aflată la bordul unui dintr-un automobil. Ghici-ghicitoarea mea: Cu cine călătoreea Elena, adică la bordul cărui automobil se afla? Păcătuse cu ceva Elena noastră? ● Al doilea caz: Germanul Karl Muller, întînd de cumpătarea proprie neamului său, accelerează mai mult decît trebuie, în timp ce călătoreea prin comuna Pojorita, și intră cu automobilul într-un pom. Neamțul se alege cu paguba. Românul Constantin Negură, aflat pe locul mortului, părăsește această lume în mod violent. Călătoria lui continuă...

● Preotul Marius Homeag n-a mai fost ocrotit de divinitate în timp ce conducea pe șoseaua din Șimian-Mehedint. Șofînd cu frenetie, părintele din parohia Vinjuleț pierde controlul volanului și ciocnește un camion. Pe locul celui condamnat se afla Ion Trebuian. Dumnezeu să-l ierte!

-E. MIHĂESCU ■

Opinii la „rever”

În '89, înainte de revoluție, am fost la unguri și le-am spus că vreau să împușc un cerb. „Cît de mare?” m-au întrebat. Cît de mare! Nu mi-au luat banii înainte. Mi l-au cîntărit de gase ori. Avea 111 kg și 9 grame. Pentru acele 9 grame mi-au mai luat încă 400 de mărci pentru că intra într-o altă categorie. Mi l-au măsurat de patru ori. Au fost gase oameni care l-au măsurat. Am plătit banii și mi-au dat voie să ies cu el din țară. De ce oare la noi nu se întîmplă așa?!

La noi în țară toată lumea spune: „A făcut”, „A zis”. Toată lumea gîndește ieri. Dar de ce oare nu putem gîndi și mîine?!

Nu este în regulă. Celui care a trecut untul și l-a vîndut în afară eu i-aș da 5 ani. Celui care a dat în poliștii i-aș da 10 ani. I-a furat și pistolul? I-aș da 25 de ani. E posibil, în ultimele luni de cinci ori au încercat să-mi spargă ușa cu ranga și asta în centrul Bucureștiului?!

(O voce din grup: „Bine că nu faceți politică, ați deveni un dictator”).

ION ȚIRIAC ■

SCANDAL ÎN PRESA LOCALĂ

Stiloul domnului prefect Fieroiu a ucis!

Președintele Ion Iliescu și-a format un obicei: în orice apariție televizată, la întîlnirile cu „oamenii de bine” din fabrici sau piețe publice, nu se poate abține să nu amintească despre acțiunile destabilizatoare provocate (în viziunea domniei sale) de „o anumită parte a presei” prin folosirea unui limbaj necivilizat. Scandalul de presă din Vilcea pare să confirme faptul că discursurile președintelui nu sînt vorbe în vînt.

„Curierul de Vilcea”, ziar independent, a fost fondat la 19 ianuarie 1990 prin asocierea a opt oameni, doi dintre ei, Traian Dobrinescu și avocatul Petre Ungureanu, neavînd pînă la acea dată nici o legătură cu presa. Alți doi din cei opt, Ioan Barbu și Gh. Smeoreanu, foști redactori la fostul ziar de partid „Orizonturi”, se numără printre inițiatorii ziarului care este primul cotidian particular din România postrevoluționară. Contractul de asociere între cei opt a fost legalizat la Judecătoria municipiului Rm. Vilcea. În scurt timp, ziarul reușește să-și cîștige cititorii chiar și din afara județului. La trei luni de la apariție, redacția face angajări, lucru permis de Decretul-lege 54/1990. Salariile redactorilor variază între 4 000 și 5 000 de lei — lucru verificat

pe statele de plată din arhiva redacției. Pe 20 aprilie 1990 primăria, în baza art. 28 din Decretul-lege nr. 54/1990, eliberează autorizația nr. 59 de funcționare a companiei de presă „Curierul de Vilcea” pe numele lui Traian Dobrinescu. Să nu uităm, dînsul era asociat cu cei șapte. Toți devin astfel patroni cu drepturi egale la beneficii. Statutul cotidianului este legalizat la Judecătoria. Conform statutului, prin majoritate de voturi, consiliul de administrație (procesul verbal este probă la această afirmație) hotărăște pe 25 noiembrie 1990 excluderea avocatului Petre Ungureanu (mai puțin interesat de presă) din rîndul patronilor. Avocatul, în urma excluderii, amenință redacția cu distrugerea ei. Se declanșează o acțiune de atragere de partea sa a unor membri ai redacției. Înainte de acest fapt, în septembrie 1990, Traian Dobrinescu înaintea prefecturii o cerere prin care solicită eliberarea unei autorizații în vederea deschiderii firmei de import-export TRADO. Traian Dobrinescu a declarat în finalul cererii că dînsul cunoaște prevederile Decretului-lege nr. 54/1990. Adevărul este că nu le cunoaște sau le „uitase”. Prefectura îi eliberează a doua autorizație (nu în persoana d-lui Octavian Fieroiu) cu numărul 1156/1990. Se comite prima ile-

galitate. Din septembrie 1990 pînă la 1 februarie 1991, Traian Dobrinescu a avut două autorizații. Faptul că dînsul a cerut prin intermediul redacției ca prefectura să-i retragă prima autorizație, dînsul fiind plecat în străinătate, este o minciună.

Articolul 4 din Decretul-lege nr. 54/1990, alin. II, sună așa: „Persoana care, singură sau prin asociere este întreprinzător într-o întreprindere, nu mai poate avea această calitate într-o altă întreprindere.” Traian Dobrinescu a avut-o. În februarie a.c., Petre Ungureanu, bun prieten cu Traian Dobrinescu, face o reclamație la prefectură împotriva lui... T. Dobrinescu. Motivul? Deținerea de două autorizații. Prefectul Octavian Fieroiu în loc să-i anuleze autorizația ilegală, aprobă cererea de retragere a lui T. D. pentru prima autorizație. Intenționalitatea prefecturii ni se pare clară.

Dl. prefect apără libertatea presei?

În baza retragerii primei autorizații, prin decizia nr. 613, semnată la 1 februarie către tipografia din Rm. Vilcea, prefectura consideră nulă autorizația nr. 59 din 20 aprilie 1990. În consecință, începînd cu această dată, tipărirea publicației editată de Compania în cauză devine ilegală. Semnătura aparține prefectului Octa-

vian Fieroiu. La nr. 272, cotidianul „Curierul de Vilcea” își încetează apariția.

Conform art. 29 din Decretul-lege nr. 54/1990, litigiile legate de refuzul de autorizare sau de retragere sînt de competența tribunalelor județene. Ce rost a avut prefectura în această intervenție? În urma protestului ziaristilor, prefectul revine cu o decizie în 4 februarie 1991: „Comunicarea făcută anterior privind retragerea autorizației Companiei de presă „Curierul de Vilcea” intrucît aceasta are personalitate juridică (s.n.)...”. Deci dl. prefect își amintise de personalitatea juridică a ziarului. Revenirea este tardivă. Șeful tipografiei, dl. Dumitru Secanu, refuză tipărirea ziarului, invocînd motivul că ziarul este ilegal. În particular, dînsul a declarat redactorilor: „Poate să vă dea dreptul și prefectul și O.N.U., eu nu vă dau voie!” Dl. Secanu a uitat, se pare, sumele de 5 000 lei și 7 000 lei înscrise în statele de plată ale redacției, ce se numesc „spagă” dată pentru „buna înțelegere”.

În timp de o săptămînă, spațiul tipografic al „Curierului de Vilcea” este ocupat de „Actualitatea vilceană” condus, se pare, de Petre Ungureanu. Co-

tidianul apare pe autorizația Fundației Române de Tineret din Rm. Vilcea și este scos cu concursul a trei redactori de la fostul Curier (aripa dizidență). Faptul că „Actualitatea” se declară fostul și adevăratul „Curier” este o minciună, domnule Ungureanu! Nucleul unui ziar nu este format din secretară, administrator sau femeie de serviciu. Din cei 13 plecați, numai 3 sînt redactori. Numărul 273 din „Curierul de Vilcea” a apărut, cu mari eforturi, miercuri, 6 februarie 1991, la tipografia din Pitești în spațiul tipografic al gazetei „Reporter”. Pînă astăzi, 13 februarie, nu cunoaștem dacă a mai apărut „Curierul de Vilcea”.

Aceste manevre pot fi supuse interpretărilor. Și chiar așa le vom aborda. „Curierul de Vilcea” era singurul ziar de opoziție din județ, incomod pentru conducerea prefecturii.

Publicăm cifrele prin care dovedim că ziarul nu este falimentar: venituri pe 1990 — 9 251 319 lei, cheltuieli — 6 214 000 lei, beneficiu 3 036 974 lei, impozit pe beneficiu 1 055 941 lei, impozit virat pînă la data controlului financiar — 778 402 lei. Dl. Ungureanu se lamentează că în cont nu există nici un ban. Casa de bani a redacției are (atenție la hoți!) 440 000 lei, hirtia din tipografie este plătită în valoare de 162 400 lei și restul de beneficiu se află în alt cont, pe care dl. Ungureanu nu-l cunoaște. Cît despre acuzațiile aduse de avocat asupra redacției care a virat ziarul spre „stînga”, motivul ce a produs ruptura sa de acționari, sînt invenții. Dl. Ungureanu n-a reușit să argumenteze pe texte afirmațiile acuzatoare.

Dispariția ziarului (să sperăm că este o chestiune de timp!) s-a datorat nu numai unor lupte pentru putere din sinul redacției. Aceste convulsii au fost speculate de puterea locală într-un mod nelocal. Dl. prefect nu recunoaște interzicerea ziarului. Se mărturisește un apărător al libertății presei. Este considerat de adversarii săi politici mai liberal decît liberalii. Dar este foarte comod să-ți bei cafeaua de dimineață fără să ai în față un ziar numit „Curierul de Vilcea”.

PETRE BARBU ■

Sub înaltul patronaj al Ministrului de Interne, în toate unitățile și subunitățile de poliție din țară s-a declanșat concursul „Bate presa cit e caldă” — manifestare culturală-distractivă pentru trupeți și ofițerime, dotată cu premii, ordine și medalii, precum și învoltri peste rînd și permisiuni de lungă durată la sinul familiei. Concursul se bucură de audiență maximă în rîndul participanților, dovadă sînd rezultatele deosebite obținute în etapa 11—13 ianuarie a.c. de concurenții aliniați la start în Piața Universității. În preliminariile concursului, în faza orășenească, s-au clasat numeroși participanți, între ei mulți cerberi ai originalei democrații ce își face loc cu scuturi și bastoane spre inimile noastre. Între minunații fruntași provinciali face figură aparte chipul luminat al căpitanului Ioan Florea, șeful biroului judiciar al Poliției orășenești Dorohoi, județul Botoșani, cîștigător al fazei județene, el este și deținătorul unui record național: cu cinci luni înainte ca ministrul său să ordone „dezlogarea bății ziaristilor de către scutieri”, ofițerul nostru i-a înmuiat oasele unui corespondent de presă locală, anume domnului Gh. Aioanei, de la „Curierul de Dorohoi”.

Derulînd cu încetînișul filmul evenimentelor, vom remarca faptul că alegerea domnului Aioanei ca protagonist nu a fost întru totul corectă: colegul nostru din Dorohoi „întrase în atenția organelor de ordine” din aprilie 1990, urmare a contestațiilor făcute de acesta cu privire la modul în care se făcuseră alegerile locale în C.F.S.N.-ul orășenesc și desemnarea delegaților pentru alegerile județene, ocazie cu care foști lideri de partid locali și trespăduși kor invadaseră noile organe așa-zis democratice, prin sistemul numirilor și nu prin alegeri secrete, cum era normal.

Cu oarecare „prestigiu” în urbe, domnul căpitan Florea s-a ales și el cu ceva din jocul acesta al alegerilor locale: doamna Florea a fost unsă secretara primăriei, calitate în care este

Cravata redactorului devine ștreang

Întîlnită și astăzi în viața agitată a micului oraș de provincie. Acțiunile revendicative ale domnului Aioanei nu au lăsat-o indiferentă pe soția șefului judiciarului, ea fiind aceea care cu „ajutorul neprecupețit al soțului”, a organizat o potără care să urmărească îndeaproape producția publicistică a lui G. A. și să stopeze din timp apariția articolelor care ar putea deranja orgoliul nomenclaturii locale. În acest sens s-au transmis și unele indicații conducerii ziarului care îl are în schema redacțională pe G.A. Și bubă s-a spart pe 27 septembrie 1990. În dimineața acelei zile s-a introdus în tipar numărul de a doua zi al „Curierului de Dorohoi”, număr în care eroul nostru apărea cu producția „Cum se obțin autorizațiile și repartițiile”, articol garnisit din plin cu date și fapte concrete din activitatea primăriei locale în domeniul luat în colimator, domeniu generos în teme publicistice, dar generos și în cadouri, mită și alte cele pentru cei puși să dijmuiească spațiile locale și terenurile statului. Printre exemple, G.A. menționa cazul domnului Ursache Ion, contabil șef al I.A.S.-ului local, fost nomenclaturist județean, care prin protecții neortodoxe a obținut ușor autorizație de construcție pentru un garaj pe terenul statului. Alte aspecte priveau modul în care fondul de locuințe este dirijat către persoane care nu au această îndrituire, iar muncitorii locuiesc pe mai departe în condiții inumane, unul dintre ei, Pricop

Viorel, dormind pur și simplu într-un cort, atunci, în plină toamnă. Articolul — amintind și de implicarea doamnei Florea în toată această afacere necurată — se încheia cu următoarea premoniție: O să aibă grijă d-l Ioniță de persoana mea. Și, într-adevăr, a avut grijă. Mai întîi, tipograful, vacinată din timp anti-G.A., au refuzat culegerea textului pe motiv că așa primiseră ordin de la primărie. După tratative între redactorul-șef al ziarului și primărie, se reia tipărirea integrală a publicației, dar cu condiția ca ziarul să nu fie rîspîndit în acea seară în oraș, ci a doua zi după ce vor mai avea loc unele discuții cu mai marii orașului.

Sîntînd pericolul care plana asupra difuzării ziarului, redactorul-șef, d-l Mihai Cojocaru, îi cere lui G.A. ca imediat ce ziarul iese din tipar, să rîspîndească în urbe cel puțin un pachet din publicație, adică 200 exemplare, lucru cu care autorul este de acord, iar cu ajutorul unor cunoscuți, pus în practică. Vestea că redacția a încălcat consemnul a ajuns imediat la urechile sensibile ale căpitanului I.F. care se deplasează în zona sediului redacției, așteptînd să plece acasă ziaristul G.A. La ora 20,30 victima iese din redacție și cade în raza de acțiune a pumnului tovarășului

Județul BUC		ROMANIA	
Localitatea BUC		TIMBRU FISCAL	
Vădușă semnată IMI		20 FEBRUARIE 1991	
Nr. A2/10824		1990 20 iunie X 2001	
CERTIFICAT MEDICO-LEGAL			
Subsemnatul de Mironescu Paul în calitate de medic legist examinînd la data de 18.02.90 luna X anul			
pe AIOANEI GHEORGHE 44 în etate de ani			
domiciliat în județul localitatea			
Gr. Dorohoi/Botoșani, posesorul Bugetului de identitate			
Seria DG Nr. 320482 care declară că:			
Afirmă că a fost lovită pe 27.11.90			
am constat că:			
În jurul gâtului sînt două răni sîngeroase, vînate de 2/2 cm, neomogene, neregulate.			
Radiografia cușcă toracică fără leziuni traumatiche.			
CONCLUZII:			
Numitul Aioanei Gheorghe prezintă leziuni produse prin lovire cu corp dur, pe data din 27.11.90, nu necesită îngrijiri medicale.			
Mihai Cojocaru			
Dr. Mironescu Paul			
MP/DE			

Cu ce se mai poate legitima ziaristul român

căpitan, impactul soldîndu-se cu răsturnarea și lovirea de zidul redacției. Furios din fire, polițistul prinde victima de cravată și începe să o stranguleze, amenințînd-o cu sufocarea. La strigătele de implorare ale ziaristului apar în zonă doi ofițeri M.Ap.N., lucrători ai Centrului Militar județean și redactorul-șef care, împreună, scot cu mare chin victima din miinile agresorului.

Cum era și firesc, ziaristul se adresează organelor în drept pentru pedepsirea celui vinovat. Dar și-a găsit la cine căuta dreptatea. Colonelul Juravlea de la Serviciul cercetări penale din cadrul Poliției județului

Botoșani, amator de calambururi cu termenii codului penal, face din victimă martor, cerîndu-i ziaristului nostru o „declarație de martor”.

Pînă la soluționarea definitivă a cauzei, propunem conducerii M.I. avansarea „la excepțională” a ofițerului Florea și conferirea Ordinului „Pentru servicii deosebite aduse în apărarea orînduirii sociale și de stat”, în conformitate cu prevederile Decretului nr. 190/1977 privind distincțiile de stat în Republica Socialistă România, act normativ neabrogat încă din motive, pe care le simțim pe pielea noastră.

GH. IONESCU OLBOJAN ■

● Doar un punct din cinci. ● Trimiterea detrupe in intreprinderi. ● Ungaria s-a abținut de dragul minorității maghiare din România. ● Ajutoarele nu schimbă climatul economic. ● Nodul gordian. ● Are el experiența necesară pentru a duce țara la democrație? ● Nici un fel de colorit politic în cazul televiziunii independente. ● Am venit în România să aduc bani. ● Succesul va fi atunci când americanii și japonezii vor investi dolari și yen. ● Fraude masive. ● Amindoi sint vinovați.

ION RAȚIU:

„Guvernul actual nu satisface cerințele politice ale momentului”

păstrat o postură strict democratică în care nu am utilizat niciodată nici măcar un cuvânt aspru, ca să nu mai vorbesc de violență fizică. Ar fi o totală negare a poziției mele democratice ca eu să utilizez alte mijloace pentru a schimba regimul sau pentru a crea o anumită situație politică în care regimul ar putea fi schimbat. Eu vreau această schimbare pentru că socotesc că guvernul actual nu satisface cerințele politice ale momentului, nu dă rezultatele de care țara are nevoie. Politica acestui guvern, așa cum membrii săi o aplică, nu va putea să rezolve situația economică gravă în care ne găsim. Chiar nici acum, după ce aceste ajutoare economice vor începe să vină în țară, eu nu cred că se va crea situația necesară unui mare flux de capital occidental care să vină și să fie investit pentru profit. Ajutoarele — care sînt foarte importante, care sînt binevenite, nu schimbă climatul economic al țării. Ceea ce va schimba, va fi încrederea, care se va crea în mintea investitorului potențial, că banii pe care-l investește în țara asta este garantat, că nu va fi pierdut și că îi va aduce un mare profit, un mare randament din punct de vedere financiar. Aici este nodul gordian, ceea ce actualul guvern, pînă acum, în orice caz, nu a reușit să facă. Acesta este motivul pentru care eu am atacat guvernul de alțea ori, acesta este motivul pentru care am cerut demisia guvernului de două ori, în 25 octombrie și 21 decembrie 1990. Am făcut acest lucru justificat și documentat, nu pur și simplu în aer.

— Guvernul a făcut mare caz de acordarea statutului de invitat special în Consiliul European. Considerați că este vorba de amplificarea unor merite neîntemeiate?

— Întreaga presă română, scrisă și vorbită, a aplaudat marele succes al primului ministru Petre Roman. După mine, în mod nejustificat. Întimplarea a făcut să călătorească cu domnul Roman în același avion care zbura de la Strasbourg la Paris. Eu personal n-am putut să-l ascult pe primul ministru Petre Roman, nu mi s-a dat voie. E normal, e ca într-un proces juridic. Dar un deputat francez mi-a spus, după ce l-a ascultat pe domnul Petre Roman, că a fost o farsă extraordinară. Cu alte cuvinte, a vorbit foarte frumos, dar n-a spus nimic. De aceea intervenția domniei-sale a fost calificată ca o farsă. Totuși, i s-au pus întrebări, multe, dar acest statut de observator nu s-a datorat succesului lui personal. Acest statut a fost acordat României pentru că România, din interiorul Europei, să încerce să atingă

standardul, condițiile de adevărat membru al acestui important organism. Efortul a fost mai degrabă al Europei decît al premierului nostru. De altfel, n-am decît simpatie pentru domnul prim-ministru Petre Roman. În ceea ce mă privește n-am nici un fel de amozitate personală față de dumnealui și îmi închipui că dumnealui poate că vrea să ducă țara la democrație. Mă întreb însă dacă este capabil s-o facă. Are el cunoștințele trebuincioase? Are el experiența necesară ca să ducă țara la democrație? Aici este problema!

— România are nevoie, așa cum ați spus, de investiții, de capital din Occident. Dumneavoastră, domnule Ion Rațiu, ați întreprins ceva în acest sens? Mă refer strict la posibilitățile dv. materiale.

— Ceea ce am făcut eu pînă acum a fost să mă încadrez și să fiu activ în a comunica. Deci în acest domeniu am căutat să intervin și cu mijloace financiare. Și am și făcut acest lucru. Am o tipografie care funcționează, deși am încă unele probleme, am adus camioanele pentru a putea distribui presa, am adus calculatoare ca să putem culege ziare. În curînd va ieși și ziarul nostru care se va numi „Cotidianul”. Am căutat și continui să caut posibilități pentru a pune în funcțiune un post de televiziune independent. Pe mine nu mă interesează ca postul de televiziune să fie al meu. Atunci cînd va exista un post de televiziune independent eu îl voi sprijini în măsura în care nu se va considera că participarea mea îl încondează cu un anumit colorit politic. Eu vreau, într-adevăr, ca postul de televiziune să fie total independent, după cum și ziarul pe care îl vom scoate noi va fi un ziar de știri, un ziar nu politic, ci de știri. Și, desigur, un ziar independent. Bineînțeles că opinia ziarului va fi exprimată clar în coloana de opinie, dar nu în restul ziarului. Vom proceda în așa fel încît să-l lăsăm pe cititor să-și tragă singur concluziile.

În ceea ce privește investițiile în alte domenii am anunțat încă din momentul în care am venit în țară că nu vreau să fac bani în România. Dacă vroiam să fac bani, să continui să fac bani, rămîneau în Occident, unde am deja un vad bine cîrît, am deja instituții și organizații ale mele, economice mai ales, în mai multe țări. Am venit în România să aduc bani și am cheltuit foarte mulți bani în România cu utilajele pe care le-am adus în țară. Deci, în privința participării mele directe în economia țării socotesc că ar fi o greșală. Lucrul principal pentru care m-am întors în țară este activitatea politică, or, dacă eu sînt interesat

din punct de vedere economic în anumite domenii, ideile mele politice vor trebui să fie colorate de acest lucru. Deci nu vreau să intru în afaceri în România. Pe de altă parte, însă, am fost un instrument activ și foarte eficient în a aduce în țară enorm de multe ajutoare umanitare. Eu cred că atunci cînd aceste chestiuni vor fi contabilizate în amănunt se va dovedi că am adus, mai ales din Anglia, dar și din alte țări din vest, mult peste 20 milioane lire sterline. Deci ar fi vorba de vreo 40 milioane dolari, ajutoare umanitare.

— Ne aflăm în plină iarnă 1990/1991. Peisajul nu este deloc încurajător. Criza energetică, închiderea multor întreprinderi, circa 3 milioane de oameni în șomaj total sau parțial. Cum vă raportați dv. la această realitate românească?

— Noi trecem printr-o situație economică extrem de gravă. Nu mă refer numai la criza energetică evidentă, ci mă refer la faptul că reformele și modificările care s-au instituit pînă acum nu au declanșat o schimbare radicală, nu au descătușat inițiativa particulară și nu au încurajat spiritul de întreprindere. Nu a fost declanșat spiritul de aventură, de a îndrăzni pentru a începe fiecare, ceva, de unul singur. Fără acest spirit de întreprindere nu se poate crea o economie de piață, o economie liberă. Toți așteptăm ca reforma să vină de sus, să ni se spună că trebuie să facem. Așa nu schimbăm sistemul deloc. Și fără a schimba sistemul nu vom putea avea rezultate. Apoi, modul în care s-a procedat este greșit, după părerea mea. Privatizarea care s-a efectuat pînă acum este marginală — câteva restaurante, câteva baruri, mici prăvălii. Este important ca reformele să afecteze industria grea, care a fost un fel de elefantiadă, o creștere canceroasă a unor sectoare ce produceau în pierdere programată. Aceste instituții, aceste întreprinderi sau parte din acestea trebuie scoase din circuitul economic. Trebuie să producem doar în acele domenii unde avem potențialul de a concura liber pe piața liberă, cu rezultate pozitive. Și avem așa ceva, avem asemenea posibilități.

Deci lipsa aceasta de descătușare, de deschidere, de încurajare a inițiativei particulare, plus lipsa de hotărîre, plus refuzul de a decide să se opereze radical în industria grea au dus la o atare situație. Faptul că nu s-au luat măsuri radicale pentru a se schimba aceste lucruri. Se vorbește de terapia de șoc, de schimbarea de șoc, de diverse formule pentru a fi aplicate. Nu găsește nici una dintre aceste formule capabile de a rezolva problema.

Succesul va fi numai atunci cînd americanii, japonezii vor investi dolarul și yenul pe motiv că vor putea avea profituri importante în România.

— Ar trebui să avem alegeri locale. Dumneavoastră, domnule Ion Rațiu, ce credeți despre această chestiune lăsată, cumva, într-un con de umbră?

— E normal ca acest lucru să se întimplă așa, din punctul de vedere al guvernului. Guvernul alege momentul, F.S.N.-ul avînd o majoritate covârșitoare în Parlament. În momentul de față, opinia publică nu este favorabilă, nu este impresionată de rezultatele guvernării actuale. Deci cei de la guvern sînt oarecum îngrijorați de rezultatele acestor alegeri. S-ar putea să se producă o surpriză dacă, bineînțeles, alegerile vor fi cinstite. Celelalte, din mai anul trecut, n-au fost cinstite, am spus-o de alțea ori că au avut loc fraude masive, urne întregi au fost schimbate. Altfel nu pot să-mi închipui o majoritate de 86 la sută pentru domnul președinte Iliescu, deși probabil că ar fi cîștigat în orice caz.

— În legătură cu actuala situație din țară, în aceeași măsură ca guvernul este criticat și domnul președinte Ion Iliescu. Dumneavoastră credeți că este fundamentată această poziție?

— Răspunsul meu este același față de președinte, cît și față de primul ministru. Teoretic, președintele, potrivit legii în baza căreia s-au făcut alegerile, trebuie să fie deasupra partidelor, să reprezinte țara întreagă. S-ar putea spune că vina întreagă pentru eșecul, economic în primul rînd, aparține guvernului, aparține domnului Petre Roman și colegilor lui. În felul acesta, în mod teoretic, președintele s-ar putea distanța de rezultatele guvernării F.S.N.-iste. Adevărul este însă că el s-a amestecat în treburile naționale, el personal a jucat un rol, ca să nu mai vorbim de altele, în evenimentele din iunie. Așa că responsabilitatea pentru situația în care ne găsim trebuie atribuită ambilor, nu numai unuia dintre ei.

EUGEN MIHAESCU

La Jilava, hoții păzeau hoți

● Nunțile Jilavei ● O mindrețe de sicriu pentru tovarășul gradu. ● Pastile de argint ● Consecvență în eroare ● Lucrau cu ochiometru ● Papașă al deținuților.

S-a vorbit mult despre vajnica muncă de „reeducare” pe care o făceau cu multă aplicatie (prea multă chiar) cadrele de la Penitenciarul Jilava. Lumea ar trebui să știe însă că „educatorii” erau și gospodari, toți unul și unul, adică imbinau plăcutul (păzitul și datul pe brazdă al deținuților) cu utilul: mai o ciuperărie, mai o fazanerie, o gospodărie aneză cu de toate, colo o magazie de alimente, dincolo una de materiale... Nu cine știe ce, doar atât cât să facă traiul mai ușor celor care ne asigurau liniștea atât de necesară (și atunci!). Dacă își căsătorea un șef odrașla, era exclus ca menial de nuntă să nu se întocmească prin consultarea tuturor factorilor de la Jilava; dacă murea un ștab, din cel mai bun lemn de stejar aflat în magazia închisorii se dura cite o mindrețe de sicriu, gratuit, ca ultim omagiu adus celui dispărut. Gospodarii, de la comandant la ultimul angajat, acționau într-un deplin consens, sub deviza „Toți pentru unul”. Dar, ca orice consens, și acesta s-a rupt, așa cum s-a întâmplat atunci când a fost vorba de răspunderea colectivă (solidară) pentru un prejudiciu de 201 750,50 de lei adus unității de gestionarului Dumitru Alungulesei (de data aceasta, deviza a fost „Unul pentru toți”).

Un gestionar ghinionist

În ziua de 15 martie 1988, Dumitru Alungulesei, numit cu numai 8 luni în urmă gestionar la depozitul sectorului de producție bugetară, a primit un camion de marfă de la S.S.M.R. Tichilești. Multe dintre mărfuri nu aveau documente însoțitoare doveditoare. Pentru unele, a primit facturile ulterioare, mai puțin pentru niște contactori cu pastile de argint (2,900 kg). A așteptat omul pină în mai,

pe urmă s-a gândit să se descotorosească de periculoasa marfă (cit mai cu folos), contactînd-o pe o oarecare Constanța Dumitru, făcătoare de inele, căreia urma să-i livreze metalul în ziua de 27 mai. Ce-o fi fost în capul cumpărătoarei, ce n-o fi fost, cert e că l-a turnat și a fost prins în flagrant. Episodul a declanșat o anchetă (nu tocmăi amplă, după cum veți vedea), care a scos la iveală 3 infracțiuni săvârșite de D-tru Alungulesei în cele 6 luni cât a fost gestionar: delapidare, neglijență în serviciu și tentativă la infracțiunea de operații interzise cu metale prețioase. Tribunalul Militar București (Dosar 540/1988) l-a condamnat la 3 ani închisoare și l-a obligat la despăgubiri civile în valoare de 201 750,50 de lei.

S-a făcut dreptate, pedepsind... cățeli

Perioada de detenție s-a sfârșit repede, căci a venit revoluția (Vorba aceea: schimbarea domnilor, bucuria ne-bunilor). N-a rămas în pagubă nici cu banii, deoarece era insolubil, așa că instanța a stabilit să fie recuperată suma de la părțile responsabile civilmente, în solidar: economistul Constantin Boșneag și inginerul Alexandru Săvulescu. Cererea acestora de efectuare a unei expertize contabile tehnice de specialitate și de admitere a recursului a fost respinsă. Oare de ce?

Nedreptate cu fața umană

După revoluție, procurorul general admite recurs extraordinar (procesul s-a judecat tot la Tribunalul Militar București!) și admite și expertiza de specialitate. Inculpatul este achitat pentru săvârșirea infracțiunii de operații interzise cu metale prețioase; pedeapsa pentru in-

fracțiunea de neglijență în serviciu este amnistiată, iar cea pentru delapidare intră în „marea grație”. Suma delapidată este redusă în urma expertizei la 129 386,74 de lei și cum inculpatul nu este solvabil, ea rămâne să fie achitată de părțile responsabile, civilmente, adică de C-tin Boșneag și Alexandru Săvulescu. De atunci, domnul Boșneag a făcut stive de memorii, solicitînd strămutarea procesului la un alt tribunal. El consideră injustă și cea de a doua sentință, din moment ce ea a fost pronunțată de același tribunal, care nu putea să nu fie consecvent cu el însuși (chiar dacă în eroare).

Sint mulți cei care trebuie să plătească!

Expertiza contabilă, realizată de Pantelie Teodor Oțopescu și de col. în rezervă C-tin Tănăsescu este detaliată, bine documentată și argumentată — prin urmare incomodă, pentru că ea lărgeste aria culpei, și vizează și unele persoane „importante”. Astfel, un potențial vinovat (sau măcar solidar la despăgubirile civile) este fostul comandant al închisorii Gh. Alexăndrescu, deoarece el l-a numit gestionar pe Alungulesei, deși știa că acesta nu are experiență și ulterior i-a trecut cu vederea superficialitatea și neglijența, vizibile de la distanță (de exemplu depozitarea unei mari cantități de cherestea sub cerul liber; degradarea ei masivă, sub ochii conducerii, n-a mișcat pe nimeni). De asemenea intră în atribuțiile comandantului sau ale locțiitorului său să emită un ordin prin care, în baza Legii 5/1970, să stabilească persoanele care să exercite controlul ierarhic operativ curent. Fără un asemenea ordin, nimeni nu avea drept să controleze activitatea gestionarului, deci nici cei doi desemnați de instanță ca părți responsabile civilmente. Nici fostul comandant, nici fostul locțiitor Ilie Sofianu nu s-au formalizat deloc de modul în care Alungulesei a preluat gestiunea de la predecesorul său: în numai 3 zile, evaluînd stocurile din ochi.

Vinovați sînt și cei 3 membri ai comisiei de inventariere (Dumitrașcu C., Humin V. și Nicolae D-tru), care au recunoscut la anchetă că au făcut inventarierea superficial, prin sondaj și calcule aproximative, încălcîndu-se astfel Ordinul Min. de Finanțe nr. 595/70 („Stabilirea stocurilor factice se face prin numărare, cîntărire, măsurare sau cubare, după caz”). Să mai precizăm că, potrivit Decretului nr. 19/86, neabrogat încă, persoanele din conducerea unei unități răspund solidar cu persoanele din subordine ce provoacă o pagubă unității, „dacă acest personal a fost încadrat cu încălcarea legii și dacă, deși au cunoscut că personalul în subordine nu și-a îndeplinit atribuțiile, nu au luat măsurile necesare pentru evitarea pagubelor”.

Aflat pe ultimul loc în schema ierarhică, era imposibil ca proaspătul gestionar să nu aspire la condiția de boss așa că și-a subordonat și el de se mai putea: deținuții. Ca să nu mai aibă bătaie de cap, le-a dat și cheia de la magazie, i-a lăsat să distribuie diferite bunuri. Obişnuia să recepționeze marfă fără să verifice cantitatea și calitatea. De multe ori i se cereau unele materiale chiar de către șefi, iar el nu făcea obiecții, deși rămănea descoperit. O fi fost el superficial și neglijent, dar pe ceva (sau pe cineva) s-a bazat, căci inconștient nu era. N-avea de unde să prevadă că va ajunge atât de repede la ananghie, printre cei cărora, pentru o scurtă vreme, le-a fost jupin.

VALERIA DORNEANU

Fragila noastră democrație își are aniversările ei. Să nu-și fi amintit fragilității noastre democrației că s-a împlinit anul de cînd eu au pus în circulație ori au preluat, scandînd în coruri enorme pe străzile Bucureștiului, recitativul potrivit căruia cine n-a mîncat salam cu soia era considerat inapt să vrea binele patriei? Asta în timp ce salam cu soia, cel puțin așa am înțeles, nu voia să mai mîncească nimeni. Dar li s-o fi împlinit ori ba această dorință?

Floarea Iliescu, pensionară, fostă muncitoare la „Aversa”, a votat cu FSN și cu dl. Iliescu (cu care nu e rudă): „Ești de la ziar? Să scrii că hoții ăștia pun iar soia”. S-o fi gîndit cineva că este iarăși nevoie să fie stimulat, pe această cale, patriotismul cetățeanului român? Dar să trecem mai departe.

Virginica Gioantă, șefa magazinului „Comaliment” de pe bulevardul Magheru 30: „Eu cred că da, că se face cu soia, fiindcă e foarte prost. Cei de la fabrică spun că nu. Iabar n-am care o fi adevărul”.

Întreprinderea de preparate și conserve din carne București se află lîngă București, la Popești Leordeni. Vorbim cu directorul:

— Dl. Girgiu și mai cum?

— Mircea.

— Sînteți o personalitate, ar fi trebuit să vă cunoaștem și prenumele. Vrem părărea unui om autorizat. Mulți oameni cred că salamul cu soia se fabrică în continuare ca pe vremea lui...

— Odiosu’.

— Da. Ce ne puteți spune?

— Salam cu soia nu se mai fabrică din decembrie 1989. Chiar după ce odio-

Pare cel puțin ciudat ea, la 6 luni după încheierea oficială a concursului, să mai vorbim încă despre actualitatea admiterii la I.M.F. București. Și asta numai pentru că o mină de contestatari, înarmați cu dovezi de netăgăduit, s-au încăpățînat să bată la toate ușile — la rectoratul institutului, la Ministerul Învățămîntului și Științei, la guvern, la redacțiile ziarelor, convinși fiind (inecă) la virgula lor că, din moment ce dreptatea le aparține, nu se poate ca ea să nu triumfe.

Ce trebuia să fie...

Cel puțin în teorie, admiterea din 1990 ar fi trebuit să marcheze o primă ruptură cu vechiul sistem de verificare, bazat pe memorizare și învățare mecanică, punîndu-se totodată accent pe inteligență, capacitatea intelectuală, talentul, personalitatea și aptitudinile fiecărui candidat. E drept că nu e ușor să faci o revoluție în sistemul pedagogic al lui Makarenko, trecînd dintr-o dată de la conceptul de colectivitate la cel de individualitate, ceea ce nu înseamnă însă că un astfel de pas nu este cu atât mai necesar. Era nevoie, prin urmare, de obiectivitate și seriozitate din partea examinatorilor, de elaborarea unor teste bine calibrate. Pentru disciplinele științifice cum sînt biologia, chimia, fizica nu se cerea un astfel de efort creator, ci fixarea unor grile cit mai exacte de evaluare a subiectelor, pe măsura formulărilor acestora și nu după corectarea în alb a unui număr de lucrări, în vederea „sondării nivelului”.

...și ce a fost

La I.M.F. București s-a încălcat de la început o sumă de reguli din metodolo-

CITITORII NE-AU CHEMAT LA FAȚA LOCULUI

Treceți prin Chitila, să v-apuce mila!

De la kilometrul zero al Capitalei, de la Inter și pină în comuna Chitila nu sînt mai mult de 20 de km. Via Piața Presei Libere — Dămăroaia, peisajele se succed vizibil, de parcă itinerariul s-ar confunda cu o înșiruire descreșcătoare a etajelor de pădure din regiunile calde. Nici n-ai crede că Bucureștiul e despărțit de Chitila de atît de pușini kilometri, ci mai de grabă de tot atîția pași îndărătul civilizației. E trist că, astfel, comuna se închipuie într-un soi de rudă săracă, în vreme ce s-ar putea considera drept rudă și-atît. De unde, atunci, umbrele, distanțele, incertineala? Se pare că aici, în Chitila, sechelele comunismului „de baltă” sînt mult mai profunde decît la prima vedere.

Parada lacătelor

Cooperativa comunală de consum, prezidată de dl. Petre Chișanera și subordonată direct U.J.COOP. a Sectorului Agricol Ilfov, creează locuitorilor din Chitila mari probleme, care, pe drept cuvînt, puse una peste alta, amărăsc zilele celor mai mulți. De la intrarea dinspre București în comună, începe parada lacătelor. La „Alimentara” e închis, la „Metalchimice” la fel, tutungeria asijderă. Doar la pline mai e oarecare agitație. Locuitorii din preajmă afirmă că unitățile sînt închise de o lună-două. Sînt cu toții nevoiți să facă drumul pe

jos pină la gară sau mai departe să tîruiască cele de trebuință de prin locurile unde mai e deschis, cînd și cînd. Facem și noi drumul într-acolo. În zona gării, un alt magazin alimentar (deschis, slavă Domnului, dar veșnic cu masa-n ușa), un centru de piine (cu program „liber ales”, funcție de transportul respectiv), o patiserie și o tutungerie ferecate, uitate parcă de timp. E frig și oamenii umblă ca bezmetici să „prindă” oarece de-ale gurii. Totul pare a fi la noroc, la cheremul gestionarilor, al tupeului acestora, al organizării și al dezinteresului celor de la U.J.COOP./S.A.I.

„A fugit primarul. A rămas secretarul”

Sînt persoane care declară că foștii „unși” la Primărie, în frunte cu tov. Fițion Gheorghe, pretindeau și primeau rume de bani pentru a le facilita cetățenilor obținerea de locuințe de stat. Cam așa au mers lucrurile înainte. Dar după? După, comuna (ca, de altfel, mai toată țara) a intrat într-o stranie degingoladă. „A fugit primarul / a rămas secretarul!” — ne declară dl. Dumitru Dumitrescu, președintele Asociației de locatari a blocurilor A 1-A 5 din comună. Asta pentru că, pe filiera F.S.N., primar nou a fost numit fostul secretar al Primăriei, dl. Mihai Ghinea, om cu experiență în domeniu. Iată cum devin lucrurile explicabile — la așa schimbări, așa progrese!

Potlogării mai vechi, mai noi...

Cum s-au făcut repartizările de locuințe? — Iată o întrebare ce frîmîntă pe cei în cauză.

În ianuarie 1990 au fost, pare-se, 2 apartamente și 14 garsoniere disponibile. S-au împărțit mai ales garsonierele, sub ferma promisiune verbală din partea Primăriei că „pină în toamnă se va asigura spațiul locativ corespunzător”. Probabil că nici toamna lui 1991 nu-i va găsi pe semnatarii astfel amăgiți în altă situație decît cea în care viețuiesc. Sînt multe cazuri în care lucrurile au început să ia o turnură dramatică. Cornel Matel, tată a 2 copii minori, vîdud în urmă decedului soției bolnave de cancer, e nevoit, încă, în urma unui nesfîrșit șir de amînări și întrevederi sterile, să locuiască într-o garsonieră ce nu oferă garanția unui trai cituș de puțin civilizat. Familia Taniei Nicola (2 copii minori) locuiește în aceleași condiții: lipsa căldurii, a apei (țevile din plastic în apă de uscat frecvent), igriase, lipsa oricărui spațiu de uscat rufe. Demnă de semnalat e situația familiei cetățeanului Nicolae Zloteanu, lucrător în cadrul Direcției Transporturilor Poștale București. Iată ce relatează dînsul:

„Am făcut cerere în 1988 la întreprindere pentru locuință. La data de 14 mar-

zul a căzut, începînd cu a doua zi noi am renunțat să mai utilizăm făina de soia. Toată făina noastră de soia a fost vîndută la fabricile de nutrețuri combinate pentru îngrășarea animalelor.

— Aveați multă ?

— Destul de multă. Mai multe tone. Dar în ce privește părerea asta eronată despre soia, trebuie să spun că ea a apărut în momentul în care am fost obligați

— Am fost obligați să punem cam 30 la sută. Deci, bineînțeles, consumatorul și-a dat seama.

— Salamul a devenit tot mai unsuros...

— Nu mai avea același gust.

— Și-acum, ziceți, nu mai faceți așa ?

— Nici n-am avea din ce să facem. Dar oamenii au rămas cu obsesia asta.

— Păi gustul li se pare că e tot cam ăla. Probabil și-au pierdut ei gustul ?

ideea asta din cap. Altă explicație nu găsesc.

— Păi dacă oamenii spun că le patinează limba pe feluța de salam ca și înainte, cine-i poate convinge că nu e așa ?

Aici a intervenit dl. Menadoru Coza, director tehnic :

— Adevărul este că și făina de soia poate fi folosită, dar după ce este trecută printr-un proces de purificare, un proces destul de complicat.

— Și care la noi, mai mult ca sigur, că nu se poate face.

— Exact.

— Dacă nu se face purificarea, cum ziceți, ce se întîmplă ? E mai puțin sănătos ?

— Foarte nesănătos.

— De ce ?

— În primul rînd e factorul antitripsin, adică factorul care blochează activitatea tripsinei. Asta e principalul factor antinutrițional.

— Și în aceste condiții ce se întîmplă cu omul ?

— Ajunge la cretinism.

— La cretinism ?

— Da.

Iată o afirmație care poate explica multe. Comentariul privind realitatea cuprinsă în această afirmație și-l poate face oricine, în cazul că n-a abuzat de salam cu soia. Oricum, n-ar fi surprinzător să auzim de-acum încolo că între prieteni se leagă următorul dialog : Ce mai faci ? Cum stai cu tripsina ?

DUMITRU CONSTANTINESCU ■

Atenție la Tripsină (neopovestea salamului de soia)

ca în locul izolatului proteic, importat din Statele Unite, să lucrăm cu făina de soia românească. Tot anul 1989 am lucrat cu făină din asta. După ce se extrage grăsimea, se face șrotul ăla, se macină și iese făina. Noi o primeam de la Tănădărei.

— Pînă cînd ați importat ?

— Pînă în '88. Și foloseam izolatul proteic din soia în procente foarte mici, pe care omul nici nu putea să le sesizeze.

— Cam cit ?

— 2 la sută.

— Iar făină, cit foloseați ?

— Nu există salam cu soia. Dar toată lumea : dom' ne, se face cu soia, se face cu soia, se face cu soia.

— Deci ați mai auzit de asta. N-am venit să vă spunem o noutate.

— Sigur că am auzit. Chiar vă rog, dacă vreți, să dați o dezmințire în sensul ăsta, că în toată Centrala cărnii nu se mai lucrează cu soia. Dacă vreți, putem să mergem în întreprindere să v-arăt că nici n-avem așa ceva.

— Cum vă explicați că lumea, totuși, nu vă crede ?

— N-aș putea să-mi explic. Mi se pare curios. A rămas blocată și nu-i mai iese

gia de concurs : subiectele au fost formulate confuz, în multe cazuri depășind programa ; răspunsurile au fost punctate greșit, uneori pe teză, alteori pe borderou ; au fost admisi și cei cu note subcinci, baremurile de corectare s-au așigat nu după 24 de ore, ci după patru zile, timp în care, neoficial, ele, totuși, au circulat. Au existat mai multe variante de barem, cu diferențe de punctaj, iar baremul de la chimie conținea grave greșeli de fond și nu de dactilografiere, așa cum susține rectorul în răspunsul către

nații contestatari au stat o vară întreagă la poarta ministerului și dați afară pe ușă au intrat pe fereastră, determinînd în final desemnarea, în luna septembrie, a unor comisii care să aprecieze formularea subiectelor. Spicuim din rezoluțiile acestora : „Apreciem că este bine totuși pentru viitor să nu se mai dea subiecte care prezintă anumite particularități, care deosebesc mecanismele de reacție în cauză de cazurile generale”, „...considerăm că în formularea subiectelor ar fi bine să se țină cont cit mai mult de exprimările

Cele 400 de lucrări au fost recorectate în perioada 17 octombrie — 8 noiembrie. Pe 12 noiembrie, Ministerul a comunicat că 12 teze de biologie și 7 de chimie prezintă diferențe mari de notare. Stabilit fiind, în mod arbitrar, că 5 la sută reprezintă un procent de abatere semnificativ, s-a dispus trimiterea tuturor celor 3760 de lucrări de biologie la Cluj, pentru reexaminare după un barem unic, fixînd ca termen data de 15 ianuarie. Fostul secretar de stat Marian Papahagi a specificat că, indiferent de rezultate, situația celor ce sînt deja studenți nu va fi afectată, în schimb, dacă mediile celor ce contestă vor fi mai mari decît ultima admisă (6,27), aceștia trebuie să devină imatriculați, ceea ce nu reprezintă o suplimentare de locuri, ci un act de justiție.

Lăsați orice speranță

Se va spune că acum este foarte tîrziu, că prima sesiune e pe sfîrșite și că, mai bine, foștii candidați s-ar pregăti să devină viitori candidați. Probabil că această este nădejdea ministerului și rectoratului, din moment ce, cu bună știință, se tergiversează rezolvarea contestațiilor care, legal, trebuia efectuată în maximum 60 de zile.

Interesîndu-ne la MIS, dl. consilier Mircea Ichim, delegatul care se ocupă de această problemă, ne-a informat că, fiind vorba de un număr mare de lucrări, corectarea va mai dura pînă pe 10 februarie. În vară însă au fost de trei ori 3760 de teze, iar examinarea lor, după mai multe baremuri, s-a făcut în doar două săptămîni.

Războiul psihologic continuă deci, poate-poate copiii vor renunța. Ei dețin însă probe, fotografiile, documente cu care pot, oricînd și oricui, chiar și în fața instanței, să dovedească faptul că au dreptate.

G. TUDOR ■

Război în vamă

Pistolet, arme de vîntătoare, sprayuri lacrimogene

În vama Moravița (frontiera cu Iugoslavia) nu se dau lupte armate, dar asta nu înseamnă că ziaristul ajuns acolo nu se transformă, vrînd-nevrînd, în corespondent de război. Mai precis, războiul a trecut deja în faza a doua. Terestră. Conflictul are loc în mod deschis și necruțător pe suprafața accidentată a ultimei hotărîri a guvernului : Nimeni nu mai scoate nimic din țară. Ultimatumul a provocat, bineînțeles, diversiunea. În 17 ianuarie, războiul din Golf a fost dublat, simultan, de luarea fermă de poziție a turșilor din punctul vamal Moravița. Pasagerii mai multor autocare au organizat, rapid, un miting de protest cu o unică revendicare : trecerea frontierei cu uriașe cantități de „marfă” pentru piețele iugoslave. S-a scîndat „Nu plecăm acasă, vama nu ne lasă”, chestiune destul de bizară, întrucît singurul lucru pe care nu-l doreau protestatarii era să se întoarcă acasă.

În ziua următoare, doi poliști din punctul de frontieră au fost învinși la puncte de circa 40 de turști. Cei doi au scăpat cu viață, totuși, la terminarea partidei. Voiseră să controleze pașapoartele, lucru care a devenit, în ultima perioadă, destul de dificil.

În 22 ianuarie a sosit la vamă domnul Viorel Dinescu, recomandat ca proprietar al firmei bucureștene „Expres Internațional Telegraf”, însoțit de 118 persoane cărora le promisese un loc de muncă în Iugoslavia. Fiecare a dat „șefului” cite 1300 lei pentru a „aranja vama”. Vama n-a putut fi „aranjată”, oamenii s-au dus pînă la frontiera iugoslavă și au fost întorși de autoritățile de acolo, șeful firmei a rămas cu 40 000 de lei în buzunar (biletul de tren colectiv costa ceva mai puțin decît ceruse el) iar cei 118 au trecut la miting în fața vămii române.

Episodul încheia prima etapă a ostilităților începute încă de anul trecut. În 1990, forțele aflate în conflict au fost : o forță multinațională de 3 099 325 turști, îmbarcați în trenuri, autoturisme, autobuze, camioane, microbuze, tractoare (D), „înarmați” cu cele mai sofisticate obiecte, de la drujbe, pompe de injecție și motoare, la ciorapi, hirtie igienică și mîșinute teleghidate. (Dar, lăsînd gluma — amară — la o parte, aceștia erau înarmați și cu pistolete, arme de vîntătoare sau sprayuri lacrimogene, confiscate de vamă). De partea cealaltă, forța uninațională a vameșilor manipulați de guvern cu lefuri între 2 100 lei (ultimul angajat) și 3 880 lei (șeful vămii), fără nici o dotare pentru depistarea armelor, muniției, drogurilor și altor delicatessuri care ne vin din exterior, precum și forța poliștilor de frontieră, înarmați cu ștampile cu rază medie de acțiune, care, uneori, interceptează pașapoarte românești și sovietice (unele, false).

Cine stăpînește spațiul aerian ?

În același timp s-a purtat și un puternic război aerian, adică prin corespondență. Lucrătorii vamali au fost reclamați că, într-o țară în care se muncește mult și cînstit, ei ori iau mită ca să ușureze trecerea unora (ceea ce e o porcărie), ori nu iau mită (ceea ce e, iarăși, o porcărie, fiindcă refuză să-și ajute semenii). Scrisorile explozive nu conțin, însă, nici dovezi, nici semnături. Sînt semnate doar cele care solicită — pentru îndreptarea situației — un post în vamă.

RADU CIOBOTEA ■

Lui Makarenko i se face respirație artificială

Minister. Cum ar fi putut să scrie greș o dactilografă, fie ea și de la secretariatul Facultății de Medicină, acetofenonă în loc de benzaldehidă rămîne un mister.

Chiar și blugînșii !..

Șefa comisiei de chimie, Popa Cristea, a recunoscut că greșile au fost ajustate de domnia sa în persoană la mai bine de o săptămîină după începerea corectării : „am greșit omoriți-mă, tăiați-mi capul, și dați-mă în judecată că am modificat baremurile !”. Pentru domnul prodecan Pompiliu Popescu situația părea normală : „Ce vă miră existența mai multor baremuri, ce, „blugînșii” nu sînt de mai multe feluri ?”...

Comitete și comiții

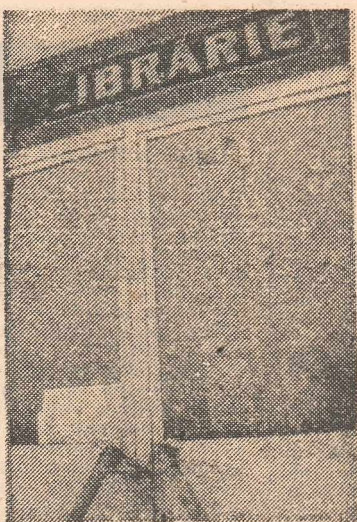
Nemulțumiți de răspunsuri, încăpățî-

(termenii) din manuale”, sau „la subiectul 4 electricitate, considerăm că rezolvarea cere o mare putere de discernămint...considerînd totuși că avînd în vedere dificultatea, în special subiectele 4, 5, subiecte pentru trei ore este prea mult, patru subiecte era (s.n.) suficient”. Fără comentarii.

Surprize la Cluj

Cele 1 650 de contestații depuse inițial în zilele de 31 august și 1 septembrie fuseseră respinse, conform tradiției, în bloc, după numai 18 ore, timp insuficient pentru o cit de vagă reexaminare.

În urma insistenței candidaților respinși și, mai ales, a evidenței probelor, MIS a decis pe 8 octombrie alegerea la întîmplare a cite 200 de teze la biologie și chimie (aparținînd atît admișilor, cit și respinșilor) și reanalizarea lor la Institutul de Medicină și Farmacie din Cluj.

cu dl. primar Mihai Ghinea, cu dl. viceprimar Vasile Posclevei (președintele F.S.N. local) și cu însuși dl. Aurelian Pană. Și primul și al treilea sînt din „vechea gardă”. Au chipurile crispate și privirea plumbuită. Dl. Pană A., alias Relu, ne declară că nu s-a ocupat nicio dată de repartizări de locuințe. Apoi revine, de nevoie, nuanțîndu-și răspunsul : „Ba da, în măsura în care mi-au fost trasate sarcini în acest sens!”. Nici mașina nu și-a reparat-o, nici nu a dat vreo cheie cuiwa, nici usturoi n-a

mîncat... Culmea, nici repartiziia de la întreprindere, a d-lui Zlobeanu, nu mai e de găsît !

Discutăm despre o serie de apartamente repartizate, care din varii motive sînt nelocuite (bl. P 7, ap. 16, A 4, ap. 3, A 4, ap. 8, A 3, ap. 10, P 8, ap. 3, P 4, ap. 19, etc.). Cei cu probleme realmente insolubile ar putea prelua pe cale legală unele din acestea, indiferent dacă aici s-ar cere coroborat sprijinul I.C.R.A.L. Pajura, al întreprinderilor-patron sau chiar al justiției. Este de neconceput ca o serie întreagă de locuințe de stat (ba chiar apartamente !) să fie nelocuite, timp în care alte familii se zbat la limita subumanului în lipsă de spațiu locativ. Că Primăria a făcut unele demersuri, e adevărat. Că li s-a mai propus oamenilor strămutarea pe la Otopeni, 30 Decembrie, sau Snagov, iarăși e adevărat. Dar, ne întrebăm, asta să fie soluția ? Și apoi, familiile tinere, ale căror cereri de locuințe nici măcar nu sînt primite, ce să facă ? Soluția pare să nu existe.

De altfel, însăși atitudinea celor din frunte, exprimată de dl. viceprimar, este pe deplin relevantă. Cînd trecem în revistă lipsurile din comună, cînd amintim că din 1987 biblioteca nu a mai fost deschisă, că librăria e și ea mai mult zăvorâtă, că stațiile autobuzelor I.T.B. sînt puține și adesea, la „mica înțelegere”, că „legea peștelui” e instăpînită mai la tot pasul, dînsul găsește o replică dezarmantă : „Parcă numai la noi, la Chitila, sînt nereguli ? !...”

CRISTIAN PAVEL ■

ție 1989 s-a trimis repartiziia Sfatului Popular Chitila pentru a mi se acorda un apartament cu 3 camere, dat fiind faptul că sînt căsătorit și am 3 copii. După revoluție am găsit dosarul, în decembrie, 1989, rătăcit printr-un vraf de documente uitate (liniștit trebuie să mai doarmă tov. Fițion Gh. ! — n.n.). Mi s-a promis că va veni comisia de constatare la domiciliu. Am așteptat ; nu a venit. Atunci am revenit insistent la Primărie pînă a venit respectiva comisie. Mi s-a spus că ar fi 2 apartamente, dar că sînt alte priorități și că nu mi se poate da decît garsonieră. Dl. Ghinea Mihai mi-a spus că acum nu poate face nimic. (dar ca secretar, pe atunci, ce-ați făcut, d-le actual primar ? — n.n.). Mi s-a repartizat o garsonieră în blocul G 1, ap. 14, pe care am găsit-o deja locuită. Primăria știuse asta, și totuși a suprapus repartiziia. Între timp, am depistat în același bloc o altă garsonieră, goală, în care am aflat că locuia sporadic un meșnic de la Săbăreni, pe nume Mateescu. Am fost după el să-mi dea cheia și el mi-a spus : „Pot să ți-o dau, că mie mi-a dat-o Relu (Pană) Aurelian, statistician al Primăriei, personaj demn de toată atenția ! — n.n. ; subl. n.) să stau cit ți repar lui mașina”. După aceea am fost la Primărie, l-am înștiințat pe prima, că am luat cheia, acesta s-a uitat urî. Mi-a dat (subl. n.) și mi-a făcut noua repartiziie”.

Așadar, ce să mai vorbim ? !..

„Parcă numai la Chitila, sînt nereguli ? !”...

La Primăria comunei stăm de vorbă

De la coadă adunate

Înțeleapta măsură!

— Slavă Domnului, m'oi odihni și eu de-acuma!

— Da' ce, ieși la pensie?

— Nu, că cu scumpirile astea nu-mi dă mina.

— Atunci?

— Cu televizorul, dom'ne! Bine s-a gândit, care s-a gândit să mai taie din program. Păi, nu se mai putea așa, să tot stai pină-n crucea nopții. Mai dormim și noi.

— Sigur! Altfel stai, p'ormă, la coadă...

— Așa-i?

— Eu, să știți că mă așteptam la asta.

— I-auzi! Da' de unde ești dumneata așa deștept? Ori te-ai împrietenit cu domnul Răzvan Theodorescu?

— A, nu! Nici să nu te gîndești!

— Atunci, de unde să te aștepti?

— Păi, ce mare scofală? Au crescut prețurile la toate alea, de ziceai că să geamă rafturile și n-o să le ia nimeni? Bate vîntu'! S-au scumpit tramvalele și autobuzele? Nu mai vin de loc...

— Și cîte altele...

— Vezi? Televiziunea ce cusur avea? Era logic că dacă au scumpit abona-

mente, trebuie ori să facă programele mai slabe, ori să le scurteze. Cum emisiunile e greu să le mai schimbe, termină mai repede.

— Aha!

— Da' ai văzut ce de lume s-a supărat? Pe unii îi înțeleg, alții...

— Chiar așa! De ce s-or fi supărat așa de tare, că slavă Domnului, nu-i oprește nimeni pe ăia de la opoziție să zică ce au de zis... în Parlament, că acolo nu mișcă!

— Ei, crezi că-l de coala să nu mai poți să te dai în stambă la marele public?

— Ori, asta l-a deranjat?

— Nu știu, da' domnu' Baltazar a zis că el e cel mai rău afectat, că în actuala conjunctură, așa de dificilă, trebuie să expună politica guvernului și nu mai are unde.

— A, dumnealui suferă că n-o să-mi mai explice ce rău e și c-o să fie și mai rău. Las' că văd eu singur!

— Care va să zică, dumneata ești mulțumit de micșorarea programului.

— Sint. Înțeleaptă măsură!

— Ca domnu' Brătianu...

— Da' de mărirea abonamentului, nu zici nimic?

— Dom'ne, dau un ban, dar... dorm liniștit. Face!

LIANA TATOS

Un paradis pe dolari

Multe și minunate lucruri i-a fost dat să vadă domnului Vasile Mihăilescu din Iași în ultimul timp — ca nouă, tuturor, de altfel. „Ce nici cu visul nu visam, tot ce ți-ar pofti inima. Magazinele private, ce se înmulțesc pe zi ce trece, sint, după părerea corespondentului nostru, „un adevărat paradis.“ Numai că... paradisul nu-l pentru oricine, iar în cazul de față „aleși“ sint cei cu dolari. Cum, după Revoluție, ni s-a promis un paradis pentru fiecare, domnul Mihăilescu are o singură nelămurire: Cum vom proceda? Vom

primi noi leaful în valută, ori vor trece magazinele cu pricina la o plată în banii pămîntului?

Propuneri pentru guvern

Propun majorarea benzinei ce se dă pe cotă la 25 lei.

Justificare: o „Dacia“ consumă 7 litri la suta de kilometri și transportă 5 persoane. Pleacă la ora cînd îți convine, oprește unde vrei, oferă un confort sporit față de actualul CFR. La o distanță de 100 km, costul cu „Dacia“ revine pe călător (la prețul de 15 lei) de 20,50 lei. Cu trenul, aceeași distanță revine la 60 lei. Deci, nici la 25 lei nu e

mai scump transportul cu mașina față de CFR. Și cum în Capitală se consumă zilnic peste 900.000 litri de benzină, Guvernul își va acoperi deficitul bugetar. Poate chiar majora cheltuielile de reprezentare, fără a-i mai imputa tov. Birlădeanu că și duce soția în Israel! Toate reuniunile parlamentare, guvernamentale sau prezidențiale pot fi stropite și cu șampanie (nu cu vin spumos, cum face octăneul de rînd!).

Întrebări nu am. Și așa nu răspunde nimeni. Avem dreptul la opinie! La altceva, nu! E destabilizator și intervine forța de ordine! (Onișcă Dirjan)

Grupaj redactat de LIANA TATOS

Capriciile modei

Fotografie de CRISTIAN CALUGAR

Timișoara: principiul dominoului?

Vineri 8 februarie, col. ing. Viorel Oancea a fost destituit din funcția de comandant al Direcției de poliție a județului Timiș.

Acest lucru nu e întâmplător. Acum, cînd în țară e prea frig și în Golf e prea cald, puterea are toate motivele — și toate pretextele — de a-și consolida poziția. După lichidarea amintirilor noastre despre mar-

tie — Tîrgu Mureș și Iulie — București, urmează Timișoara, prinsă între două focuri: raportul comisiei guvernamentale asupra evenimentelor din 9 ianuarie și decapitarea unei poliții prea „îngăduitoare“. Raportul face mult zgomot fără a lămurii problema esențială: era sau nu era fondat articolul din „Renașterea bănățeană“ în urma căruia a fost cerută demisia redactorului-șef sau desființarea ziarului? Dimpotrivă, comisia (reprezentînd Ministerul de Interne și Ministerul Justiției) a studiat cu tenacitate... principiile juridice pe care se bazează activitatea „Societății Timișoara“. Nici asta nu e rău, dar, totuși, nu putem afla care e concluzia comisiei în cauza exactă pentru care a fost trimisă!

De fapt, nu există nici o „concluzie“. Există-se pare — doar un joc, practicat în înalta societate. Domino. Principiul lui este ca, lovind cîteva cărți-cheie, să năruiești, în lant, întregul edificiu al adversarului. A căzut șeful poliției (lovit din interiorul propriului sistem), e puternic izbită „Societatea Timișoara“. Pe fațada prefecturii oamenii au scris, în timpul demonstrațiilor din 9-10 ianuarie: „Oancea, Borha și Cărpănu, ultima speranță“. Oancea a căzut, Liviu Borha — primarul Timișoarei — poate fi oricînd destituit de prefectură. Dar, deocamdată, prefectura e condusă de Florentin Cărpănu. Jocul va continua. Cu cine?

RADU CIOBOTEA

Efectul de ecou

Se-ntorc zăpezile de altădată?

Fotografie de CRISTIAN CALUGAR

„Argeș-ul“ la „Calende“

Calende este noul nume al revistei Argeș. Primul număr apărut la Pitești reunește în 16 pagini, în condiții grafice impecabile, valoroase semnături: Paul Goma (fragment din romanul „Arta refugiu“), Leonid Dimov (piesă într-un act), Mihai Moșan-dreș și Călin Vlasie (poeme), Nicolae Oprea, Mir-

cea Bîrsilă și Al. Th. Ionescu (recenzii), Gh. Crăciun (eseu). Calende — revistă de cultură — abordează cu pertinentă și peisajul politic intern printr-o anchetă sugestiv intitulată „Provincia partidelor politice“. Revista piteșteană pare să se fi rupt definitiv de complexul stalinistocultural promovat cîndva în paginile „Argeșului“ de Sergiu I. Nicolaescu. Petre Barbu

Furaje pentru români

Aflăm că nu de mult timp canadienii au hotărît să ne acorde cereale în valoare de 30 de milioane de lei. Dar nu orice fel de cereale, ci furaje. Pur-tătorul român de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe s-a arătat profund impresionat de acest „gest“ de providen-

țială generozitate, numindu-l „un sprijin important pentru economia românească“. Ne întrebăm cu umilită dacă nu s-ar putea să ne trimită cereale care să fie destinate în mod explicit oamenilor. Nu de alta, dar guvernul român ar trebui să nu uite că preț de aproape cincizeci de ani am mîncat mai mult cereale furajere! (M. Găltănu)

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU

Max Aub: Crime perfecte

Căteia bătrinei doamne era animalul cel mai oribil pe care-l văzusem vreodată: avea corpul lung și subțire acoperit în întregime cu păr, se gura pe lîngă mine tot timpul și după ce mă mîcșosea mirîndu-și făcea nevoie sub nasul meu. Iar bătrîna doamnă, lă-linta adresîndu-i-se în modul cel mai delicat: dragălașul meu, micuț!

meu rege, micul meu împărat, ingerășul meu, copilășul meu...

N-am stat prea mult pe gînduri. Dar, animalul n-avea nici o viață. Am apucat bara de fier aflată din întîmplare la cîteva metri de mine și am lovit-o pe bătrînă cu toată puterea de care eram în stare. Dacă nu m-aș fi împiedicat în timp ce alergam, căzînd drept în mijlocul străzii, nimeni n-ar fi reușit să mă ajungă din urmă.

Versiune realizată de EUGENIA VASILE

POȘTA REDACȚIEI

COSTEA ANDREI — comuna Tusa, jud. Sălaj: Conform legii în vigoare, moștenitorii trebuie să deschidă procedura succesoră în termen de șase luni. Vă sfătuim să vă adresați Notariatului de Stat (str. Știrbei Vodă 115, sector 1). **TOMOIAGA GHEORGHE** — Moisei, nr. 993: Prefectura Județului Maramureș ne-a informat că terenul solicitat de dv. nu poate fi atribuit pentru construcție, deoarece, după trecerea lui în proprietatea statului prin Decretul nr. 115/1959, a fost recistigat de reclamant prin sentința civilă nr. 464/1970 a Judecătorei orașului Vișeu de Sus, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 1057/1970. Vi se recomandă să vă adresați Primăriei din comuna dv. în vederea obținerii unui astfel de teren. **BOSTU ION** — Focșani, jud. Vrancea: Ministerul Sănătății a înaintat scrisoarea dv. Direcției Sanitare a jud. Vrancea, de unde urmează să primiți răspunsul. **BONDREA ATANASIU** — str. Mărășești, Baia-Mare: Felicitări pentru reușită! **COADA ȘERBAN** — str. Căpățînă 15, Eforie Sud: Iată, publicăm cîteva rînduri din scrisoarea dv., sperînd că vor fi citite de cei vizați: „Un sicriu costă acum între 4.500 și 6.000 de lei. De unde să luăm noi atîta bănet? Să ne împrumutăm ca să ne cumpărăm liniștea de veci? Dacă cei de sus nu vor lua nici o măsură în această privință, eu unul — și cred că după mine se vor lua și alții — sint hotărît să trec la religia mahomedană, fiindcă la ei, cu un sicriu se îngroapă întreg orașul.“ **MARINESCU VALERIU** — com. Ple-nița, jud. Dolj: Tot ce putem face e să vă trimitem exemplarele neprimite. **CRUDU ARISTINA** — com. Ibănești, jud. Botoșani: Mulțumim pentru aprecieri. Încercăm să vă trimitem exemplarele solicitate.

VALERIA DORNEANU

Portocale cu tăiței

Evenimentul rarism a făcut explozie în satul Lăculețe din comuna Glodeni — Dimbovița, un sîtuc aruncat între dealuri, cu oameni nici mai buni nici mai răi decît alții care au ales cu bucurie și unanimitate la 20 mai 1990 un președinte pentru liniștea noastră. La începutul noului an cu sănătate au venit la Alimentara portocale.

Femeile mai bătrîne le țineau minte culoarea din tinerețe, cele mai tinere nu le văzuseră niciodată, iar copiii suziseră că sint tare gustoase și că se mîncă de către sălbatici, la care cresc ca merele, cu coajă cu tot, avînd multe vitamine. S-a înghesuit suflarea satului ca la sfînta împărțanie, cu mic cu mare, să la și ei, acolo, și n-au renunțat nici cînd au aflat că un kilogram costă 30 de lei. Numai că „doamna Mariana“, care tronează aici de ceva timp, trimisă disciplinar din Glodeni, a cam rărit serios rîndurile pofticioșilor cînd a anunțat tăios: „Se dă

cu tăiței!“, un kilogram ridicîndu-se, astfel, la 45 lei. La noi oamenii nu prea întrebă ce și cum, fiind cam rușinoși din fire cu gestionarii fără rușine. S-au gîndit că dacă doamna Mariana le-a combinat așa, musai că există vreo rețetă culinară specială. A-cuma, mai multe femei cărora le-am auzit povestea, sint mîhnite că s-au zbatut zadarnic să afle modul misterios de preparare a celui soi de mîncare originală, ca și democrația noastră, mereu tinără. Roagă, revista „Flacăra“, pe care o citesc cu plăcere cînd dau de ea și mai au un pic de timp liber după a-ținea cozi, la de toate și te miri ce, să facă publică pătania lor, poate știe cineva ce preparat se poate face din portocale și tăiței, cu raportul predominant pe tăiței și prețul de 45 lei.

GEORGE GH. POPESCU
Glodeni — Lăculețe,
județul Dimbovița

Dictatura începe de la etajul XI

Deciziile vin de la cabinetul prezidențial

D-nul Dumitru Iuga, liderul Sindicatului Liber din Televiziune, ne-a întâmpinat cu următoarea declarație: „Toate deciziile care privesc în mod important politica de programe sunt luate la etajul XI de către președintele Radioteleviziunii, împreună cu un grup restrâns care-l înconjoară, oameni servili și, bineînțeles, cu ajutorul „curelei de transmisie”, Gelu Voican-Voiculescu sau N. S. Dumitru. Acestea erau persoanele care asigurau legăturile între instituția prezidențială și conducerea Televiziunii. Fiindcă este clar că la Televiziune deciziile vin de la Cabinetul Prezidențial. Aceste lucruri au putut fi vizibile și în Parlament, prin luările de cuvânt ale vorbitorilor fesenști. În instituția noastră, Consiliul de Administrație de aici își arogă prerogative patronale, ignorând faptul că Televiziunea Română aparține, în fond, întregii națiuni. În această instituție nu vom mai putea vorbi niciodată de patroni”.

Fără puncte de vedere

Am fost foarte curioși să știm dacă, în privința ultimelor decizii care s-au luat, în special a celei de reducere a programelor, Sindicatul Liber din Televiziune a fost consultat sau nu. Așa am ajuns să înțelegem că, nici vorbă, Sindicatul Liber nu numai că nu a fost

consultat în această privință (și-n nici o altă), dar nici măcar n-a știut. Am încercat să aflăm de la Sindicatul Liber care este opinia celor de acolo vizavi de cealaltă măsură importantă care s-a luat recent: eliminarea emisiunii „Puncte de vedere”, care dădea posibilitatea mai multor formațiuni politice de opoziție să-și exprime alături de partidul de guvernământ, opțiunile față de evenimentele și situația politică. Iată ce ni s-a răspuns: „Este o politică premeditată de a elimina alte puncte de vedere decât cele ale Puterii sau cele care convin acesteia, puncte de vedere care ar putea pune în dificultate virful piramidei”.

Sindicatul liber nu a știut nimic

Am aflat că motive obiective care să îndreptățească o asemenea acțiune de reducere a programelor nu există. Motivele nu au o acoperire reală. Deficitul bugetar este, totuși, o realitate. Păreră Sindicatului este că „vinovații de această balanță de plăți nefavorabilă sînt cei care conduc această instituție. Și nu vinovați, oricum, ci prin incompetență și rea credință. Sînt favorizate unele grupuri oportuniste, carieriste, ce realizează câștiguri fabuloase, cheltuieli peste măsură, prin tot felul de deplasări în străinătate, nejustificate. Schema este hiperaglomerată, depășind limitele raționalului privind numărul de directori-

Orice reducere de program nu va reuși să realizeze acest echilibru bugetar. În spatele acestei manevre se ascunde, de fapt, intenția Puterii de a subția, marginaliza sau elimina complet emisiunile supărătoare ca: „Puncte de vedere”, „Gaudeamus”, emisiunile în limbile minorităților naționale”.

Încă o gogoriță

Fiindcă tot a venit vorba de trecerea pe programul doi a emisiunilor în limbile minorităților, dorind să verificăm afirmațiile d-nului Răzvan Theodorescu, am cerut și părerea d-nului Iuga: „Afirmația d-nului președinte în legătură cu aria de acoperire cu programul doi este o gogoriță menită să dezinformeze opinia publică. Însă nu ar fi chiar prima dată... (În această privință ne putem aduce aminte numai de evenimentele din 13-15 iunie, anul trecut). Poziția d-nului Iuga, în această privință a fost clară: în ultima vreme, Sindicatul Liber a încercat să stopeze tendințele dictatoriale ce au reapărut la TVR, după 1 ianuarie 1991.

Avem și noi K.G.B.-iști și lichelele noastre

„Avem și noi K.G.B.-ști și lichelele noastre, domnule — a mai spus, în continuare, Dumitru Iuga. Prea umflăm acest K.G.B., prea ne temem de el, prea îi acordăm mult credit.

Dacă ne aflăm în actuala situație critică pentru democratizarea societății românești, noi sîntem vinovați, nu K.G.B.-ul. În prezent, Televiziunea Română e infestată cu elemente K.G.B.-iste românești, care aparțin, fie vechilor structuri, fie noilor structuri securiste, adaptate mai perfid la noile condiții. Ele reușesc să controleze politica de programe după interesele Puterii și dețin pîrghiile cele mai importante.

Se va aprinde semaforul pentru opoziție?

În legătură cu măsura de reducere a programelor la Televiziune, Sindicatul Liber a promis că va lua o poziție oficială în acest sens. Discuțiile care se poartă de citeva zile vor fi concretizate într-un comunicat care, probabil, nu va plăcea nici Conducerei Televiziunii, nici Puterii. În legătură cu legea audio-vizualului, în forma în care a fost prezentată în Parlament, Sindicatul adoptă o poziție de respingere. Ea trebuie „respinsă cu orice preț” pentru că „legalizează, de fapt, aservirea instituției de către Putere”. Opinia publică nu ar trebui să trateze cu indiferență proiectul acestei legi. Opoziția parlamentară va trebui să fie foarte fermă și să nu se mai angajeze într-o soluție de compromis, așa cum a făcut-o pînă acum. Legea audio-vizualului, legea organizării TVR sînt legi de o importanță vitală

pentru viitorul democrației românești. Sindicatul a prezentat propriile sale propuneri atît Consiliului de Administrație cît și în Parlament.

Un scenariu comun în estul Europei?

Față de suprimarea emisiunii „Puncte de vedere”, opinia publică a luat atitudine: și asta dacă ar fi să numim numai protestul Asociației Ziariștilor din România. Interesant — și alarmant — este faptul că ofensiva față de mijloacele de informare în masă apare sub diferite forme și în alte țări din Estul Europei. Fenomene similare s-au petrecut în U.R.S.S., unde cenzura impusă Televiziunii Centrale s-a intensificat; de asemenea, unele programe importante au fost mutate pe programul doi al postului Radio Rusia. La Praga, într-un interviu acordat publicației *Ocearskii Benik*, ministrul adjunct al Ministerului de Interne din Cehoslovacia a declarat că anumite grupuri de foști securiști autohtoni au format rețele speciale, cu colaborarea vechilor K.G.B.-iști sovietici aflați încă în Cehoslovacia, folosind și vechii agenți specializați în culegerea de informații. Rețelele nou formate ar avea ca scop „dezinformarea populației”. Să fie și România implicată în micilele unui scenariu ocult?

MIHAIL GĂLAȚANU ■

Hanul doctorului

● Totul a început cu învierea din morți a ciinelui de la casa părintească. ● „Transmit altora propria-mi energie!” ● Măicuța mea suferea de astm bronșic. Acum e sănătoasă. ● Un om care apare la citeva zeci sau sute de milioane de semeni.

Se numește Iulian, Iulian Urziceanu. Are 43 de ani. Este maștru sudor la întreprinderea de avioane din Craiova. Nu prea demult, trecind pe la casa părintească și mingîindu-și ciinele aflat în comă prelungită din cauza unei coliziuni cu o mașină, Iulian a constatat cu uimire cum prea credinciosul său prieten patru-ped încearcă să supraviețuiască: vrea să se ridice pe labele din față... dar nu izbuteste... Milos, stăpînul îi masează o dată... și încă o dată corpul-i chircit, lipsit de vlagă. Și, minune! Cățelandrul se ridică brusc și o rupe, bietul de el, la fugă. De parcă nici n-ar fi fost în pragul morții.

Sincer vorbind, despre tîmăduitorul din Craiova mai aflasem cite ceva încă înainte de a descinde la fața locului. Așa că, recunosc, nu mi-a fost prea greu să-l caut la adresa deja știută: motelul „Hanul Doctorului”, camera 114. Sînt invitat, dintr-un început, să asist la derularea fluxului de pacienți. O fac cu un interes nedisimulat. Ne aflăm într-un cabinet medical mirosînd puternic a medicamente. Tocmai intră o pacientă, pe nume Ana Ruianu, domiciliată în Tg. Jiu, pe str. Tudor Vladimirescu, la nr. 23. E dactilografă și, din rețeta parafată de medicul spe-

cialist relese că suferă de toricolic, o boală pe sistem nervos. S-a prezentat la cea de-a opta sedință de bioenergoterapie. Omul în alb se ridică îndatoritor de pe scaun și, chiar sub ochii mei, execută un fel de ritual puțin cam ciudat pentru un neinițiat: cu degetele miinilor larg deschise, fără să atingă corpul pacientei, dumealui simulează, parcă repetat, însăllatul unei țesături ce vrea s-o acopere din cap pînă-n picioare. Întrebată dacă simte ceva, femeia răspunde: „...Da, simt cu adevărat ceva, nu știu cum să-i zic, ce îmi pătrunde în tot corpul. E ca o furnicătură plăcută și caldă. Și mă simt bine, foarte bine...”

— Cînd v-ați dat desfrîntu seama, domnule Urziceanu, că dispuneți de acest potențial bioenergetic?

— Anul trecut, cînd mi-am tîmăduit mama și-apoi propria-mi soție, Măicuța mea suferea de astm bronșic. Și de o discopatie lombară destul de avansată. Soția avea o anexită mai veche, netratată. După o serie de masaje repetate la intervale scurte de timp, le-am făcut pe amîndouă bine. Acum sînt aproape sănătoase.

Să răzbați azi prin lume cu niște tratamente paramedicale nu-i deloc ușor. Trebuie înlă-

turată, înțil și înțil, suspiciunea oamenilor. Temerea lor îndreptățită de a nu cădea pradă unor posibili impostori, dornici de a se înavați prin înșelătorie și minciună. Nu-l doar păreră mea. Ci și a domnului Iulian Urziceanu, al cărui tratament a prins să facă mare vilvă nu doar printre olteni. Doctorul Neculae Păun și tinăra doctoriță Lucia Gitej, cu care conlucrează în echipă, ne asigură de eficiența incontestabilă a bioenergoterapiei. „E bine să se rețină — zice doctorul Păun — că noi nu lucrăm de capul nostru. Facem parte din Asociația liber-profesionalistă „Totul pentru sănătate”, iar domnul Iulică Urziceanu este unicat în țara noastră. La citeva zeci și chiar sute de milioane de oameni, pe acest pămînt se naște doar unul singur, dotat de la natură cu o asemenea însușire bioenergetică. E un adevărat Homo energeticus. Capabil nu numai să producă biocurenți, dar să și perceapă diferențele de cîmp bioenergetic. Și, mai ales, să reechilibreze organismele aflate în suferință. Cum? Prin transferul de energie proprie; acesta-i, se pare, tot secretul. Fenomenul încă nu-i elucidat din punct de vedere științific. El rămîne încă o enigmă”.

Mă adresez din nou bioenergoterapistului:

— Dispuneți și de o bază legală pentru practicarea tratamentului?

— Avem avizul Ministerului Sănătății. Prin decizia nr. 533 a Primăriei municipiului Craiova, eliberată în baza Decretului-lege nr. 54/1990, mi s-a acordat dreptul de a efectua proceduri paramedicale — masaj bioenergetic — fără palpare directă.

— Iulian al nostru — intervine din nou dr. Păun — e singurul specialist bioenergoterapist din România, testat științific și medical, deopotrivă. Potențialul său energetic extraordinar este dovedit și recunoscut oficial.

De pe 7 ianuarie a.c., de cînd s-a deschis la Craiova Cabinetul medical de bioenergoterapie, și pînă către începutul acestei luni, au beneficiat de tratamentul Urziceanu peste 150 de pacienți veniți din toată țara. Din cauza suprasolicității, deocamdată se sistează primirea de noi pacienți. Reținînd informația, l-am rugat pe dl. Iulian Urziceanu să ne ofere, spre ilustrare, citeva dintre reușitele sale cele mai relevante. Răspunsul a venit prompt:

— Atunci, binevoiiți a nota, fără alegere, după registrul unic de evidență: Cristina Adriana Mustățiu din Constanța, care suferea acut de encefalopatie și care a plecat de la noi complet restabilită, Ștefania Jimblaru din Tîntăreni-Gorj, suferindă, conform diagnosticului medical, de sindrom migrenos... Vindecată... Ștefania Popa, tot din Constanța, cu amenoree postoperatorie... Aurelia Tilvescu, o femeie de 56 de ani... Ana Ruianu din Tg. Jiu, cu care ați și discutat.

— Mai spuneți-mi, vă rog,

ce afecțiuni sau boli tratați cu deosebire?

— Dischinezii biliare, cardiopatii ischemice, reumatisme, pareze și paralizii, encefalopatii, anxietate... Apoi, hipocauzii, astenii, anumite boli de piele etc. În afară de neoplasm, unde nu ne angajăm, efectul terapeutic este garantat. Oricare din beneficiarii tratamentului o pot confirma.

— Oamenii, după cum constatăm, apelează cu încredere la serviciile dumneavoastră. Dar bănuim că și plătesc...

— Firește. Nu putem exista făcînd doar acte de umanitarism gratuit. Taxa e încă rezonabilă. În schimb, noi tratăm gratuit copiii handicapați, bătrînii, veteranii de război și, în primul rînd, tineri eroi răniți în Revoluție. Reamintesc doar că sîntem membri ai unei asociații liber-profesionale. Lucrăm organizat. După criteriile științifice și de eficiență bine stabilite...

În cele citeva ore, cît am stat la Cabinetul medical de la „Hanul Doctorului”, am înțeles clar că tratamentul Urziceanu nu se efectuează empiric, la întîmplare. Odată stabilit, diagnosticul e parafat de cei doi medici cu care bioenergeticianul conlucrează strîns. Bioenergoterapia lui se aplică numai și numai în asociație cu tratamentul medicamentos și sub stricta supraveghere a medicului de specialitate. Poate că tocmai de aceea și efectul nu e altul decît cel benefic. Adică, cel scontat. Prin aceasta, iată, lumea se convinge că practica de la Craiova nu-i deloc impostură și nici escrocherie.

MIHAI STĂNESCU ■

FACLA

PENTRU MINTE, INIMĂ ȘI LITERATURĂ

Mai sint de citit mii de cărți

Scriitorul ca alergător de cursă lungă

Voicu Bugariu, August-deceembrie, roman, București, Editura Militară, 1990. Redactor: Mariana Avanu. Ilustrația copertei: Ilius Apollo, Hieroglyphica, 1505. 304 pag., 29 lei.

Nu am crezut niciodată că voi ajunge să citesc o carte atât de captivantă scrisă de Voicu Bugariu. Scriitorul s-a dovedit întotdeauna inteligent și cultivat, dar și prea puțin implicat în scrisul său. O anumită retorică, folosită cu o siguranță de profesionist, făcea vag neverosimile textele sale, indiferent dacă era vorba de articole de critică literară, de proză sau de science fiction. Ceea ce ar fi meritat să fie luat în considerare ca un indiciu al existenței unei vocații era felul neabătut în care se ocupa Voicu Bugariu de literatură. Un observator fin (adică exact ceea ce n-am fost) și-ar fi dat seama că scriitorul este un alergător de cursă lungă.

Romanul **August-deceembrie** — primul roman din literatura noastră despre evenimentele din decembrie 1989 — depășește ca valoare tot ce a scris Voicu Bugariu până acum și devine un obligatoriu element de referință pentru proza românească de azi. Romanul este simplu și complicat, confesiv și livresc, obiectiv și patetic. Nu poate fi cu ușurință definit. Scris la persoana întâi, ca monolog interior al unui personaj, Virgil Herzovi, asemănător până la identitate cu Voicu Bugariu (cincizeci de ani, scriitor, suferind de obsesia nerealizării etc.), ne aduce aminte, prin subiect, de Adela lui G. Ibrăileanu, de **Un burgheaz provincial** al lui Liviu Ciocărlie, dar și de moda ciné-verite-ului.

Prima parte, intitulată **August**, ne face cunoscută criza bărbatului de cincizeci de ani care nu vrea să intre în categoria bătrânilor, deși ideea abandonului i se pare din ce în ce mai ispășitoare. El face o călătorie în orașul în care mai trăiește, cu mintea încețoșată, unchiul său și, servindu-se de arhiva acestuia, încearcă să reconstituie viața unor membri mai puțin cunoscuți ai familiei. Au trăit ei cu adevărat, deplin, sau au fost doar un fel de veleitari ai existenței — aceasta este întrebarea căreia vrea, febril, să-i dea răspuns fiul risipitor, întors acasă pentru a se înțelege, în primul rând, pe el însuși. În aceste investigații, Virgil Herzovi o ia ca arbitru suprem pe o femeie foarte tânără, Maria, fată de care are un sentiment echivoc, cum s-ar amestec de dragoste paternă și de erotism, cum s-ar putea crede, ci un amestec de erotism și dragoste... Fătă! Aceste pagini sânt scrise cu un remarcabil simț al nuanțelor.

Partea a doua a romanului, intitulată **Deceembrie**, este scrisă într-un alt stil — alert, precipitat — și prezintă depoziția unui martor ocular al evenimentelor petrecute în decembrie 1989 la București. Nu a oricărui fel de martor ocular, ci a unuia care ține minte și ce s-a întâmplat în propria lui conștiință. Într-o atitudine aparent pasivă, mai mult dus de fluxul evenimentelor, decît participant activ la ele, Virgil Herzovi are trăiri interioare extrem de intense, pe care le descrie cu un fel de obiectivitate științifică, dar și cu o durere mută. Datorită lucidității și decenței sale, paginile consacrate uriașei revolte care cuprind Bucureștiul în zilele de 21 și 22 Decembrie 1989 sînt de o mare autenticitate. Memorabile sînt și cele în care se face portretul moral al componentilor redacției revistei **Nova** — un grup de teroriști culturali, mercenari ai dictaturii. Deși autorul ne previne încă de pe prima pagină a romanului că „orice asemănare a personajelor acestei cărți cu persoane reale este întâmplătoare”, nu ne putem abține să ne gîndim cît de multe asemănări există între **Nova** și **Lucațărul**. Asemănări, bineînțeles, absolut întâmplătoare!

Dar cele mai impresionante secvențe rămîn acelea în care personajul principal își analizează — în fața unui tribunal moral constituit din tineri — vinovăția sa de scriitor care s-a opus mult prea puțin regimului comunist. După ce termină de citit acest roman, scris cu o sinceritate dramatică, simți nevoia să-l cauți pe Voicu Bugariu și să-l stringi mîna.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

VASILE POPOVICI:

„Sîntem în plină criză editorială”

— Așadar, domnule Vasile Popovici, ne reîntîlnim la cîteva luni de la prima noastră convorbire. Mi-ai mărturisit, atunci, îndoile, speranțe și proiecte editoriale. „**Facla**” avea un nou director, dumneavoastră voiați o nouă editură. Bătălia se anunța grea. Care au fost primele confruntări?

— Întrebarea e potrivită, întrucît activitatea editorială se află, la ora actuală, într-un impas. Au apărut dificultăți în toate raporturile dintre edituri și instituțiile cu care ele intră în contact. Întîi, cu tipografiile. În tipografiile domnește o corupție inimaginabilă. În momentul de față, ca să intri în tipografie, trebuie să ai în buzunar cel puțin 100.000 de lei. Este o adevărată junglă, și, în fața acestei grave realități, editurile de stat sînt dezarmate. Ele nu mai au — decît cu foarte mare greutate — acces la hîrtie. Tipografiile primesc — în virtutea unor contracte mai vechi cu editurile — repartii de hîrtie cărora le dau, însă, alte destinații. Se face „șperț” cu hîrtia de carte. În unele tipografii directorii stăpînesc — parțial — situația, în altele, cei care o stăpînesc sînt muncitorii și șefii de secții.

— Cu ce tipografii colaborează Editura „**Facla**”?

— Combinatul poligrafic București, tipografiile din Oradea, Cluj, Timișoara, Craiova, Sibiu. Dar relația cu tipografiile nu e singura care ridică probleme. Mai sînt și programele editoriale. Editurile nu au fost pregătite pentru șocul noii realități economice. „**Facla**” are, de exemplu, cărți intrate în tipografie acum doi sau trei ani, aflate în diferite faze de lucru. Sigur că aceste cărți sînt epuizate moral. Dacă le retragem, pierdem valoarea investită în manopera respectivă — ceea ce, financiar, ne

afectează serios. Dacă le tipărim, pierdem investind și în hîrtie. În plus, s-ar putea ca ele să nu reziste concurenței pe piața actuală. (Deși cartea se vinde, deocamdată, bine). Pe de altă parte, portofoliul editurii, fondul ei de manuscrise nu era adaptat la această nouă realitate. Ca să pregătești un plan editorial ai nevoie de timp, de comenzi, de contacte cu autorii. Literatura „de sertar” e mult mai firavă decît s-ar fi crezut. Motivele sînt multiple. În anii dictaturii exista, fără îndoială, o cenzură interioară a autorului, care scria, distorsionîndu-și mesajul, cu gîndul că va trebui să fie publicabil într-un sistem comunist. Pe de altă parte, nu eram pregătiți nici cu traduceri. Acum facem eforturi pentru contactarea unor edituri străine, ca să acoperim piața comercială într-o multime de domenii neacoperite în trecut. Lucru deloc simplu. Pînă obții copy-right-ul, pînă traduci cartea, pînă o lucrezi în tipografie, trebuie cel puțin cîteva luni. Încercăm să recuperăm mult și repede. Lucru realizat deja, foarte bine, de „**Humanitas**” (unde Gabriel Liiceanu a acceptat numirea încă din ianuarie 1990) și care se găsește într-o fază spre care tind și celelalte edituri.

— Da, „**Humanitas**” e deja o editură prestigioasă și cu bună difuzare...

— Înțeleg aporoul. Într-adevăr, difuzarea constituie, și ea, o mare problemă. În vechiul sistem, ea acoperea piața întregii țări. Actualmente, Compania de difuzare — cum se numește de curînd — a pierdut unele centre de librării și nici nu mai e interesată să acopere întreaga rețea. Noi trebuia să colaborăm, deci, nu numai cu această companie, ci și cu difuzori particulari.

— Intrăm, și pe acest teren,

în competiție directă cu editurile particulare. S-ar părea, însă, că în comparație cu acestea, editurile de stat au dezavantajul dependenței de „centru”, adică de Ministerul Culturii.

— Nu avem nici un fel de restricție, putem publica absolut orice. Raporturile noastre cu ministerul sînt pur administrative. În plus, de puțină vreme am obținut și libertatea de a negocia drepturile de autor fără a fi îngrijiți de tarife și normative. Putem plăti autorii în aceleași condiții ca și editurile particulare. Trebuie să recunoșc, însă, și faptul că ministerul a cam scăpat din mîna tipografiile. Fenomen explicabil, dacă ne gîndim la derularea procesului de privatizare și în tipografii, sau fabrici de hîrtie. Mi-e teamă că intrăm într-o zodie a ferocității economice, în care lipsa de concurență afectează puternic relația dintre editură și tipografie. Într-o perioadă de criză — cum e aceasta — prețurile pot urca demential după bunul plac al unei tipografii. De aici, reacția în lanț: scade tirajul, apoi (pentru acoperirea cheltuielilor) crește din nou prețul, cartea nu se mai cumpără, scade tirajul...

— Pe ce cărți „pariază” Editura „**Facla**” în viitorul imediat?

— Peste 50 la sută din cărțile noastre vor apărea în colecții. O colecție este alcătuită, de exemplu, de literatura din estul și centrul Europei (de unde avem deja cîteva traduceri), o alta este o colecție de popularizare care cuprinde traduceri extrem de interesante, dar și comenzi ale noastre pentru anumiți autori, pe teme cum ar fi stalinismul în România, politica de dreapta, sfîrșitul domniei lui Cuza etc. Mai avem o colecție prestigioasă, condusă de Serban Foartă (ideea este „pentru copii și rafinați”). Spicuesc și cîteva titluri: Simone de Beauvoir, **Memoria unei fete cuminți**, Crniangski, **Migrații**, Bogumil Hrabal, **Cluburile poeziei**, Thomas Mann, **Alesul**, Marchizul de Sade, **Filozofia în budoar**, Jean-Paul Sartre, **Jurnal de război**, reedităm Ileana Mălăncol, **Urcarea muntelui**, multă literatură științifică, un nou roman de Daniel Vighi...

— Cărți bune, cărți necesare pe care le așteptăm în librării. Vă mulțumesc.

Interviu realizat de
RADU CIOBOTEA ■

Fotografie de LADISLAU GAGY

UN SEMNAL DE ALARMĂ: VIITORUL REVISTELOR LITERARE

„Familia” lui Eminescu în pericol

Anul trecut s-au împlinit 125 de ani de cînd a apărut primul număr al revistei care, apoi, la numai un an de la existența sa avea să „deschidă cu bucurie coloanele foii” unui june de 16 ani, pe nume Mihai Eminescu. De asemenea, tot anul trecut s-au împlinit 25 de ani de la apariția seriei noi a revistei.

Momentul aniversar a fost sărbătorit cu bucurie la Oradea dar grijile cu privire la dificultățile crescînde privind tipărirea

acestei reviste fac parcă mai dureroasă aducerea aminte a ceea ce a însemnat „**FAMILIA**” pentru românii din Transilvania.

Deși revistă „provincială”, publicația orădeană a dat uneori de furcă cenzorilor din epoca ceaușistă. Cînd Ana Blandiana, în urma apariției cărții despre moartea Arpagic, fusese izgonită din coloanele presei literare, revista „**Familia**” i-a oferit adăpost sub semnătura „**Correspondent**” la Posta redacției. Altă dată, a apărut poezia „**Analfabeții**” de A-

drian Păunescu și puțin scollit puterii s-au grăbit să retragă imediat numărul din circulație.

A fost publicată o traducere a unei poezii evocînd numele lui Jan Palach, studentul ceh care și-a dat foc în 1968, la Praga, în semn de protest față de invadarea sovietică; un eseu despre libertate al lui Nicolae Steinhardt a fost citit în întregime la postul de radio „Europa liberă”, lucru care a atras unele neplăceri conducerii revistei, la fel ca atunci cînd a apărut pe prima pagină a revistei un portret cam nereușat al dictatorului Ceaușescu. Ultima „boacănă” a fost în numărul pe luna iunie 1989 cînd sub genericul „**lumina stelei ce-a murit**” apare nici mai mult nici mai puțin decît Mesajul tovarășului.

Recenta RETROSPECTIVA ALEXANDRU TATOS (desfășurată, timp de o săptămână, la excelentul cinematograful de artă „STUDIO” din Capitală), ne-a prilejuit o reînfrumusețire cu opera acestui cineast relativ singular (printr-o modestie ciudată, aproape inexplicabilă), dar și surprinzător de penetrant ca ideatică, ca violență interiorizată: socotind cea ce va rămâne bun din filmele sale, acuzele la adresa dictaturii și prostiei rămân mult mai grele în acea balanță estetică pe care și-a propus-o — și pe al căreia al doilea taler și-a așezat (cu aceeași sinceritate nativă!), posibil și mai ales firești furii interioare, **sacrifică-te însă pe altarul „experimen-ului”**....!

Din selecția „retrospectivei” (reunind șase dintre cele nouă filme realizate de Sandu), patru, — socotesc eu! — sunt cele ce îl reprezintă cel mai deplin, și vor rămâne: „**MERE ROȘII**” (1976), „**DIUȘI ANASTASIA TRECEA**” (1979), „**SECVENȚE**” (1982) și „**FRUCTE DE PĂDURE**” (1983). Dintre acestea, două: „**Mere roșii**” și „**Secvențe**”, sunt în mod indubitabil piese ce nu vor putea fi omise din nici o viitoare, și în primul rând corectă, Istorie a Cinematografiei Române de la ultimul război încoace. Dacă ecranizările după D. R. Popescu („Anastasia” și „Fructe” — ultimul dintre ele, mai ales!), dovedesc o mare capacitate a regizorului Tatos de a „prelucra” cinematograful niste texte de proză — „**Mere roșii**” și „**Secvențe**”, îl saltă pe Sandu Tatos pe un podium destul de înalt — luind în considerație prăbușirea firească, în timp, a acelei maculaturii cinematografice de comandă făcută de impostori, activiști de partid și nemernici intelectuali, prelinși „cinești” cu „operă” solidă, veșnic premiați de către organele pe care ei înșiși și le alegau, izmănări nenorociți, consumatori de peliculă între SLAVĂ și, uneori, cadre didactice obligându-și studenții — prin „justețea discursului” — la onanie intelectuală...! Dar să revenim la cele două filme:

„**MERE ROȘII**”. Debutul în lung metraj artistic al lui Sandu — realizat după un scenariu de Ion Băieșu. Cu Mircea Diaconu în rolul principal (un al doilea debut autentic, în filmul de lung metraj). Voi reda câteva fragmente din acel JURNAL al regizorului: „**15. febr. 1975**: încerc să fac un film fără „stor” — descrierea a două zile din viața unui medic, care întâmpină greutăți și bucurii în acest răstimp. Nu știu dacă ține...”; „**6. apr. 1975**: „...greu merg lucrurile la noi. Scenariul părea fără probleme și uite... Nu se poate face nimic, mai ales film de actualitate...”; „**23 aug. 1975**: azi încep filmările, sint la un pas de ceea ce mi-am dorit alina vreme: să fac film... Sint întrebat mereu dacă am emoții. Sincer să fiu, nu aveau, dar tot fiind întrebat am început să mă neliniștesc... E normal: joc o carte mare și Dumnezeu să-mi dea noroc! Trebuie să reușesc!”; „**9 sept. 1975**: plec din nou la filmări, cu moralul mult mai scăzut, chinuit și măcinat de propriile mele îndoieli, precum și de **tratamentul** la care am fost supus în ultimele zile. Hotărât lucru, sint un om slab,

Dar dacă „socialismul” nu a înfrunt această revistă curajoasă, iată că noua economie de piață a „capitalismului”, cu cererea și oferta lor necrutătoare, pun în primejdie existența acestei reviste.

Anii trecuți, tipărirea unui număr al revistei „Familia” costa în jur de 25 de mii de lei. Acum, costă 120 mii de lei!

„Explozia publicistică” cu referire directă la politic și social a dus la scăderea interesului maselor de cititori față de publicațiile culturale, acesta fiind determinat și de inflația de publicații care se străduiesc să capteze atenția cititorilor cu fapte senzaționale. În acest dezmăț publicistic este dureros și în același timp cumplit de real faptul că publicațiile literare nu mai atrag cititorii!

Lefurile redactorilor de la revista „Familia” sint rușinos de

Memorial

SANDU TATOS

care mă dezechilibrez la cea mai mică adiere de vânt... Nu trebuie să-mi fac nici o iluzie: nu se putea întâmpla decât așa — **filmul să aibe probleme**. Ca să fac un film **adevărat** trebuie să mă înarmez pentru o luptă foarte grea... Oare am să rezist?”; „**28 febr. 1976**: filmul este acum premixat la patru benzi — deci se poate spune că este film... Acum urmează vizionările... Logic, filmul ar trebui să nu pună nici o problemă. Dar ce mai este astăzi logic, într-o lume atât de absurdă și de speriată? De asta mă tem...”; „**21 april. 1976**: Așadar a fost și premiera cu **Mere Roșii**... În orice caz nu mi-e rușine că am făcut acest film — cred că am câștigat o bătălie importantă”; „**25 nov. 1979**: am văzut acum citeva zile **Mere Roșii**... filmul cred că are câteva caracteristici pe care nici un alt film al meu nu le va atinge: e vorba de o inocență și o căldură pe care, probabil, le avem la acea dată. În orice caz, acum nu mă mai miră succesul pe care l-a avut. E un film bun și nu știu cind am să-l mai întrec.”

„**L-a întrecut!** Cu admirabilul film „**SECVENȚE**”, un film de autor (semnând, cu alte cuvinte scenariul, regia și interpretarea rolului principal!). Și, iarăși, cu acest excepțional actor care este Mircea Diaconu! Un fel de leitmotiv, benefic și fermecător, al filmelor lui Sandu. Pentru creația cinematografică a lui Tatos, filmul „**SECVENȚE**” reprezintă ceea ce au însemnat: „**CONCURS**” (pentru Dan Pița), „**PROBA DE MICROFON**” (pentru Mircea Danieliuc), „**MOROMETII**” (pentru Stere Gulea), „**LA CAPĂTUL DRUMULUI**” (pentru Dinu Tănase) sau „**IMPOSIBILA IUBIRE**” (pentru Constantin Văeni) — ca să fac doar o enume-

rare sumară, și fără a-i socoti pe cei doi „mamuți”, pre numele lor; Ciulei și Pintilie. Iar dacă mă gândesc bine — chiar foarte bine! — cei enumerați mai sus, cu foarte mici excepții, au fost considerați până nu de mult și mai ales de către niște canali: „**elitistii**” cinematografiei „socialiste”, asupra cărora era cel puțin riscant să îi aplaudi atenția... „Doamne...!” — vorba lui Sandu, ca și cum elita, virful intelectualității române, ar fi fost aceea ce ar fi subminat destinul acestei țări sloarse între ghearele de liliac ale dictatorului și multimei lui de acoliți ne-dați publicității, astăzi, din motive obscure...!

„**SECVENȚE** cred că este cel mai bun film al meu de **actualitate** — ceea ce înseamnă foarte mult” (nota Sandu Tatos în jurnalul său, la data de 4 aprilie 1982). Cu obsesia asta, pentru **actualitatea** a ceea ce trăiește el, și nouă de asemeni — Sandu a reușit să facă din cele trei subiecte distincte ale filmului — în care el, regizorul și în film dar și în viață, reprezenta un liant — o singură, unică profesiune de credință: aceea că **aparența** unor stări de fapt (în cazul secvențelor: falsul, teama și pofta de răzbunare), nu numai că nu poate ascunde **realitatea** (minciuna, în toate cele trei cazuri), dar poate deveni și periculoasă, **condamnabilă**, printr-o simplă eroare de înțelegere. Cu alte cuvinte: **MINCIUNA** — dincolo de posibila ei aparență comică, îndeobște — ascunde, întotdeauna, un adevăr **TRAGIC**.

Trăind în tragica mizerie materială și mai ales morală a ceaișmismului, Sandu Tatos a tras — fără a mai putea fi întrebat „cum?” — direct, cel de al doilea semnal de alarmă!

HORIA PĂTRAȘCU

rarea de a fi și neagra perspectivă de a dispărea.”

Cronologic, prima serie a revistei „Familia” a apărut la Pesta (1865—1880), continuată apoi la Oradea (1880—1906). În perioada interbelică revista „Familia” are o apariție intermitentă: 1926—1929, 1934—1940, 1944.

Din anul 1965, revista apare neîntrerupt. Ar fi cu totul nefiresc ca tradiția culturală și misiunea națională a acestei publicații de la fruntariile țării să se curme fără să atingă măcar longevitatea pe care a avut-o sub conducerea lui Iosif Vulcan.

Deși nu credem, eventuala dispariție a revistei „Familia”, din cauza dificultăților financiare, ar fi cea mai răsunătoare palmă trasă peste obrazul Ministerului Culturii.

PASCU BALACI

Zona de tandrețe

Ori de cite ori îmi aduc aminte de oameni de mare talent dar care nu fac caz de înze... ei lor, de oameni gata să aducă binele altora, fără să le pretindă nimic în schimb, de oameni care merită să fie știuți de întreaga lume pentru înțelepciunea și frumusețea lor interioară, dar care preferă să trăiască în umbra altora, mai puțin sau deloc străluciți, însă meșteri de a ieși cu orice preț în evidență, mă gândesc și la poetul, gazetarul, prozatorul și editorul Florin Mugur, a cărui dispariție neastentată dintre noi e o agresiune împotriva zonei de tandrețe din lumea în care trăim.

GEORGE ARION

Grafitti

Adio S.F.!

Tot mai des mă trezesc înjurând cuvințios (adică în gînd) literatura numită S.F. cu sorginți în chiar textele antice, jalonată după anul 1900 de creații „autentice” ieșite din pana unor mari scriitori și clupercărite miraculos în urma ultimului (ultimului?) război mondial.

Literatura S.F. i-a învățat pe adolescenți să-și refuze visarea bucolică (poezia lenesă ar fi spus Barbilian proful de mate intrat cumva în conflict cu poetul Barbu), practicînd un vizionarism pragmatic. Am produs promoții de juni geniali gata să anime industriile viitorului cu planuri coplesitoare. Cîștigul a fost spectacular (omul punînd între timp piciorul pe Lună) iar pierderile, s-ar zice, minime. Programele „cosmice” au dat armelor par-tea leului, rachetele încercînd să ne „consoleze” de aceste pierderi ce s-ar defini cu nume de acum prăfuite cu puf de piersică: Andersen, Frații Grimm, Dis-ey. Prinții nefericiți, conșăreșele, piticii, animăluțele s-au tras de-o parte față cu eroii mitologiei proaspăt inventate. Au apărut roboți, supermani — tablă altoită pe ceea ce va fi fost trup de om — iar mașinările luctoare și năucitoare păreau să dea credibilitate legendelor, pulverizîndu-le, „explicînd” mistere născute să rămînă eteri încifrate, substituindu-se poeziei. Ni s-au propus eroi îndeobște singuratici, invulnerabili și temerari cucerînd, sportiv, spațiul și timpul, lipsiți de sensibilitate, ter-i uniformi. Obsesia lor: ingeniozitatea, performanța. Etniile „topite” au produs personaje damnațe, lipsite de humor, tot mai puțin atinse de bucuriile bătrînei Terra. Sigur, cu doar apăsarea unei claviaturi de butoane, totul devine posibil în textele S.F. Numai trăgînd o manetă miști orașe zburătoare... înfrîngi adversități astrale... numai rîsînd un comutator... numai...

Am apucat născîndu-mă eu destul de aproape de mijlocul „obsedantului deceniu” să trăiesc speranțele legate de iminența ajungerii la anul 2000. Toate ororile trăite, mizeria, spaimile erau metodic dublate de voioase prezumții cum că în anul 2000 totul va fi neasemuit, că vom trăi vremuri de pace și belșug, expurgate de amenințare și ură. Nu-i găseam fiit „lămpii lui Iliei”, dar ne consolam, că în anul 2000... Căldăream în trenuri jegoase, ne îmbrăcăm în te-miri-ce, ne înghesuim în oști sordide, ne tăvăleam în noroaiele Neanderthalului, roștindu-ne cu împăcare: da, dar în anul 2000... Vom trăi altfel, va fi lumină, noi înșine vom iradia lumină și căldură.

Si?

Pragul visat pare o bornă întunecată pe un drum suspect, străin, impracticabil. Sint scătuite averile planetei, splendorile naturale, cite mai sint, condamnate.

A fost suficientă o singură săptămînă de iarnă sănătoasă pentru ca în grottele noastre prefabricate (caplatoane cu frig, scria un poet) să tremurăm cu ge-unghii la gură. Lumina se stingea pentru patru-cinci ceasuri, chiar dacă mai ai norocul să fii mai-mare peste o plită electrică și un bec. Cum să încălzești supă cinei de taină? Apeși pe butoane, clape, etc... și nu se aprinde nimic. Caloriferul pare un schelet de ciine abia scos din gheață. Ai ziare „ardente” ce nu pot fi citite în beznă. ba, unele sint chiar producătoare de beznă. Ai un aparat de radio ce prinde pînă și Sofia, ai vrea s-o auzi pe Gabi Luncă sau Iosif van Sava sau chiar buletinul de știri, dar... Nici războiul nu-ți „tîcnește” și-ți spui că măcar în Golf e cald...

Dacă am avea dolari am cumpăra mai mult gaz de la vecinii oarecînd frați ce ne-au tăiat la mai mult de jumătate macaroana (conducta) făgăduită cu aceeași lesnăciune cu care și noi am tăiat de pe soclu statuia Lămpii. Cu mărci am cumpăra energie electrică, păcură, rumegus, crăci... Am face, am drege, dacă...

Dar vom mai avea vreodată bani? Ce să vindem cînd am obținut săptămîna de lucru de opt ore? Tara? Bine, dar cine ar avea nesăbuinta și-o cumpere știind că va trebui să le dea băștinășilor haleală?

Se estimează că pentru salvarea culturii române (în care e frig și beznă) ar trebui 30 de milioane de dolari. Cam cît cîștigă într-un sezon asul-așilor la tenis (de cîmp), cam cît se cheltuie într-un minut în războiul Golfului...

Și-atunci ce facem? Ne întoarcem la marele narcotic S.F., instalînd în suflète o stupidă pace „apolit” că și de-turîndu-i pe oameni de la misiunea lor de a-și cuceri fericire aici și nu în constelația Y427? Vă iubim trîchele nichelate, cazane-lighene, vă iubim șuruburi și ordina-toare, dar pînă la mirifica voastră proximitate vrem grău-cuie, cerneală, iarbă, vin, cămăși. Vrem căldură și lumină (fie ea și rudimentar-electrică), vrem pace și neliniște creatoare.

Întoarce-te, literatură S.F.! Ai ajuns prea departe fîr a misca un singur pas!

Iar de nu... Adio S.F.!

GHEORGHE TOMOZEI

Cacialmaua lui Saddam

O vie emoție a produs vineri în toată lumea știrea difuzată de radio Bagdad cum că Saddam Hussein acceptă, cu anumite condiții, rezoluția Consiliului de Securitate referitoare la Kuwait. Mulți au sărit în sus de bucurie: gata, de-acum s-a terminat cu războiul din Golf, va fi din nou pace, multe din dificultăți — mai ales cele legate de petrolul Golfului — vor dispărea. Cel mai puțin entuziasmați s-au dovedit a fi aliații, și în primul rând americani. Ei au arătat foarte limpede că nu de declarații de intenții și de condiționări e vorba, ci de retragerea efectivă și totală a trupelor irakiene din Kuwait, fără nici o condiționare. Numai în atări împrejurări se poate lua în considerație încetarea acțiunilor militare împotriva Irakului. Până atunci, totul va decurge ca și până acum, potrivit planului.

Și așa a și fost. Bombardamentele aviației au continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar pregătirile pentru debarcarea aliată continuă, specialiștii afirmând că deja a început numărarea inversă. Se fac speculații în sensul că debarcarea ar putea să aibă loc chiar în cursul acestei săptămâni. Potrivit ultimelor date, aliații au distrus prin bombardamente 1400 de tancuri irakiene (din totalul de 4280) și 1200 de piese de artilerie (din 3120).

Între timp, se emit păreri cu privire la ce va fi după victoria aliaților (de care nimeni nu se îndoiește). Un Irak cu Saddam, sau unul fără el? Judecând după scopul declarat de S.U.A. și de aliații ei, cum că războiul urmărește eliberarea Kuwaitului și nimic altceva, s-ar putea trage concluzia că și după înfrângerea Irakului Saddam ar putea fi acceptat ca lider al acestei țări. Firește, în privința aceasta multe depind de ce o să se întâmple de acum înainte. Însă cel mai mulți sint de părere că Statele Unite vor dori un Irak fără Hussein, un Irak care să prezinte o garanție că nu se va repeta aventura din august 1990. Însă, o piedică deloc neglijabilă se ivește: cine să vină la cîrma Irakului? Fiindcă, la fel ca în orice regim totalitar, și în primul rând la fel ca în regimurile comuniste, Saddam a acaparat scena politică numai pentru el, sub formă de Mesia, de cel mai bun fiu, de părintele națiunii și al întregii lumi arabe, nepermițând nimănui altcuiva să se afirme cit de cit, astfel că în prezent este la fel de greu de găsit în rândurile opoziției irakiene personalități care să poată lua friele țării pe cit a fost și este și în momentul de față în unele țări est-europene.

Guvernul lui Saddam nu vrea însă să lase impresia că ar accepta să fie înlocuit. Reprezentantul irakian la O.N.U. a lansat o amenințare destul de transparentă, că Irakul ar putea recurge la arma chimică, dacă bombardamentele de la mare înălțime vor continua, întrucât, în concepția guvernului său, aceste bombardamente echivalează cu folosirea armelor de distrugere în masă.

Continuă și jocul diplomatic. După ce președintele Bush a lăudat, la sfîrșitul săptămînii trecute, „rolul constructiv” al Moscovei în războiul din Golf și a dat asigurări că U.R.S.S. va susține în continuare forța multinațională, liderul sovietic a făcut cunoscut unui oaspete din Europa de apus că țara sa ar putea să-și retragă sprijinul pentru forțele aliate dacă războiul depășește anumite limite și tinde să distrugă structurile civile ale Irakului. La ora cînd scriu aceste rânduri, ministrul de externe irakian se află la Moscova, unde se presupune că discută cu liderul de la Kremlin un nou plan de pace al lui Saddam. Să sperăm că nu-i vorba de o nouă cacialma, ca aceea de vineri.

ION D. GOIA

Basarabia: NU „referendumului”!

Si pentru cetățenii U.R.S.S., și pentru omenire în general, Gorbaciov a fost o uriașă speranță. Perestroica și glasnostul inițiate de el au entuziasmat pe toți și finalmente liderul U.R.S.S. s-a ales cu Premiul Nobel pentru pace. Eu însumi, în mai multe rânduri, am scris elogios despre Mihail Sergheievici. Desigur, el mi-a rămas în continuare simpatic, dar în ceea ce privește analiza politică realitatea mă obligă să spun lucrurilor pe nume. Astfel, oricît de rău mi-ar părea, trebuie să constat că dintr-o uriașă speranță, Gorbaciov a devenit o uriașă dezamăgire, că din perestroică nu s-a ales nimic și că doar glasnostul mai poate fi menționat la activul președintelui sovietic. Unii cred că-i vorba de o involuție, mai precis de un eșec al unor intenții bune și, ca urmare, de o întoarcere a lui Gorbaciov la matca predecesorilor săi de la Kremlin, indiferent că s-au numit Romanov, Ulianov, Djugajvili, Hrușciov sau Brejnev. Alții însă susțin cu tărie că niciodată Gorbaciov n-a fost diferit de aceștia și că faimoasa perestroică n-a fost decît un tertip pentru menținerea în viață a doi monștri care de mult trebuiau să piară: imperiul și comunismul. În această lumină sint explicate toate acțiunile gorbacioviste din ultimul timp cu privire la soarta mastodontului care se cheamă U.R.S.S.

Într-adevăr, aceste acțiuni și inițiative au un scop de o perfectă transparență: salvarea cu orice preț a Uniunii. Astăzi nimeni nu se mai amăgește cu iluzia că Gorbaciov a intenționat, fie și preț de o secundă, să lase de-a-devăratelea republicile să-și hotărască singure soarta. Și fiindcă proiectul „nou tratat unional” nu stîrnește deloc entuziasmul țărilor din componența U.R.S.S. — șapte dintre ele, și anume Lituania, Estonia, Letonia, Azerbaidjanul, Armenia, Georgia și Moldova nici n-au participat la dezbaterile în parlamentul de la Moscova a proiectului —, Mihail Sergheievici a dat drumul unei noi bombe teleghidate — referendumul de la 17 martie. Adică, nu-i așa, în modul cel mai democratic cu putință, locuitorii din fiecare republică să spună da sau ba rămîinerii în continuare în componența U.R.S.S.-ului. Firește, cum stau lucrurile

cu pronunțarea popoarelor incluse în U.R.S.S. în 1924 rămîne să hotărască înseși popoarele respective. În ceea ce privește însă țările și teritoriile anexate de U.R.S.S. ca urmare a Tratatului Ribbentrop — Molotov, aici referendumul este cu totul ilegal, nu are nici o fundamentare juridică. Pentru că atunci cînd au fost anexate la U.R.S.S., în teritoriile amintite, printre care și Basarabia, nu s-a organizat nici un referendum, locuitorii acestor țări n-au optat nicio-

principiul divide et impera, împărțită în trei bucăți, două din ele, nordul și sudul, fiind alipite Ucrainei. Normal este ca mai întîi să se refacă integritatea Basarabiei, să înceteze ocupația, și abia pe urmă să se ridice problema plebiscitului. De asemenea, este cunoscut că în orele dintr-ultimatumul lui Molotov și ocuparea de către trupele sovietice, mai bine de un milion de basarabeni s-au refugiat peste Prut, unii rămînînd în România, alții plecînd în alte țări. Pe urmă, un număr imens, de aproximativ

SONDAJ DE OPINIE

1. Sinteti de părere că Republica Moldova (Basarabia) trebuie să fie complet independentă față de Moscova?

DA

NU

2. Apreciați că este corect să se organizeze un referendum în Republica Moldova în condițiile în care aceasta se află sub ocupația trupelor sovietice?

DA

NU

Numele

Pronumele

Localitatea

— Anulați, prin barare, răspunsul care nu vă exprimă opțiunea.

— Expediați acest cupon tipărit sau unul identic scris de dumneavoastră pe adresa redacției noastre.

PROPUNEM TUTUROR PUBLICAȚIILOR ROMĂNEȘTI, INDIFERENT DE ORIENTAREA LOR POLITICĂ, SAU DE LIMBA ÎN CARE SINT SCRISE, SĂ PUBLICE ACEST CHESTIONAR.

dată pentru apartenența la U.R.S.S., ca acum, iată, să fie întrebări din nou dacă mai vor sau nu să fie sovietici. Au fost declarații cetățenilor ai U.R.S.S. și basta. Și țările baltice, și Basarabia sint, din punct de vedere juridic, teritorii ocupate, și pînă cînd această ocupație nu încetează, orice referendum organizat de Moscova este caduc.

Dar, în ceea ce privește Basarabia, în afară de situația de teritoriu ocupat sint și alte elemente de luat în considerație. Astfel, se știe, imediat după ocuparea din 1940 Basarabia a fost, după

un milion de oameni, au fost deportați ori obligați în diferite feluri să plece în toate colțurile imperiului. Este firesc ca toți cei plecați în 1940 și după aceea din Basarabia, cîți mai trăiesc, precum și fiii și nepoții lor, să poată să ia parte la orice prononciamento, în cazul că acesta ar fi necesar, cu privire la soarta Basarabiei. Asupra acestei probleme voi mai reveni. Acum, închei arătînd că din motivele expuse mai sus, Basarabia spune un NU hotărît așa-zisului referendum de la 17 martie.

ION D. GOIA

Avioanele franceze Mirage Delta 2000 posedă radarul produs de firma Thomson-C.S.F. cu efect Doppler, capabile de performanță de a distinge între ecourile fixe și cele mobile, eliminînd automat primele de pe ecran, permițînd să se distingă avioanele inamice zburînd cu mare viteză la foarte joasă altitudine. Din 1986, pe interceptoarele franceze funcționează și radarul Anti-lope III care permite penetrarea avioanelor la foarte joasă altitudine, ghidînd aparatul de zbor în funcție de relieful solului (o versiune modificată a acestui principiu de radar funcționează excelent în cazul rachetelor de croazieră) iar radarul Orchidée poate detecta adversarul pe o rază deosebit de vastă: 100 km în profunzime și o deschidere de 80 de metri. Într-un episod anterior al acestui serial, am descris cîteva dintre avioanele radar și caracteristicile lor (Boeing 707 E-3 A, E-2 C „Hawkeye”, Ilușin-76). Nu mai revenim asupra acestor date, dorînd numai să menționăm că există și avioane de „recunoaștere și război electronic” fără pilot, avînd o lungime de 3 metri și o viteză de croazieră de aproximativ 200 km/h. Atunci cînd transmit informații, o fac prin intermediul unor camere de televiziune sau radar. Au fost folosite cu succes de armata israeliană împotriva bateriilor de artilerie siriene în timpul

luptelor din 1982, din zona Bekaa. Ele mai pot fi folosite (ca și avioanele radar) pentru bruierea eficientă a comunicațiilor adversarului sau la lansarea unor ținte electronice false pentru devierea traiectoriilor rachetelor.

Asupra acestui ultim subiect există o întreagă literatură de specialitate, deoarece sectoare importante ale cerce-

inamic „innebunînd” analizele stațiilor radar de la sol și devîind rachetele sol-aer...

În cazul submarinelor, detectarea se face (ca și identificarea lor de către unitățile de cercetare inamice) pe baza zgomotului specific emis de motoare. Marina militară americană a instalat un sistem de detecție mobilă anti-sub-

suprafață tehnici de protecție electronică împotriva rachetelor. Avîndu-se în vedere faptul că rachetele moderne posedă propriile sisteme de luptă împotriva țintelor false, navele emit un ecou propriu mai puternic decît cel real, al lor, dar cu o întîrziere ce face să se creadă că nava se afla mai departe decît este în realitate; fie ecoul este modulat, ceea ce va produce în creierul electronic al rachetei informația că este prost centrată asupra țintei (racheta se poziționează definitiv pe o țintă atunci cînd semnalul emis de aceasta este liniar și nu sinusoidal).

În sfîrșit, să menționăm existența unităților specializate de bruij electronică acționînd la sol, cu dubla misiune de a încurca pe cit posibil comunicațiile serviciilor inamice, dar și de a asigura, în același timp, protecția propriilor linii de comunicații, fiecare mesaj important fiind, la plecare, descompus electronic și reasamblat apoi la sosire, sa la destinatar de un ordinator, ce form unor sisteme de codificare pe care le pot schimba de sute de ori pe zi, în concordanță cu datele aflate în memorie. Coordonarea generală a comunicațiilor în perioada de război sau de pace se face de către un ordinator gigant aflat în subteranele ce adăpostesc comitetul șefilor de state majore...

CRISTIAN UNTEANU

Un secol la sfîrșitul său

Războiul electronic (2)

țării științifice în domeniu se ocupă de determinarea absolut exactă a caracteristicilor și parametrilor de funcționare ale motoarelor de blindate, avioane, submarine etc. pentru ca, pe baza unor date elementare (ex. căldura specifică degajată), să poată fi programate sistemele electronice de ghidaj ale rachetelor. Ca o contramăsură, au apărut „țintele false” recreate electronic pe care avioanele de luptă le lasă în urma lor, pentru a deruta rachetele sau cu care avioanele radar împîrlesc cerul

marin, folosînd balize speciale. În acest sistem sint integrate în permanență peste 250 de nave de suprafață, 100 de submarine și 7500 de avioane și elicoptere (adică o treime din totalul tonajului flotei de luptă) deservite de 85000 de oameni (o zecime din totalul efectivelor). Sunetele înregistrate de microfoane sint centralizate la un centru de sinteză și interpretare a datelor de la Norfolk, statul Virginia.

Cercetarea științifică în domeniul militar a inventat și în cazul navelor de

Artele marțiale sau nouă tigri înțelepți

● În România există 1000 de profesori de arte marțiale. ● Desăvîrșire spirituală și sportivă prin wushu, karate, full-contact, quan-qi-do, tae-kwon-do, aikido, jiu-jitsu. ● 4-5 ani de muncă, răbdare, perseverență. ● Un cod etic riguros și o povestioară cu tîle.

Iată că a trecut mai bine de un an de la înființarea Federației Române de Arte Marțiale. Ultima venită, dar nu cea mai puțin importantă. Sigur că mai săracă, bugetul fiind de circa 10 ori mai mic decît necesarul de cheltuit. Nici urmă de fax, telex sau de alte echipamente de birou, atît de necesare, de exemplu, celor de la karate, care au relații cu organizații similare din 126 de țări. O mașină de scris, trei birouri luate de pe unde s-a putut și un scaun pentru musafiri, care trebuie folosit cu mare grijă, pentru a evita accidente neplăcute. Invitații nenumărate de participare la competiții internaționale, dar încă nu se știe dacă se va putea pleca la campionatul mondial de wushu (kung-fu), care va începe la 24 februarie la Beijing...

Cu origini pierdute în timp, cu valențe nebănuite încă de multă lume, artele marțiale, după ce au intrat într-o legalitate atît de așteptată, sînt la primii pași, cei mai grei, tocmai cînd întreg sportul românesc trece printr-o criză gravă. Dl. DAN MACOVEANU, președintele Federației, ne introduce în universul artelor marțiale:

— De ce se numesc arte? — Gradul de măiestrie și de tehnicitate, care poate fi atins după mulți ani de muncă perseverență, apropiere disciplinele respective de artă. Artele marțiale reprezintă mult mai mult decît niște sporturi. Practicantul unei arte marțiale se desăvîrșește pe mai multe planuri, toate foarte importante: spiritual, cultural, moral și sportiv.

— Care sînt stilurile practi-

cate sub îndrumarea și controlul Federației?

— Sînt 9 în total, printre care karate, wushu, full-contact, quan-qi-do (stilul vietnamez de luptă), tae-kwon-do (stilul coreean), aikido, jiu-jitsu. Fiecare stil este coordonat de un consiliu național, condus la rîndul lui de un director. Karate și tae-kwon-do sînt recunoscute și de Comitetul Olimpic Internațional, existînd o șansă mare ca la viitoarele olimpiade să devină sporturi olimpice. Pentru karate, wushu, tae-kwon-do, quan-qi-do, și full-contact se organizează campionate europene și mondiale, în timp ce aikido și jiu-jitsu, care nu sînt competiționale, pot avea un caracter important ca sporturi de masă. Toate au o valoare foarte ridicată în formarea individului. Sînt constituite loturi naționale aproape la toate stilurile competitive.

— Numiți, vă rog, cea mai gravă problemă a Federației!

— Lipsa de bani, atît lei cît și valută. Avem nevoie de sponsori ca de apă!

— Ce-ar fi bine să știe un tînar care dorește să devină un practicant al unei arte marțiale?

— Practicarea unei arte marțiale implică o muncă asiduă, susținută, care nu este apanajul acelora înclinați către obținerea cu ușurință a beneficiilor. Lucrul fără instructor este mai dificil și nu conferă decît un anumit nivel, nesemnificativ. Sînt necesari 4-5 ani de muncă pentru a atinge o eficiență bună. Consider că latura cea mai prețioasă a artelor marțiale este aceea de sport pentru toți, care aduce, în final, unui mare număr de oameni, un

echilibru fizic, moral și mental deosebit.

Federația este pe cale de a obține o evidență a tuturor cluburilor, pe toate stilurile, care se va publica, cu orar, instructori și taxe în „Gazeta Sporturilor”. Numai instructorii atestați de Federație au dreptul să predea, ei fiind în număr de 1000.

— Există vreo legătură între artele marțiale și violență?

— Absolut nici o legătură. Pe mormintul celui care a fondat stilul karate stă scris: „În karate nu există atac”. Karate începe prin muncă și perseverență și se termină prin respect și modestie, modestie împinsă pînă la umilință. Orice practicant sau instructor de arte marțiale se angajează în scris să nu folosească procedeele învățate decît în competiții sau pentru autoapărare. Fiecare practicant se comportă conform unui cod etic, care dacă, totuși, este încălcat, atrage după sine sancțiuni din partea Federației; nu practicantii de arte marțiale îngroașă rîndurile delinvenților. Practicantul ajunge „singur la concluzia că utilizarea violenței nu este bună; el suferă o metamorfoză: cu cît forța și eficiența lui sporesc, cu atît tendința de a utiliza violența dispare, controlul ei creștînd, pentru că totul trece prin judecată și prin echilibrul psihic, care la el sînt superioare unui om obișnuit. Finalul practicării unei arte marțiale se poate rezuma prin această povestioară de pe vremea samurailor: doi samurai vestiți, auzind unul despre altul, se căutau de mult pentru a se înfrunta. Se întîlnesc, în sfîrșit, se salută, iau poziția de așteptare. Trece apoi o jumătate de oră în care sudoarea curge pe amîndoi, se salută și pleacă.

MIHAI SÂNDOIU ■

Breviar

HANDBAL. ● La sfîrșitul săptămîinii s-au disputat meciurile tur din sferturile de finală ale competițiilor europene. ● În „Cupa Campionilor Europeni” (la masculin) Steaua a învins greu (22-20) pe Proleter Zrenjanin într-un meci echilibrat, în care cea mai mare diferență de scor a fost de 3 goluri (19-18 pentru reprezentanța noastră, care a resimțit din plin plecările lui Stingă, Dumitru și Berbec). ● În „Cupa I.H.F.” (la feminin) Textila Zalău a obținut o nouă victorie, întrecînd pe F.I.F. Copenhaga cu 22-15. ● Pînă la închiderea ediției (luni dimineață) n-am intrat în posesia rezultatelor obținute în deplasare de Știința Bacău (cu Spartak Kiev) și de Dinamo București (cu Elgorriaga Bidasoa — ambele partide în Spania).

BASCHET. ● În campionatul masculin (etapa a 18-a): Steaua — ICED 82-78, Dinamo — I.M.P.S. Oradea 98-97 (după prelungiri), Rapid — Farul I.E.L.I.F. Constanța 102-88. ● În campionatul feminin (etapa a 17-a): Gaz metan C.S.S. Medias — Voinea București 77-78, Universitatea CONPREX Constanța — Olimpia București 53-51, Sportul Studentesc — Crișul Rapid Oradea 76-62. ● În baschetul profesionist nord-american, la Charlotte a avut loc tradiționalul meci dintre selecționatele Est și Vest ale campionatului: 116-114. Menționînd că o partidă are durată de 4 reprize a cite 12 minute, consemnăm două rezultate ale unor meciuri în care s-au înscris peste 250 de puncte: Denver Nuggets — Atlanta Hawks 126-125 și Miami Heat — New Jersey Nets 134-119.

FOTBAL. ● Lotul reprezentativ a revenit în țară după turneul de pregătire efectuat în Belgia (fără jucătorii „stranieri”), în cadrul căruia a obținut două victorii în Olanda: 2-0 cu Fortuna Sittard (afostă în prima parte a clasamentului) și 2-1 cu P.S.V. Eindhoven (lider campionatului), pierzînd cu 1-4 la Liège înfrîngerea cu Standard (loc 5 în ierarhia belgia-

nă). ● Scoția, una dintre partenerile noastre în grupa preliminară C.E., a susținut un amical cu U.R.S.S.: 0-1, gol primit în min. 88. ● Comisia de

apel a U.E.F.A. a respins contestația federației bulgare de fotbal, prin care se cerea anularea suspendării pentru 3 ani a antrenorului echipei naționale Ivan Vučkov. În plus, federația bulgară va trebui să plătească suma de 5000 franci elvețieni, cheltuieli de procedură. ● În cadrul grupei a 6-a a preliminariilor C.E.: Malta — Portugalia 0-1 (gol marcat de Futre în min. 26). ● În prezent la Atletico Madrid, Paolo Futre a fost suspendat pentru 3 etape (insultarea unui arbitru) de către comisia de disciplină a federației spaniole. Totodată, el va trebui să plătească și o amendă de aproximativ 150000 de dolari. ● Un alt jucător de la Atletico, austriacul Gerhard Rodax va fi indisponibil timp de o lună din cauza accidentării sale în meciul din optimile de finală ale Cupei Spaniei în derbyul madrilen cu Real (1-1). ● În aceeași fază a competiției (meciuri tur) s-a înregistrat o mare surpriză: Las Palmas (divizia secundă) a întrecut cu 1-0 pe lidera campionatului, F.C. Barcelona. ● În etapa 21-a Real Madrid a surclasat pe F.C. Sevilla cu 7-0, în etapa următoare realizînd o egalitate (1-1) la Mallorca. ● Numeroase meciuri amicale: Irlanda de Nord — Polonia 3-1, Anglia — Camerun 2-0, Țara Galilor — Irlanda 0-3, Italia — Belgia 0-0 și chiar la Antipodi: Australia — Cehoslovacia 0-2 (la Sydney). ● Evenimentul fotbalistic al săptămîinii îl constituie meciul care are loc astăzi (miercuri, 20 februarie) în preliminariile C.E. între Franța și Spania

RUGBY. În turneul celor 5 națiuni: Anglia — Scoția 21-12 și Țara Galilor — Irlanda 21-21.

TENIS. În clasamentul cîștigurilor obținute de jucătorii profesioniști de la începutul anului și pînă acum pe primul loc se află germanul Boris Becker cu 273694 de dolari, Ivan Lendl — 148424 de dolari, iar americanul Patrick McEnroe — 98146 de dolari.

Grupaj realizat de P. L. DUMITRESCU ■

Nică Petre a reconstituit la Toronto, în curtea din spatele unei case cu etaj, grădina cu sculpturi abandonată, în urmă cu zece ani, pe strada Mieilor din București, în spatele unei case cu etaj. Dintr-o regăsirile cu artiștii români, așezați dincolo de Atlantic, aceasta m-a mișcat cel mai mult. A fost ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc, ca și cum nimic din viața noastră nu s-ar fi schimbat. În existența lui Nică Petre, cu excepția felului său unic de a concepe sculptura, s-a schimbat însă totul. El e unul dintre pușinii care au izbutit să continue, pe alte meleaguri și în circumstanțe de breasă complet diferite, ceva început foarte bine în țară. Omul a trecut prin multe, arta i-a rămas aceeași, cu sporul de interes adus de experiență, de contact cu medii creatoare extrem de stimulatoare și, bineînțeles, de posibilitatea de a vedea muzee și centre artistice, de a avea cărțile trebuincioase, unelte, materialele și confirmările la merit. Ca să rămînă sculptor și numai sculptor, a trebuit să fie de toate: agricultor, meșteșugar și organizator de manifestări culturale. A muncit o vreme altceva decît a visat, ca să poată înnoada, în Canada, un fir rupt. A lucrat de trei ori mai mult ca să obțină normalul, continuul, starea de spirit care-ți permite să o iei zilnic de la început, să nu disperi cînd șansele par să diminueze brusc. Deși a fost afectat de schimbare, Nică Petre, fiindcă e un caracter robust și-a păstrat echilibrul interior și cheful de muncă. Clopește în piatră și lemn sculpturi cu mult vîrșimil în prezență, deși sinteza e atît de profundă încît nu-i greu să le numești abstracte. Sînt forme noi care românilor le par familiare intrucît trimit cu ideea la troițe și monumente arhaice din țară, la statuarul atît de elocvent în simplitate, al lui Brîncuși și la un tip de vitalitate faunescă pe care o respiră și înfățișarea sculptorului. Între lucrările sale, Nică Petre apare clădit parcă odată cu ele și din ele. La Toronto, Nică Petre a reușit să se facă știut într-un număr de galerii, deosebit în complexul de galerii și ateliere din Spadina Avenue — o clădire cu multe nivele recuperată de artiștii metropolei din fondul de vechi factorii, dar care are un farmec de sfîrșit de secol 19 foarte special.

Toronto e o metropolă și competiția e dură.

Montrealul e deasemenă o metropolă și o „clasare” între primii treizeci de artiști ai provinciei Quebec — cum e aceea a lui Octavian Olariu, un alt

sculptor bucureștean, plecat acum un deceniu — apare ca semnificativă pentru categoria realizațiilor. Octavian Olariu, întocmai lui Nică Petre, e o personalitate, un luptător care inspiră încredere și poftă de viață. Mai mobil, deși la fel de încăpățînat, Octavian Olariu a renunțat după cîțiva ani de tentative concertate la tipul de sculptură care-l adusesse faimă acasă — monoxile, adică sculpturi pliabile, cu o mecanică ingenioasă, încărcată de poezie, realizate fiecare dintr-un singur lemn — în favoarea sculpturii în metal, mai agreată de canadieni și, în orice caz, mai potrivită în spațiile destinate de municipalitate și de felurii sponsori artei monumentale. Octavian Olariu parea omul

Washington că... nu mai sînt în țară Manifestarea semăna cu oricare aduna a amatorilor din provincie, așa cum se inventariu ele în „Cîntarea României”. Ceva atît de modest — o precaritate accentuată de cadrul luxos al hotelului — încît am renunțat nu numai la gîndul de a scrie despre ea, ci și la planul de a mă întîlni cu unii dintre artiștii care trimiteau lucrări sau le aduseseră personal. Nu știu cum o duc și nici ce speranțe cultivă cei cîteva zeci de pictori și sculptori întrunți acolo și nu-mi îngădui să fac profeții cu privire la viitorul lor, dar nu pot să nu observ că niciunul n-ar fi acceptat să apară în țară într-o „colectivă” pe coridorul ce unește restaurantele unui hotel. O parte

nu cuprinde totuși decît o secțiune — cea mai importantă — din zecile de mii de galerii, magazine și instituții prin care circula lucrări de artă. Ca să nu mai vorbim de societăți culturale sau galerii aferente unor centre artistice, bibliotecii și chiar case de mode, firme de bijuterii, hoteluri, etc. Faptul că o seamă de artiști au intrat, cum se spune, în topul comercial — care dă măsura oricărei reușite reale — nu e definitiv pentru calitatea instrucției din țară. Dar e definitiv pentru relația dintre un tip de instrucție și un tip de organizare a vieții artelor plastice.

Ion Dogar Marinescu și Gil Nicolescu au deschis la New York firme cu o activitate semnificativă în designul publicitar — „Point Blank” și „Artis” — și lucrează cu aparatură electronică de ultimul tip, avînd o eficiență economică și artistică impresionantă. Ei vorbesc, cum s-ar zice, limba preocupării dominante. Am cunoscut în atelierele de la „Point Blank” — unde Ion Dogar Marinescu tocmai jubila la achiziția unui complet computerizat cu imprimante color și-mi demonstra ce posibilități creatoare îi oferă el graficianului — pe soția sa, Manuela Michăilescu, specializată în marketing-management, cîștigătoare a Premiului întîi la al 18-lea concurs anual în specialitate organizat de faimoasa companie „Philip Morris”. El doi fac cuplul ideal pentru o profesie care încă nu-i cuprinsă în programa didactică a Institutului „Nicolae Grigorescu”, o meserie de artă atît de specifică prezentului încît în absența ei existența însăși a sistemului economic modern e de neconceput. Boema noastră artistică ar cădea psihic dacă ar fi obligată să țină numai o lună ritmul activității de la „Point Blank”. Termenul freneziei n-are înțeles dacă nu e însoțit de un altul: rigoare. Un artist român stabilit peste Ocean și care a aflat un culoar favorabil — ori mai corect spus și l-a creat muncind obstinat și ridicîndu-se mai pregătît pentru efort după fiecare eșec — e un mare trudit, un om care nu-și împarte ziua în ore, fiindcă orele au minute și e mai propriu să-ți măsoari activitatea în minute.

Fie că au schimbat radical direcția preocupării, fie că au dus-o pe o treaptă mai înaltă, reușesc să rămînă artiști în Canada și S.U.A. numai cei care caută competiția în clauzele ei cele mai acute. Iar reușita e chiar faptul că pot să se manifeste ca artiști, nu importă în ce specialitate.

TUDOR OCTAVIAN ■

O CĂLĂTORIE ÎN CANADA ȘI S.U.A.

Cîte ceva despre românii artiști

sortit definitiv unei idei — mai ales că ideea trimitea prin originalitate la prestidigitatie — și iată că viața l-a trimis, esteticeste vorbind, într-o direcție la care nu s-a gîndit niciodată. Cei doi „canadieni” ilustrează cazul, nu tocmai frecvent, al românilor integrați sau cu șanse vădite de integrare totală în sistemul artelor unei țări — sistem total deosebit de acela din patrie.

Mulți artiști se integrează greu sau pur și simplu renunță la arta pentru care s-au pregătît trecînd la design publicitar ori scenografie. Dacă nu cumva se deprofesionalizează cu totul. Cauza pare una singură, deși ea acoperă mai multe: neputința de a găsi o galerie sau un susținător material. Cu ocazia unui congres românesc la Washington la hotelul Crown Plaza s-a organizat și o expoziție de pictură, grafică și sculptură a unor artiști stabiliți în S.U.A. Nume din mai multe generații, cîteva ale unor campioni ai domeniului în anii '70-'80.

De activitatea unora aveam cunoștință din „Enciclopedia artiștilor români din Occident” editată în 1985 de Ionel Jianou. Despre cîtiva am aflat abia la

Washington că... nu mai sînt în țară. Manifestarea semăna cu oricare aduna a amatorilor din provincie, așa cum se inventariu ele în „Cîntarea României”. Ceva atît de modest — o precaritate accentuată de cadrul luxos al hotelului — încît am renunțat nu numai la gîndul de a scrie despre ea, ci și la planul de a mă întîlni cu unii dintre artiștii care trimiteau lucrări sau le aduseseră personal. Nu știu cum o duc și nici ce speranțe cultivă cei cîteva zeci de pictori și sculptori întrunți acolo și nu-mi îngădui să fac profeții cu privire la viitorul lor, dar nu pot să nu observ că niciunul n-ar fi acceptat să apară în țară într-o „colectivă” pe coridorul ce unește restaurantele unui hotel. O parte

A apărut cu întârziere FLACĂRA BIS Nr. 5

Din sumar : Recurs la procesul mareșalului Antonescu. Fenomene stranii pe cerul României (în exclusivitate pentru F-B, Florin Gheorghită continuă să evidențieze, cu ajutorul unor fotografii inedite, prezența OZN-urilor în țara noastră); Parada sexy acum 60 de ani; Hrușciiov despre Hrușciiov; Umorul japonez; Modă; proza polițistă în **Serie neagră**: „Cripa groazei” de Robert Bloch.

Întârzierea apariției publicației noastre în ultimul trimestru al anului trecut se datorează exclusiv întreprinderii „Arta Grafică”. Oricum, abonații noștri sînt cîștigați: primesc mai tirziu revista, dar fără majorarea de preț care a survenit.

Abonamentele la publicațiile Flacăra

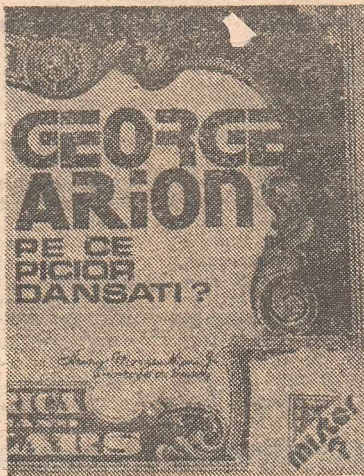
Se primesc în continuare abonamente pentru „Flacăra”, „Rebus”, „Flacăra Bis”, și „Flacăra Basarabiei”. Așa cum puteți constata, revistele noastre au în continuare prețurile cele mai mici. Chiar dacă vom fi siliți să ne aliniem prețurilor liberalizate, abonații noștri vor beneficia de prețurile la care au contractat abonamentele.

Deci, o importantă economie: abonamentele la publicațiile „Flacăra”.

Cărțile colegilor noștri

Editura Eminescu inaugurează o nouă colecție — Mister? Primele două apariții sînt semnate de doi membri ai redacției „Flacăra” — George Arion (**Pe ce picior dansați**) și Tudor Octavian

(**Motivul. Afară din joc. Celălalt**). Luni, 25 februarie, orele 12,00 cele două volume vor fi lansate la librăria „Mihail Sadoveanu” din București. Prezintă criticul literar Alex. Ștefănescu.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

În cea mai bună tradiție a sa, revista „FLACĂRA” reia programul său de audiere și de sprijinire a cetățenilor în rezolvarea problemelor cu care se confruntă în această perioadă grea. Fi-rește, acestor preocupări le vom acorda și spațiul publicistic necesar.

VĂ AȘTEPTĂM!

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactori șefi:
Constantin Dumitru
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:

Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTA-

TORI (2569): Dumitru Con-

stantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (2500, 2542):

Mihail Gălățanu, Petre Bar-

bu, Pașcu Balaci, Radu Cio-

botea

■ DREPTURILE OMULUI

(2529): Roxana Paicu-Ma-

nollescu, Valeria Dorneanu

Oltea Mutulescu, Corneliu

Olteanu, Cristian Pavel, Mi-

hai Stănescu

■ CULTURĂ — ÎNVAȚĂMINT

(2569): Mihail Săndoiu, Paul

Vinicius

FLACĂRA BIS

Redactor șef:

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga

(17 16 39)

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian

Secretar general de redacție:

Alexandru Păsărin

Adrian Mitu, Elena Grecescu,

Bogdan Vlad, Aurel Ștefan

Alexandrescu, Mihail Zgubea,

Simona Simzianu (2036)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef:

Ion Zubașcu

Secretar general de redacție:

Dorin Sălăjan

Mihail Potirniche (corespon-

dent special din Basarabia)

— 2569

EDITURA FLACĂRA

Dir ecția literară — Gheorghe
Tomozei; Redacția: Domnița
Ștefănescu.

■ FOTOREPORTAJ (2528):
Mihail Cristian Călugăr, Ele-
na Ghera, Gig Motoianu,
Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE

REDAȚIE (2123, 1453, 2072):

Mircea Popp, Maria Bărbu-

lescu, Alexandru Benga, Pom-

piliu Dumitrescu, Anton Ene-

Filip, Gabriela Nicolescu,

Sevghin Omer, Smaranda Pe-

treă, Adrian Petrescu, Cornel

Speriațu, Angela Ștefănescu

■ SECRETARIAT — ADMINIS-

TRATIE (2002, 2558): Dumitru

Cărbunescu, Liliana Crețu,

Mihaela Moroșanu, Eugenia

Vasile.

■ Adresa redacției și ad-
ministrației: București, Piața
Presei Libere nr. 1 cod 71311.
Telefoane: 17 60 10, 17 60 20
(cu interioarele trecute în
parantezele de mai sus); se-
cretariat redactor șef: 2002;
redactor șef adjunct: 2124;
secretar general de redac-
ție: 2143; public relation:
2600.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin ROMPRES-
FILATELIA. Sectorul export-
import presă P.O. Box, 12-
201, telex 10876, prsfr Bucu-
rești, Calea Griviței nr.
64-66.

■ Administrația: EDITURA
„PRESA LIBERĂ” (ec. Ioan
Ciulescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul: Combinatul
Poligrafic București

16 pagini — 6 lei

ULTIMA ORĂ

Lăsați Secu-lui
la Vatră?

Prima publicație România — Basarabia „Flacăra Basarabiei”

realizată de gazetari din
București și Chișinău sub e-
gida publicațiilor „Flacăra”.

În primul număr pe acest
an din „Flacăra Basarabiei”:
Alarmă în Republica Moldo-
va; De ce minte președinte-
le senatului român; „Zilnic
e calomniat un popor” — in-

terviu cu Ion Ungureanu,
ministrul culturii și cultelor
din Republica Moldova; Dra-
ma de la Dubăsari.

Difuzorii particulari se pot
adresa zilnic, între orele
11-14, la telefon 17 59 69
în vederea preluării publica-
ției „Flacăra Basarabiei”.

Prin strădaniile redacției FLACĂRA și prin
voia Domnului... Gutenberg, în curînd —
Editura FLACĂRA

— Printre primele apariții:

1. Al. Ivasiuc	— Corn de vinătoare
2. Bedros Horasangian	— Misteriosul
om în negru
3. Nae Ionescu	— Vremuri apocaliptice
4. Alexandru
Monciu-Sudinski	— Rebarbor
5. Constantin Banu	— Manualul
politicianului perfect
6. Hermann
Rauschnig	— De vorbă cu Hitler
7. Matei Vișniec	— Cafeneaua
8. H. Steeman, Henri
de Montheilet	— Șase oameni morți
9. Nicolae Țic	— Evanghelia
după Satan
10. Nicolae Velea	— Nuvele
11. Ion Țugui	— Victime și călăi
12. Dumitru Solomon	— Întimplări de pe
lumea astălaltă

Trăsura Sfîntului Ilie

Ultimele zile ale săptămînii
precedente ne-au cam dat „de
furcă” tuturor. Meteorologii nu
au fost surprinși, ba dimpotrivă,
încă de luni, așteptau asemenea
fenomene. Și spre bucuria lor
numai de ei știută... a nins, a
viscolit... Depresiunea din Medi-
terana „responsabilă” de vio-
lenta fenomenelor s-a deplasat
rapid spre Cîmpia Rusă, în așa
fel încît vremea s-a ameliorat
în toată țara. A rămas în schimb

o masă de aer rece, care în
condiții de cer senin a dus la
realizarea unor temperaturi
nocturne destul de coborîte. Ce
ne va oferi ultima săptămînă a
lui FAURAR?

Primele zile vor fi caracte-
rizate de o vreme stabilă, un cer
în general degajat și o creștere
ușoară a temperaturii. Aceasta
se va face simțită mai ales în
zonele de deal și mai mult la
valorile din cursul zilei. Noapțile
și diminețile vor rămîne destul
de reci, temperaturile situîndu-
se la scara întregii țări între

—12° și —2° C mai coborîte în
centrul țării și în Subcarpați.
Apoi, deci în a doua parte a in-
tervalului, nebulozitatea se va
accentua în Banat, Oltenia și
Muntenia unde pe alocuri vor
cădea precipitații sub formă de
ploaie și lapoviță favorizînd
formarea poleiului. De aseme-
nea vîntul se va intensifica
temporar. În Moldova și Tran-
silvania destul de frecvent se
va forma ceață. Minimele noc-
turne vor fi cuprinse între
—10° și —5° C în nordul, centrul
și nord-estul țării, izolat chiar

mai coborîte și între —4° și 4° C
în celelalte zone. Ziua maxi-
mele se vor încadra între —3° și
7° C mai coborîte în Moldova și
Transilvania.

La munte stratul de zăpadă
măsura luni: 125 cm — Seme-
nic, 89 cm — Cuntu, 67 cm —
Paring, 65 cm — Voineasa, 67
cm — Babele, 82 cm — Predeal,
80 cm — Sinaia, 46 cm — Poiana
Brașov și 39 cm — Stîna de
Vale.

Pînă la următoarea noastră
întîlnire, nu va mai ninge.

OTILIA DIACONU ■